

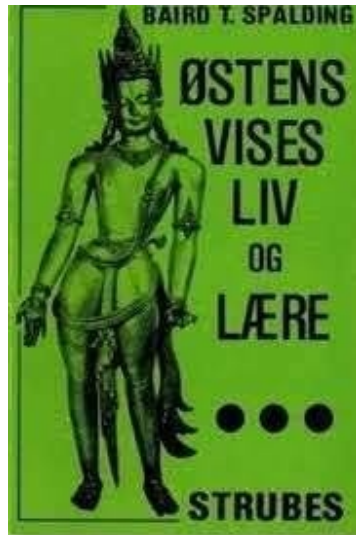
dette er en grovscannet foreløbig udgave af, der godt kan indeholde scanne fejl, af:

BAIRD T. SPALDING's,

ØSTENS VISES LIV OG lære.
Del 3

udgivet på
STRUBES på 70tallet.

oversat af Bodil Brændstrup.

FORORD.

Kære læser.

For mig er De ikke blot en læser, men en ven, som jeg har mødt ansigt til ansigt og talt med, akkurat som De har mødt og talt med hver af personerne i denne bog.

Jeg er vis på, at disse personer kender Dem og betragter Dem som en nær ven. De omgiver Dem med den fulde glans af livets, kærlighedens og visdommens guddommelige lys, og ved således at omslutte Dem hjælper de Dem til at forstå.

De indhyller Dem i det livets, kærlighedens og visdommens altid tilstedeværende og guddommelige lys, som de formar at udsende og videregive. De betragter Dem altid som omsluttet af denne allestedsnærværende guddommelighed. De ser Dem som siddende på Deres egen trone som en konge eller dronning, der hersker ved hjælp af og igennem denne guddommelighed. De betragter Dem som en, der kender og fuldender sin guddommelige mission, som altid er levende, fredfyldt og lykkelig, - altid Deres eget guddommelige Jeg. De ser ikke blot Dem, men hele menneskeheden som guddommelig og ren og tillige hver ting eller skabning som noget guddommeligt, - skabt i det guddommeliges billede; ikke som blot en enkelt person, en sekt eller en trosretning, men en helhed, der omfatter alt.

Kun de mennesker, der har haft adgang til disse store personers fredfyldte og hellige steder og har fået del i deres tanker, kan forstå deres betydning. De LEVER den sandhed, som er en del af selve universet. Man kan virkelig spore livet tilbage til dets dunkle fortid, som åbenbarer hundredtusinder af forgangne seklers bedrifter for os. For os er tilværelsen hæmmet af begrænsninger og konventioner. For dem er livet uden grænser, en fortsat, uendelig strøm af lykke og livsalighed. Jo længere livet varer ved, jo strøm er glæden, og jo mere er livet værd at leve.

Den, der forstår og elsker disse mennesker, kan ikke tvivle på deres lære; ej heller kan den, der har taget imod deres gæstfrihed, tvivle på deres oprigtighed.

Den vestlige verden ser på det udvendige og berører derfor kun klædningens nederste søm. I østen tager man klædningen helt på, men ikke for at tage den af og lægge den til side.

I vesten polerer man lampen, - i østen nærer man flammen, så den kan lyse mere klart.

Vesten ser udad med længselsfuldt blik, bag hvilket ligger gløden til åndelig vision, en søgen mod sand erkendelse. Østen erkender, at det menneskelige må illumineres af den flamme, der først tændes indefra og dernæst får lov til at skinne udad med hele middagssolens styrke.

Vesten kalder sig selv materiel. Østen lever i sandhed i åndens helhed. De betragter enhver, som levede han eller hun i den overbevisende, tilskyndende og oppebærende ånd, uanset hvor man befinder sig, det være sig på de store snevidder i det højeste Himalaya, i den travle, moderne storby eller i det mest afsondrede kloster.

Det, der forekommer den vestlige verden mirakuløst og utroligt, er for den ligevægtige og afbalancerede hindutankegang den naturlige følge af en accept af og en frembringelse af det åndelige, - det, der fremstår som Gud i manifesteret form. De, der lever fuldtud, ved udmærket godt, at der eksisterer langt mere end det, der kommer til deres egen personlige erkendelse, at der i virkeligheden findes meget mere, end der nogensinde er drømt om i nogen filosofi.

Der skal derfor ikke gøres nogen undskyldninger for denne bog eller for de foregående.

når mennesket med længsel og en klar vision ser frem til en præstation, mod fuldendelsen af en opgave, er det i pagt med menneskets guddommelige arv at befale sig selv i en så modtagelig tilstand, at den ønskede evne til at frembringe idealet allerede er opnået.

Gud taler gennem det guddommelige menneske lige så vel i dag, som Han har gjort det ned gennem tiderne. Den viden, som personerne i denne bog videregiver, er på ingen måde ny.

skønt introduktionen af den bringer et nyt lys til den vestlige verden.

Hovedformålet med disse personers liv er at formidle erkendelse og oplysning til menneskeheden gennem ren viden gennemglødet af kærlighed. Deres mission er at bane vej en for fred og harmoni ved hjælp af menneskets store ydeevne. De er absolutte tilhængere af sand videnskab, religion og filosofi, og de erklærer disse tre for ligeværdige, ligesom de erklærer alle mennesker for brødre, idet sandheden er entydig. Videnskaben bliver således den gyldne tråd, hvorpå perlerne er trukket.

Den dag er kommet, hvor en stor del af menneskeheden er vokset fra den gamle opfattelse af guddommeligheden. De har mistet troen på enhver form for lære, der bygger på tro alene. De har lært, at det at være god for at vinde en himmelsk belønning efter døden er en vildfarelse, et meget lavt ideal, denne tanke at skulle være god for belønningens skyld og for det specielle privilegium at spille på harpe og syngesalmer i al evighed. De har erkendt, at dette kun er et udtryk for egoisme og fuldstændig fremmed for den lære, der udgår fra Kristus-skikkelsen, det fuldtud-levende guds-menneske.

Tanken om døden er fremmed for og i virkeligheden en direkte modsætning til det guddommelige formål og er ikke i pagt med universets lov eller dets udstrålinger, og den er heller ikke i overensstemmelse med Jesu lære.

Kirken og kirkegården ligger som regel på samme område.

Alene dette faktum er en direkte erkendelse af, at den kristne lære end ikke er blevet forstået. Kristus har sagt, og det lyttende øre har hørt: »Hver den, der tror på mig, skal ikke kende døden«. Det guddommelige menneske ved, at den, der lever i synd eller lever omgivet af syndige vibrationer, dør, og at for ham er »syndens sold døden«. Men Guds gave til det guddommelige menneske er evigt liv - Gud manifesteret for det guddommelige menneske i Guds rige her på jorden - det menneskelige legeme fuldendt i kødet, når mennesket lever i pagt med de guddommelige vibrationer og fuldt og helt i den tankegang, der hører sammen med disse.

Menneskene i denne bog har taget Gud ud af det overnaturlige og overtroiske og placeret ham helt i en vibrationsfrekvens, - vel vidende, at hvis de holder deres egne legemer inden for den guddommelige vibrationsfrekvens, bliver de aldrig gamle eller dør.

Hvis deres vibrationer sænkes eller får lov til at aftage i hastighed, vil døden blive resultatet. I virkeligheden ved disse mennesker, at når den fejltagelse, som døden er, indtræffer, vibrerer legemet med så lav en frekvens, at de udgående livs vibrationer faktisk fortrænges fra legemet, og at disse vibrerende livsudstrålinger stadig hænger sammen og opretholder den samme form, som legemet havde, da de blev fortrængt. Disse udstrålinger har intelligens og bevæger sig omkring en central kerne eller sol, der tiltrækker dem og holder dem sammen. Disse udstrålingspartikler er omgivet af en intelligensudstråling, der hjælper dem til at opretholde deres form, og herfra uddrager de stof til at opbygge et andet tempel med. Dette er i direkte overensstemmelse med og arbejder i fuld harmoni med den intelligens, der er blevet opbygget i legemet i deres livscyklus. Hvis denne intelligens har et lavt vibrationstal, eller med andre ord er for svag, mister den kontakten med den livs- og energiudstråling, der er blevet tvunget ud af kroppen (eller rettere den lerskikkelse, der er tilbage, efter at livsudstrålingerne har forladt det), og udstrålingerne spredes til sidst og vender tilbage til deres oprindelse, hvorved den fuldstændige død er fuldført. Men hvis intelligensen er stærk, levende og aktiv, overtager den straks det fulde herredømme, og der samles i samme øjeblik et nyt legeme. En opstandelse har fundet sted, og gennem denne opstandelse er mennesket blevet fuldkommengjort i det legemlige. Det er ikke alle, der taler at høre eller kan acceptere en sådan åbenbaring. »Den, der har øren at høre med, han høre«, (Markus 4.9). Den, hvis forståelse er tilstrækkeligt udviklet, er i stand til at forstå.

Der er således en stor del af menneskeheden, der er ved at udvikle en viden, hvorigennem de igen opdager, at Gud altid har levet i mennesket og med menneskeheden, - men for en tid har de ikke kendt Gud, og de har mistet det guddommelige menneske af syne.

Jeg tilegner denne bog samt dem, der tidligere er udgivet, til de mennesker, jeg har berettet om. Jeg bevidner disse nære og kære mennesker min dybeste respekt og taknemmelighed og føler samtidig, at jeg slet ikke formår at bevise dem den hengivenhed og respekt, de fortjener. Vi drog ud med tvivl i sindet, og vi forlod kun nådigt disse mennesker, som vi elskede hver og en, og som gav os følelsen af at have fundet en sandere og dybere indsigt i, hvad livets sandhed er, og hvad det vil sige at leve fuldt ud.

Kapitel 1.

Efter at deltagerne i dette møde var taget afsted, blev mine rejsefæller og jeg tilbage, idet vi var kede af at skulle forlade det sted, hvor vi havde oplevet en sådan forvandling. Det, vi følte, og den stemning af opløftelse, vi havde befundet os i, i disse foregående timer, kan ikke beskrives.

Ordene: »Alle for en, og en for alle« stod for os lige så levende, som da de først kom til syne. Vi talte ikke sammen, - vi kunne ikke få et ord frem, og skønt vi befandt os på det samme sted lige til daggry, havde vi ikke nogen fornemmelse af at være begrænset til noget rum. Vore skikkelser syntes at udsende et strålende lys, og hvor end vi gik, havde vi ikke nogen fornemmelse af begrænsende vægge, skønt vi lige for denne oplevelse havde befundet os i et værelse udhugget i den massive klippe. Det var, som om der ikke var noget gulv under vore fødder, og dog kunne vi frit bevæge os i alle retninger. Ord kan slet ikke beskrive vore tanker og følelser. Vi gik endog uden for værelsets og klippens afgrænsninger og følte dog ikke nogen form for hindring. Vore klæder og alt omkring os syntes at udstråle et rent, hvidt lys. Selv efter solopgang syntes dette lys mere strålende end solens. Det var, som om vi befandt os i en stor lyssfære, og vi kunne se gennem dette krystalklare lys og betragte solen langt borte som indhyllet i en tåge. Den forekom faktisk kold og utilnærmelig i sammenligning med stedet, hvor vi stod. Skønt termometret viste 45° under frysepunktet, og egnen omkring os var dækket af sne, der glitrede i morgensolen, var der på det sted, hvor vi befandt os, en fornemmelse af varme, fred og skønhed ud over enhver beskrivelse. Det var et af de øjeblikke, hvis tanker ikke lader sig udtrykke i ord.

Vi blev der i endnu tre dage og nætter uden tanke for hvile eller mad. Vi følte ikke noget tegn på udmattelse eller træthed, og når vi så tilbage på dette tidsrum, forekom det os, at tiden var fløjet afsted som et øjeblik, - dog havde vi en tydelig fornemmelse af hinandens tilstedeværelse og af timernes forløb.

Der var ikke nogen solopgang eller solnedgang, blot en fortsat og strålende dag, - ikke nogen vag drøm, men hvert øjeblik som en realitet. Og hvilket fremtidssyn viste der sig ikke for os. Det var, som om horisonten blev skubbet tilbage - ud i evigheden - eller som vor chef udtrykte det, det var, som om den strakte sig ud i et grænseløst og uendeligt hav af boblende og pulserende liv. Og det skønneste ved det hele var, at vi alle kunne se og opleve det, - ikke kun nogle få, men os alle.

Den fjerde dag foreslog vor chef, at vi skulle gå nedenunder til det værelse, hvor inskriptionstavlerne befandt sig, og genoptage vort oversættelsesarbejde. Netop da vi ville gå derved, opdagede vi, at vi allerede stod i værelset alle sammen.

Læseren kan uden tvivl forestille sig vor forbavselse og glæde. Vi havde bevæget os to etager og to hold trapper ned uden den mindste fysiske anstrengelse og uden at have haft nogen fornemmelse af at foretage os noget. Og dog befandt vi os i værelset blandt tavlerne med optegnelser, hvor vi tidligere havde arbejdet. Alt skinnede af lys, stedet var varmt og rart, og vi kunne bevæge os, hvorhen vi ville uden den mindste anstrengelse.

(kommentar, rune. Sikkert nok en lomme av den neste dimension som dette forgik i, slik som bl a forklares i bogen [SURFING I HIMALAYA](#) av Fredrick Lenz, se spesielt da fra side 122 i den bogen).

Når vi tog en af tavlerne og stillede den tilrette for at studere den, blev dens sammenhæng og mening oversat perfekt for os, og når vi begyndte at nedskrive disse oversatte konklusioner, blev en hel manuskriptside pludselig udfyldt med tekst i vor egen håndskrift. Det eneste, vi behøvede at gøre, var at samle siderne i manuskriptform.

på denne måde færdiggjorde vi det ene manuskript efter det andet af disse oversættelser. For kl. 14 samme eftermiddag havde vi færdiggjort og klassificeret tolv manuskripter hver på over 400 sider, og vi følte ikke den mindste træthed efter denne inspirerende beskæftigelse.

vi var så opslugt, at vi ikke bemærkede, at der var andre tilstede i værelset, for vor chef trådte frem med en hilsen. Vi så alle op og opdagede Jesus, Emil, vor værtinde og Chandar Sen, - den mand, der havde beskæftiget sig med optegnelserne, og som vi først havde kaldt »den gamle mand med tavlerne«, men som vi nu kendte som »den unge mand«. Bagget Irand var der også samt en fremmed, som blev præsenteret for os som Ram Chan Rah. Vi kom senere til at kende hans mere familiære navn, Bud Rah.

Et bord blev ryddet og dækket til måltid. Vi satte os, og efter nogle øjeblikkes stilhed talte Jesus:

»Almægtige Fader, Du som er i alle ting, og som stråler triumferende frem fra vort indre ud til hele verden og udgør det lys, den kærlighed og den skønhed, vi oplever på denne dag, og som vi til enhver tid vil opleve, hvis bare vi vil det. Vi bøjer os for dette alter, hvor den evige ild brænder, den ild, der udgår fra den fuldkomne kærlighed og harmoni, den sande visdom, evig hengivenhed og ren ydmyghed. Dette hellige lys skinner stadig frem, usvækket, fra de sjæle, der er samlet her ved dette alter for den sande fader og søn og det hengivne brøderskab. Dette hellige lys skinner frem fra disse nære og kære venner og ud til de fjerneste steder i denne verden, så alle har mulighed for at opleve dets usvækkede og uudslukkelige kærlighed. Strålerne fra dette altgennemtrængende lys, fra skønheden og renheden, skinner frem gennem de modtagelige sjæle og hjerter hos dem, der er samlet her ved dette dit alter. Vi er os nu disse altfortærende og alt omsluttende kærlighedsstråler bevidste, og vi sender dem frem, og de bringer forvandling, fordragelighed og harmoni til hele menneskeheden.

Det er Guds sande og rene Kristus-skikkelse, der fremstår af os alle, og som vi hilser og står ansigt til ansigt med og er på lige fod med - alle i enhed med Gud.

Igen hylder vi vor Gud og Fader, der er i os, og som fremstår gennem os.«

Da Jesus havde afsluttet sin tale, rejste vi os alle, da det blev foreslået, at vi skulle vende tilbage til det værelse, der havde været rammen om vor tidligere oplevelse, men netop som vi begyndte at ville gå hen mod døren, opdagede vi, at vi allerede befandt os i det andet værelse.

Denne gang havde vi en fornemmelse af, at vi bevægede os, men ikke af, hvordan denne bevægelse foregik. Så snart vi udtrykte ønsket om det, befandt vi os faktisk i det øverste værelse.

(kommentar: som er typisk for neste dimensions forflyttnings-måde, hvilket viser at dette må ha foregået i en den "neste dimensionen", - som vanlige mennesker først får bekendtskab med etter den såkaldte døden. Rø.)

Skønt aftenens skygger var ved at blive lange, var vej en for os fuldstændig oplyst, og vi fandt alt i værelset oplyst af den rige

skønhed og glans, der havde været tilstede, da vi forlod værelset sidst.

Læseren vil erindre, at det var i det værelse, vi netop havde forladt, at Chander Sen vendte tilbage til os efter at være blevet kaldt tilbage fra den tilstand, vi betragter som døden.

For os var dette værelse som en helligdom, og det syntes at rumme uanede muligheder, - et indviet sted, hvor vi selv havde fået evner til at fuldføre ting, vi som dødelige ikke tidligere havde kendt til.

Klipper ind fra bogen [SURFING I HIMALAYA](#) av Fredrick Lenz, i denne forbindelse: "Gennem jorden går det kraftlinjer," forklarede mester Fwap videre. " Det finnes mange forskellige typer av slige astrale linjer, og det strømmer forskjellig slags energi gjennom dem. Tænk dig at jorden ligger udenpå et net av horisontale linjer. Dimensjonelt rom og steder ligger altså ovenpå horisontale net av lys og energi. Disse nettene er indgangspunkter - porter som åpner op til andre dimensionelle virkeligheter der det er meget mer prana tilgjengelig."

"Vidste du for eksempel," spurte mester Fwap, "at de finnes spesielle energilinjer som strømmer gjennom jorden og som åpner op for kunstneriske og musikalske dimentioner? Hvis komponister eller kunstnere bor og arbejder på steder som har slike linjer strømmende gjennom seg, er meget lettere for dem at skabe store kunstværk eller god musik. Hvis de bor og arbejder på steder der det ikke finnes slike linjer, er det meget vanskeligere for dem at arbeide, og de vil trolig ikke skabe meget stor kunst i det hele taget! De fleste mennesker kender ikke bevidst til energilinjer, rutenett, interdimensjonelle knutepunkter og hvordan alt dette virker. Men ubevidst bruker de intuisjonen til at finne og bruke akkurat rigtige steder når de trenger dem for at oppnå fremgang i livet. Link til utdrag av denne boken på norsk-dansk og hele boken på engelsk link. Fortsettelse så fra østens vises del 3, der det går videre at forklare dette rummet som måtte ha vært en dimensjons -port til 4. dimensionen, eller astralplanet. Rune bemerkning.

Fra dette øjeblik og frem til den 15. april - vor afrejsedag gik der ikke en dag eller en nat, hvor vi ikke alle var sammen her i mindst en time, og i denne periode fremtrådte værelset aldrig igen i sin oprindelige skikkelse - hugget ud i klippen. Det var for os, som om vi hele tiden kunne se gennem disse vægge ud i det uendelige rum. I dette værelse blev alt det, der begrænsede vor bevidsthed, fjernet. Og det var her, vi så et vældigt fremtidssyn åbne sig for os. Vi satte os alle til bords, og Jesus talte til os igen.

»Det kræver en virkelig sand motivation, samt at tanken fastholdes om et centralt, altkoncentrerende punkt eller ideal at frembringe eller skabe noget; og I - og hele menneskeheden kan komme til at udgøre et sådant motivationscenter. Der kan ikke skabes noget som helst, medmindre mennesker først udtrykker det som et ideal eller mål.

Der var en tid, hvor mennesket var sig fuldt bevidst, at det udgjorde dette motivationscenter, og det levede i fuld bevidsthed om dets arv og evner. Mennesket levede i den bevidsthedstilstand, I kalder 'himlen'. Alle med undtagelse af nogle ganske få har ladet denne guddommelige evne slippe dem af hænde, og i dag har det store flertal ikke nogen som helst fornemmelse af denne guddommelige evne, der er menneskeheden sande arv.

Det, mennesket engang har evnet, vil det kunne komme til at evne igen. Det er princippet bag den endeløse bane af liv og manifestationer, I ser omkring jer, og som også omfatter jeres eget liv og alle de ting, der eksisterer, idet disse alle har livet i sig. Inden længe vil videnskaben give jer rigelig baggrund for at hævde, at alle ting ikke er materielle, da videnskaben snart vil opdage, at alle ting kan reduceres til et grundelement, der

indeholder utallige universelt fordelte partikler, der reagerer på vibrationspåvirkninger, og som alle er i fuldkommen og absolut ligevægt eller balance.

Heraf følger - alene på matematisk grundlag -, at det krævede en konkret udvikling, en igangsættende handling at samle de uendelige atomer i dette altgennemtrængende, universelle stof og bringe dem til form som særskilte objekter.

Denne evne har ikke sin oprindelse udelukkende i et atom, men er et udtryk for en højere evne, der dog er et med atomet.

Og I kan gennem jeres tanker og konkrete handlinger - i samarbejde med vibrationen - give disse atomer særskilt form.

Fysikken vil således blive tvunget til gennem nødvendige slutninger at forstå dette, således at videnskabsmænd vil komme til at anerkende tilstedeværelsen af en kraft, der på nuværende tidspunkt ikke erkendes, fordi den er inaktiv, - og grunden til, at den er inaktiv, er den at den ikke erkendes.

Men når denne kraft først er blevet erkendt, og mennesket er blevet fortroligt med den og har bragt den i anvendelse, er den fuldtud i stand til at udskille visse specifikke områder til en specifik demonstration af denne universelle, kosmiske energi. Dernæst er det, som I betragter som det materielle univers med alle dets forskellige forekomster, blevet opbygget ved en rolig og løvbundet udviklingsproces.

når den kaldes løvbundet, er det, fordi hvert stadium må udgøre det fuldendte grundlag for den højere udvikling i det stadium, der dernæst følger. Hvis et fremskridt kan nås i fuldendt ro og harmoni i tanke og handling, er det i faktisk overensstemmelse med denne kraft, og denne kraft frembringer i ubegrænset målestok evnen til at udvælge midlerne til at nå et mål. Liv og energi fordeles under en anerkendt, kosmisk udviklingsorden.

Universet er således ikke materielt, som I har troet; det er blot jeres definition af det. Det fremstod af ånd, og hvis I vil definere det således, er det noget åndeligt eller spirituelt. Dette er noget løvbundet, sandt og grundlæggende, og hvis det er løvbundet, er det videnskabeligt, - er det videnskabeligt, er det intelligent. Det er livet forenet med intelligens.

Liv forbundet med og styret af intelligens bliver til vilje, og gennem denne vilje til en kaldelse. Ånden er den primære, vibrerende og skabende kraft, og I kan træde ind i det åndelige og bruge dets magt ved blot at acceptere eller erkende, at det eksisterer; lad det dernæst træde frem, hvorefter hele det åndelige univers er underlagt jer. Det bliver til en stedse vældende kilde til evigt og oprindeligt liv i jeres indre.

Dette kræver ikke mange års studier eller træning og ej heller trængsler eller afsavn. Erkend og accepter, at denne vibration eksisterer, og lad den dernæst strømme igennem jer.

Da I er et med Det store skabende Tankestof, ved I, at alle ting eksisterer. Hvis I blot vil indse, at Det guddommelige Princip, Det store Princip, Det gode Princip, Gudsprincippet er alt det, der findes, at det udfylder alt rum, er alt, så er I også dette princip.

når I træder frem i jeres Kristusmagt og giver dette princip fra jer, så giver I blot ved jeres tanker, ord og handling dette princip strøm virkning.

på denne måde bliver I føjet til dem, der har fundet deres egen kraft, og som bruger Gudskraften og sender den ud til andre. I samme grad, som I giver denne kraft fra jer, tilflyder der jer ny kraft. Efterhånden som I udøser den, presser der sig mere på, som også kan udøses, og I vil opdage, at der er reserver, der aldrig kan udtømmes.

Dette betyder ikke, at I skal gå ind i et aflukke og skjule jer.

Det betyder, at I kan finde ro netop der, hvor I befinder jer, selv i livets travle såkaldte malstrøm og under de vanskeligste forhold. Så er der ikke nogen malstrøm, men livet er roligt, eftertænksomt og inspirerende.

Den ydre aktivitet er som intet at regne mod den større aktivitet, I nu føler og er et med. Det vil sige, at I finder stilhed lige der, hvor I er, og ser Gud udgå fra jer i en nærhed, der føles nærmere end jeres åndedræt, nærmere end hænder og fødder og betyder, at hele jeres tankeaktivitet er centreret om Gud.

Hvem er Gud? Hvor er den Gud, som hele jeres tankeaktivitet er centreret om og rettet imod?

Gud er ikke et stort væsen uden for jer selv, som I skal bringe ind i jer selv og dernæst præsentere for verden. Gud er den kraft, der startes og opmuntres af jeres egen tankevirksomhed. Det er sandt, at denne kraft findes i og omkring jer, men den er uvirksom, indtil I tænker på den og erkender, at den eksisterer; og dernæst ser I den strømme frem igennem jer i ubegrænset målestok. I giver den til verden, og verden får gavn af denne gave. I må selv præsentere denne opfyldelse ved at sætte det godes drivkraft, Gud jeres Fader, magten til at opfylde alt, bag hver tanke og handling. Så opfylder I Gud, eller sagt på en anden måde: I fylder dette mål helt til randen. Dette er Gud, den sande og eneste Gud, der fremstår gennem jer.

I er da Gudfaderen, den store vingardsherre, den, der mangfoldiggør og planlægger, den beslutsomme og positive igangsætter og fuldender. Og da står legioner til jeres rådighed.

I det øjeblik, hvor I helhjertet, med ærbødighed og oprigtighed siger, at Gud er i dette hellige tempel, og erkender, at dette tempel er jeres egne rene skikkelser, - netop som I fremsætter det og bekender, hvor I står i dag, at I - som en sand Kristus lever i enighed med Gud i dette tempel, og at jeres ophøjede legemer er et helligt opholdssted, en hel og altomfattende bolig, netop da udgør I et energicenter, et altomfattende og udøsende kar, hvorigennem kan strømme dette sande og guddommelige princip. Og så udøser I mere og mere af den Gud, som er jer selv, og som I elsker.

I tilbeder, I lovpriser, og I øser med jeres stadigt voksende kærlighed ud til hele menneskeheden, således at alle skal kunne se Kristus, Gudsmennesket fremstå i triumf.

Nu siger I med største glæde: 'Lad hvem som helst komme og drikke dybt af det rene livs vand'. De, der gør det, vil aldrig mere tørste. Den kraft, I bruger og fremsender, er Gud. Sønnen kan alt det, som Faderen kan. Det betyder også, at man er ydmyg over for og bøjer sig for denne store kraft. Dette er sand ydmyghed, der fremtræder i ydmyg skikkelse, og som er et med

jeres egen drivkraft og formen.

Ved konstant at tænke på, at lovprise, velsigne og være taknemmelige for denne kraft, forøger I dens strøm og herved bliver den stærk og mere lettilgængelig for jer.

Derfor siger jeg jer: Bed uafsladeligt. Jeres daglige liv må være en sand bøn.

Ved først at erkende, at denne kraft eksisterer og dernæst at bruge den i absolut tillid, bliver I snart fuldt fortrolige med den. I ved snart, at den omfatter alt i og igennem jer. Hvis I blot vil lade den strømme frit, vil den tilflyde jer hvert øjeblik. Den strømmer til jer lige så hurtigt, som I lader den strømme ud fra jer.

stå frem som Gud og giv den videre. Det er Gud og Faderen i jer, og I og Faderen er et. Ikke tjenere, men sønner, sønner af den første oprindelse. Alt, hvad Gud har, er jeres, - for I er en del af ham selv.

Det er ikke mig, der gør gerningerne, det er Faderens væsen, og Faderen i mig frembringer de store gerninger. Når I ved, at I arbejder i enhed med Faderen, er der ingen begrænsninger, ingen hindringer; I ved, at det er jeres guddommelige ret at fuldføre alle ting.

Følg da kun mig i samme grad, som jeg følger Kristus, den sande søn, Faderens eneste. I samme grad, som jeg fremkalder og præsenterer Gud, fremkalder jeg Ham fra mit eget indre. Og da skal det siges, at alle er Gud.

Den største prædiken, der nogen sinde er holdt, lyder: Ret blikket mod Gud. Det vil sige at se Gud fremstå i hele sin væld indeni i jer og gående ud fra jer og fra alle andre. Når I betragter Gud og intet andet, så elsker og tilbeder I Gud og Gud alene, - og det vil i sandhed sige: at rette blikket mod Gud.

I er Herren, Lovgiveren og den, der formidler Loven. når I beder, gå da ind i jeres kammer, jeres sjæls lønkammer, og bed der til Faderen i jer. Og jeres Fader, som hører jer, belønner jer åbenlyst for andre. Bed og tak for, at I er i stand til at give mere af Gud til hele verden. Giver dette jer ikke et videre og mere ophøjet udsyn, et bredere perspektiv, et mere ædelt ideal?»

Her endte hans tale. Vi rejste os alle fra bordet, og vore venner sagde 'godnat' til os og brød op. Vi blev tilbage et stykke tid og talte om det, vi havde oplevet, men besluttede dernæst at vende tilbage til vore indkvarteringer i landsbyen. Da vi rejste os, fik vi straks den tanke: Hvorledes skal vi klare os uden lys? og alle, undtagen vor chef, udtalte sig herom.

Da sagde han: »Der kan I se, hvorledes vanen har taget i os, og hvor fortvivlet vi klynger os til gamle opfattelser. Her står vi badet i lys, og det har ikke aftaget, siden vore venner, som vi er kommet til at holde så meget af, forlod os. Er dette ikke en lejlighed for os til at stå frem og vise vor selvtillid, vore egne evner til at være og at opnå det, vi har oplevet? Lad os i det mindste vise os selv dette og have mod til at tage skridtet henimod opfyldelsen.

vi støtter os så tungt til vore dejlige venner, at det faktisk smerter os, når de forlader os et øjeblik. Jeg kan se, og de ved

det allerede, at hvis vi ikke får tillid til os selv i disse små ting, så vil vi heller aldrig komme til at præstere det, der er strøm, og jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at de har forladt os for at give os en chance for at bevise, at det kan lade sig gøre. Lad os tage udfordringen op og vise os opgaven voksen.«

Da vi startede, foreslog en af gruppen, at vi skulle tænke over, hvordan vi skulle bære os ad, men chefen sagde med et myndigt tonefald: »Skal vi gå, skal vi gå nu. Efter det, vi har set og oplevet, må vi handle og gøre disse handlinger konkrete, ellers fortjener vi ikke, at der tages hensyn til dem«.

Og derpå gik vi videre ned ad trapperne, gennem de forskellige værelser, gennem tunnellen og ned ad stigen til landsbyen.

Eftersom vi kom frem, var vejen fuldstændig oplyst for os, det syntes, som om vi var vægtløse, og vi bevægede os med største lethed, og vi ankom til vore respektive logier fulde af begejstring over det, der var sket. Fra dette øjeblik og indtil vi forlod landsbyen, gik vi hvor som helst, vi havde lyst, uden kunstigt lys. Vort logi blev oplyst, når vi trådte ind i værelserne, og den varme og skønhed, der omgav os, var ud over enhver beskrivelse.

vi gik i seng næsten med det samme, og det er vel unødvendigt at nævne, at vi først vågnede sent den følgende morgen.

Kapitel 2.

Næste morgen spiste vi morgenmad i vort logi og gik straks hen til templets øverste værelse. Der var ikke nogen synlig afgrænsning af værelset og ej heller nogen anden form for begrænsning, så vi bevægede os frit uden tanke på nogen anstrengelse. Da vi var parate til at gå nedenunder til værelset med tavlerne, var vi der allerede. Da vi havde kunnet gennemføre dette uden vore venners tilstedeværelse, blev vi klare over grunden til deres fravær, og vi var meget opstemte over vor præstation.

Den 1. april nærmede sig hastigt. Vi havde afsluttet arbejdet med tavlerne i tempelværelserne og var begyndt på udarbejdelsen af dimensionerede tegninger af de talrige skrifttegn og de mange inskriptioner, der fandtes i klipperne udenfor. Arbejdet skred godt frem på grund af vor altopslugende interesse. En eftermiddag kom en budbringer til landsbyen, og da landsbyboerne samledes om ham, så vi at noget usædvanligt var på færde. Vi slap vort arbejde og begav os til landsbyen. Vi mødte vor værtinde, der fortalte os, at sendebuddet havde givet besked om, at en bande Røvere var på færde i dalen nedenfor.

Dette skabte betydelig uro blandt beboerne, da denne landsby havde været målet for plyndringsforsøg i mange år. Rygtet var løbet vidt og bredt, at Taukors-templet var skjulested for store skatte. De mange forsøg på at plyndre landsbyen var slået fejl. Røverbanderne havde i stor udstrækning begrundet de tidligere mislykkede forsøg i den modstand, der var ydet af

befolkningen i den lavereliggende dal, og et antal bander havde nu sluttet sig sammen til en styrke på cirka firetusind veludrustede og velbevæbnede ryttere, der plyndrede og ødelagde dalen for at tage modet fra dem, der boede i nærheden af den lille landsby ved Taukors-templet. Ved denne fremgangsmåde håbede de på at have bedre held med sig.

Budbringeren appellerede også om beskyttelse til de øvrige beboere, da mange allerede var blevet dræbt, og de havde nået grænsen for deres evne til modstand. Man fortalte ham, at man ikke havde nogen i landsbyen, man kunne sende til hjælp, men vor værtinde forsikrede ham om, at han godt kunne vende hjem, og at der ikke ville ske hans folk noget ondt. Vi fortsatte vort arbejde, idet vi bemærkede landsbyboernes uro, og denne uro forplantede sig til os.

Næste morgen genoptog vi igen vort arbejde, da vi var ivrige efter at få referencerne til vore optegnelser gjort færdige. Vi var overbeviste om, at disse ville resultere i en komplet og nøjagtig historisk beskrivelse samt henvisninger til steder, hvor andre optegnelser kunne findes. Således var vi i stand til at følge denne gamle og uhyre veloplyste civilisations historie tilbage til sin oprindelse, og det drejede sig om den befolkning, der havde beboet dette vidtstrakte område, der nu er en meget afsidesliggende del af verden.

Det foruroligede os, at vi muligvis kunne miste denne samling ved et overfald fra Røvernes side. Ligesom vore øvrige arbejder var denne samling anbragt i de værelser, hvor tavlerne stod, og hvor de hidtil havde modstået et antal lignende angreb fra samme hold.

Samme aften talte vi med vor værtinde om muligheden af at udarbejde en eller anden plan for at hjælpe landsbyboerne, og vi udtalte vor forbavselse og forundring over, at vore venner ikke var til stede. Vi fik som svar, at da der var blevet bedt om hjælp gennem budskabet, ville røverne være nødt til at standse deres togter eller ødelægge sig selv.

vi gik til ro den aften med en sikker følelse af, at vi havde været over- nervøse for vor egen sikkerhed. Vi stod tidligt op og var ved at forberede os på at genoptage arbejdet, da den samme budbringer viste sig og meddelte, at togterne mod indbyggerne var ophørt, men at banden nu havde samlet alle sine styrker cirka 30 kilometer borte nede i dalen øjensynligt for at foretage et samlet og endeligt angreb på vor lille landsby.

Netop som vor værtinde og vor lille gruppe stod og talte til budbringeren, der var omgivet af en gruppe landsbyboere, kom en rytter ridende ind i landsbyen og hen imod os. Eftersom han kom nærmere og red forbi mindre grupper af folk, der var kommet til, blev han tydeligt genkendt, og folk spredtes og flygtede straks i rædsel. Da han nærmede sig vor gruppe, råbte budbringeren hans navn, og han selv og de andre tog benene på nakken øjensynligt af frygt for, at rytteren blev fulgt af den øvrige bande.

Vor værtinde og vi var de eneste, der blev tilbage og afventede, at rytteren skulle komme nærmere. Han holdt sin hest an og begyndte med stor selvsikkerhed at tale til vor chef, idet han sagde, at Røverne var fuldtud på det rene med, at vi var fremmede, og de var bekendte med vor opgave. Han talte i et sprog, som ingen af os forstod. Da han så vor forvirring, spurgte han,

om der ikke var nogen, der kunne tolke for os. Vor værtinde vendte sig mod manden på hesten og spurgte, om hun kunne hjælpe. Lige straks så han ud, som om han havde fået et kraftigt elektrisk stod, men så genvandt han sin fatning så meget, at han formeligt sprang ned fra sin hest. Så styrtede han hen imod hende med fremrakt hånd og udbrod: »Du her?« på det sprog, som vi forstod. Så satte han sine hænder for panden og kastede sig ned for hende og bad hende om tilgivelse. Vor værtinde bad ham rejse sig og fremsige sit budskab. Vi kunne se hendes ansigt blive hårdt, og i et øjeblik flammede hendes træk af vrede. Så intenst var hendes følelsesudbrud, at både vi og manden selv blev fuldkommen rystet ud af fatning. Ordene: »Kujon, morder! Træd frem og aflever dit budskab« formelig sprang fra hendes læber. Manden faldt igen på knæ, og ordene lynede igen frem: »Rejs dig! Er du så fornødt, at du ikke engang tør stå på dine ben?«

Vi kunne godt forstå mandens krybende rædsel, for vi var selv fuldstændig naglede til stedet og ude af stand til at røre os.

Jeg er vis på, at manden var flygtet fra stedet, hvis det havde været ham menneskeligt muligt. Men i dette øjeblik havde både han og vi mistet evnen til at tale og bevæge os. Han faldt til jorden ubevægelig og tilsyneladende livløs med stirrende øjne og åben mund.

Dette var første og eneste gang i den tid, vi tilbragte med disse mennesker med de store evner og kræfter, at vi så en af dem på nogen måde give udtryk for voldsomme følelser. Vi var lige så rædselsslagne som Røveren. Vibrationerne ramte os lige så føleligt som en voldsom eksplosions kraft ledsaget af et elektrisk stod, der ikke blot lammede vor tale, men også vore muskler, - det er den eneste måde, hvorpå jeg kan beskrive det, vi følte. Og når man tænker på, at disse vibrationer udgik fra denne spinkle og beskedne skikkelse, kan det så undre, at de lammede os totalt?

Skønt dette optrin kun varede et øjeblik, forekom det os timer, for spændingen slappedes. Vi var stive som støtter, og dog gennemstrømmedes vi i samme øjeblik af en følelse af medlidenhed med Røveren, og vi følte trang til at komme ham til hjælp. Denne reaktion var fælles for os alle, og dog stod vi blot og stirrede på vor værtinde.

Næsten med det samme skete der en ændring. Først kom der et forskrækket udtryk i hendes ansigt, og så skiftede det til det venlige udtryk, vi var vant til at se hos hende, og der strømmede en sådan medfølelse gennem os, at vi ilede hen til skikkelsen, der lå på jorden. Vor værtinde bøjede sig ned over ham og havde grebet hans hænder. Igen stod vi uforstående og kunne blot sige: »Ophører underne da aldrig med at ske?«

Manden genvandt snart bevidstheden, han blev hjulpet på benene og anbragt så godt som muligt på en bænk i nærheden. Han nægtede på det bestemteste at gå ind i nogen af husene. Vor værtinde bad os nu tilgive den voldsomhed, hun havde givet udtryk for, og som hun var klar over havde påvirket os stærkt. Vi rystede over hele kroppen, og det tog nogen tid, for vi genvandt fatningen.

Hun forklarede os, at denne mand var anfører for en af de mest berygtede bander, der hjemsøgte denne del af Gobi -området. Hvis hans navn overhovedet blev nævnt, skete det med angst og bæven, da han var det mest frygtløse og grusomme,

man kendte til. Det navn, han sædvanligvis gik under, kan bogstaveligt oversættes til: »Den skinbarlige, sorte djævel sluppet løs fra helvede.«

Hans ansigtstræk blev fremstillet som maske og opbevaret i mange landsbyer og baret af dem, der deltog i det ritual, man benyttede for at drive den onde ånd bort fra landsbyen og dens beboere.

Vor værtinde havde ved to tidligere lejligheder, hvor angrebsforsøg var mislykkedes, haft kontakt med denne mand, og hver gang havde han udvist det dybeste had for hende og vore venner i al almindelighed, og han havde gjort sig enhver anstrengelse for at genere dem og sende dem budskaber med trusler om vold fra tid til anden, men de havde fuldstændig ignoreret dem. Hans pludselige opdukken alene havde fået vor værtinde til at genopleve de tidligere hensynsløsheder så levende, at hun for et øjeblik havde mistet kontrollen over sine følelser.

Da hun havde genvundet fatningen fuldstændigt, gik hun hen til manden. Da hun nærmede sig, gjorde han et forgæves forsøg på at rejse sig, men det lykkedes ham kun at samle sig bedre sammen og sidde mere ret op, og han var stadig et billede på den største frygtsomhed. Hadet afspejlede sig i hver af hans bevægelser, og han skælvede, som havde han fået rystelammelse. Vor værtinde, der nu var nøgtern og fattet og uden tegn på frygt eller ophidselse, og hvis ansigtstræk og hele skikkelse var som skåret i den smukkeste kerne, fremstod som en forunderlig kontrast til ham.

vi ønskede at fjerne manden straks, men skønt denne tanke ikke var blevet udtrykt i ord, løftede vor værtinde banden til stilhed. Vor chef blev klar over, at hun havde situationen under kontrol, og at hvad end vi ville forsøge blot ville bringe os i en mærkelig situation. Vi trak os derfor bort, til vi var uden for hørevidde, medens vor værtinde talte med lav og rolig stemme i nogen tid, for manden svarede.

Da han talte, vinkede kvinden os nærmere. Vi satte os på jorden foran dem - glade for at gøre en bevægelse, der kunne lette vor følelse af anspændthed. Røveren forklarede, at han havde overtalt sine overordnede til at give ham lov til at komme som fredsending for at forhandle med befolkningen om overgivelsen af den formodede skat, der skulle være skjult i Taukors-templet. Hvis indbyggerne ville overgive skatten, ville røverne gå med til ikke at plage dem yderligere; de ville frigive alle deres fanger (de hævdede at have over tretusind), og de ville straks forlade området og aldrig mere plage dalens beboere.

Vor værtinde fortalte ham, at der ikke fandtes nogen skat, der havde værdi for dem. Man gik grundigt ind i kendsgerningerne herom og tilbød at vise ham gennem alle templets værelser, eller hvor som helst han ønskede det. Han afslog pure dette forslag, idet han sagde, at han frygtede, de ville tage ham som gidsel, og denne frygt kunne ikke dæmpes af forsikringer fra vor side.

Vor værtinde forsikrede ham om vor redelighed, og han blev pludselig overbevist om, at vi var ærlige i det, vi sagde. Men så opstod der en vanskelig og ildevarslen situation for ham. Han fortalte os, at han var den, der havde sat denne plan i værk og havde opildnet de andre Røveres begejstring ved tanken om at få fat i skatten, og at han i glødende farver havde beskrevet

den umådelige rigdom, der ville blive deres, hvis de havde heldet med sig. I virkeligheden havde han og hans far holdt sammen på banden ved hjælp af løfter om at skulle besidde denne skat. Han var anfører for den bande, der havde knyttet fem andre bander til sig for at udføre dette togt.

Sagens kerne var ganske enkelt, at vendte han tilbage til sin bande med besked om, at der ikke var nogen skat, ville han straks blive stemplet som forræder og Ude den skæbne, som blev forrædere til del. Han havde ingen mulighed for at få banden til at opgive det planlagte angreb, da de ikke ville tro ham efter den begejstring, han hidtil havde vist for at gennemføre planen.

Han befandt sig virkelig i en vanskelig situation. Til vor store overraskelse tilbød vor værtinde at følge med ham til lejren. Vore protester blev blidt tilsidesat, hvorefter hun forberedte sig på straks at tage afsted. Hun forsikrede os om, at hun ikke var i nogen fare, men at vi, hvis vi fulgte med, ville gøre Røverne mistænksomme, således at vi alle derved kunne komme i stor fare. Vi opgav det, - der var ikke andet for.

Manden steg til hest, og vi hjalp hende op på den plads bag ham, der var indrettet til hende. Som de red bort fra landsbyen, tegnede de et billede, som vi aldrig ville glemme, og som i al evighed vil leve i vor erindring: Røveren med tvivlen målet i alle træk, og vor værtinde, der vendte sig smilende tilbage mod os med en forsikring om, at hun ville vende tilbage, for natten faldt på. Vi tabte enhver interesse for vort arbejde resten af dagen og vandrede omkring i landsbyen uden mål eller med, indtil solen gik ned.

vi vendte tilbage til vort logi for at afvente vor værtindes hjemkomst, og da vi trådte ind, opdagede vi, at bordet var dækket med masser af god mad. Man kan forestille sig vor forbavselse, da vi så vor værtinde sidde for enden af bordet og hilse os med sit velkendte og strålende smil. Vi var målløse, - vi kunne ikke få en lyd frem. Hun påtog sig en nedladende mine for at drille os og forsøgte med bos stemme at sige: »En hilsen fra d'herrer ville være på sin plads,« hvorpå vi bukkede og hilste hende.

Dernæst fortsatte hun: »Det mislykkedes totalt at overtale dem, men de gik dog ind på at give mig et svar i løbet af de næste tre dage. Jeg ved, at svaret vil blive et angrebsforsøg, men jeg frelste da det stakkels menneskes liv, i hvert fald foreløbigt. vi bliver nødt til at forberede os på at skulle modstå belejring, der er ikke noget, der kan afholde dem fra at forsøge et angreb.«

Jeg tror, at vi næsten alle så for os, hvordan vore skønneste drømme og vore opnåede resultater ville »gå fløjten«, som man siger. Vor værtinde læste vore inderste tanker og fremsagde dernæst dette digt:

når du kommer til dit livs »røde hav«,
når du trods alt, hvad du formar,
ikke finder nogen vej
hverken udenom eller tilbage
da er der kun en vej - vejen fremad.
Søg da Gud af et rent hjerte
og mørket og uvejret vil spredes,

Gud vil dæmpe vinden og stille bølgerne, ;
og til din sjæl vil han sige:
»gå blot fremad, fremad, fremad!«

KAPITEL 3.

Da måltidet var forbi, rejste vi os fra bordet, og vor værtinde gik foran os ud i haven. Til vor overraskelse fandt vi Jesus, Emil, Jast og Bud Rah siddende derude. Vi gik hen og satte os sammen med dem. Vi følte et indvendigt lettelsens suk og erkendte, i hvor høj grad vi var kommet til at forlade os på disse mennesker. Det var, som havde vi knyttet os til dem med stålband. Men på en eller anden måde var jeg klar over, at dette ikke var rigtigt af os. Vi måtte nødvendigvis selv spille vor rolle i denne store livsplan, hvis ikke vi blot skulle optræde som marionetter. Vi måtte stå helt på egne ben og have fuld tillid til os selv, hvis disse venner ikke skulle fele sig tvunget til at kappe bandene over helt og holdent. på et senere tidspunkt talte vor chef frit ud om dette emne.

Det var stadig tidligt på aftenen, og det bløde lys fra den nedgående sol overgød alt med en glans og skønhed, som man simpelt hen ikke kan forestille sig uden selv at se det. Der var ikke en vind, der rørte sig, og ikke en lyd, der kunne forstyrre den ro, der syntes at omslutte os. Situationen med Røvernes trussel, som vi syntes havde hvilet så tungt på os kun et øjeblik tidligere, var fuldstændig forsvundet fra vore tanker.

Der var roligt og fredfyldt, den vidunderlige følelse af fuldkommen afslappethed, som igen må opleves, for man kan forstå den. Vi følte det, som om vi befandt os i en bred strøm af langsomt flydende lys, - pludselig hørte vi Jesu stemme tale, men ikke i ord. Min eneste forklaring er, at det var en rent rytmisk, flydende og vibrerende påvirkning, der kom til os som tanker og ikke som ord. Virkningen var langt stærkere end almindelig tale; rytmen og kadencen var ikke til at beskrive. Det var, som om tankerne strømmede ind og blev fastholdt; det var noget helt nyt for os.

Efterhånden som disse tanker eller ideer kom til os, nedskrev vi dem i stenogram, dernæst udskrev vi dem i ord og sætninger for senere at forelægge dem for disse mennesker til godkendelse.

»når jeg siger: Se en Kristus er her, så ser jeg gudsmennesket stå frem. Jeg ser denne skikkelse som et sandt Guds tempel, det fuldendte redskab eller den kanal, hvorigennem Det Store Skaberprincip flyder frit og fremstår, – og det skabte er ægte i hele sin form og fremtræden, er Gud. Med denne indstilling står jeg som herre over enhver situation, den sejrende Kristus.

Det er dette ideal, jeg dyrker, - og det, jeg ser som ideal, det skaber jeg. Jeg kan på ingen måde fremkalde Gud, hvis jeg ikke har i sinde at lade ham fremstå for hele menneskeheden.

Med denne holdning fremstår mennesket som herre i enhver situation; kristusskikkelsen sejrer og styrer. Gud og mennesket vandrer hånd i hånd som en. Der er kun et Princip og et menneske.«

En af vor gruppe sad og tænkte et øjeblik og spurgte så:
»Hvorledes kan vi frembringe dette lys og bringe det i anvendelse i praksis?«

Svaret, der kom, var følgende: »Lad jeres legemer blive en generator, hvorigennem dette store skabende og udstrålende Princip flyder. Betragt dette Princip som skaber af al kraft og vid, at det er princippet bag al kraft. Dernæst vil jeres legemer som en elektrisk generator opsamle og forstærke denne energi, indtil I udsender den som en strøm af rent, hvidt lys, som intet kan modstå, og alt ondt, der rettes imod jer, kan ikke skade jer.

I kan også udsende så stærke impulser af elektrisk energi via disse lysstråler, så de tilintetgør den, der forsøger at skade jer. Enhver modstand mod denne energi forstærker øjeblikkelig dens volumen og følgelig dens hastighed. De, der gør modstand imod den eller forsøger at gøre det med deres personlige vilje, vil kun skade sig selv. Hvis de samme mennesker ikke gør modstand mod dette lys, vil det lade sin helbredende strøm flyde igennem dem, som det gør hos jer.

Det er det rene gudsllys og gudskraften, der til stadighed blander sig med det, der er i andre mennesker, hvis der ikke gøres modstand. Derved opnås den højeste vibration, og følgelig lever alle med denne vibration i fuldkommen harmoni og enighed, og der kan ikke ske dem noget ondt, da de er i overensstemmelse med Guds vibration. Der er intet, der kan skade et menneske, medmindre det modstår den vibration, der udgår fra Gud. Vibrationen er livet. Kan I ikke se, hvordan I står forenet med Gud til alle tider? når I forbliver i denne tankegang, er der så nogen mulighed for adskillelse? Den eneste adskillelse, der kan opstå, forårsages af den modstand, der fører til splittelse.

Der er intet, der kan røre jer, når I står på det hellige bjerg og er et med Gud. Dette er ikke et særligt privilegium for de få udvalgte, - det er for alle, - det er gudsbevidstheden, den store, absolutte oprindelse og kilde, der forener ethvert barn med Gud. Således lever alle under loven, den højeste form for tankeaktivitet. Enhver vibration, der er ude af takt med loven, kan ikke trænge ind i denne sfære, denne trone, hvor alle hører til og er hjemme. Dette er jeres gudsrige.

I kan også bruge denne kraft til at returnere falske og skadelige tanker og ønsker, der rettes imod jer. Hvis I ønsker det, kan I forstærke denne hvide stråle af gudsllys, give den gudskraft, forstærke og omdanne den energi, udsendelsen har lagt i den ting eller det forhold, der var rettet mod jer, og dernæst anbringe den i jeres reflektor og sende den tilbage til afsenderen med lysets hastighed.

Når I returnerer det udsendte på denne måde, er det en stråle af rent, hvidt lys i stedet for de blot lavere vibrationer, der blev udsendt imod jer. Idet denne stråle når afsenderen, er impulserne så kraftige, at strålen kan dræbe den, der først igangsatte den lavere vibration.

Det har ingen betydning, om I kender afsenderen eller det sted, hvorfra den udgik, thi vibrationen vil uafværgeligt vende tilbage til sit udgangspunkt. Dommens eller gengældelsens dag er kommet. Ligesom I selv giver, skal I modtage, (efter Guds mal), og så stærkt, (vi sier 'hurtig' eller raskt på norsk), at det overvælder jer helt.

I kan omforme Guds kraft og udsende den med en sådan styrke, at den er uimodståelig. Det er disse stråler eller dette lys, I ser udgå fra mig. Disse stråler udgår også fra jer, selv om de endnu ikke er så stærke, men efterhånden som I fortsætter med

at bruge denne kraft sammen med loven og det store princip, vil I styrke lyset, og I vil blive i stand til at styre det bevidst for at opfylde ethvert godt ønske.

Da kunstneren malede et portræt af mig i Getsemane, udgik lysstrålerne fra mig og skinnede ikke fra himlen ned på mig. Lyset er gudskraften, der skabtes i mig og dernæst udsendes via min reflektor. Disse stråler udgår fra ethvert legeme, når mennesket fremstår som Gud i sin guddommelige arv - som en Kristus af Gud og et med Ham.

Dette er og kan blive hele menneskehedens motto. Kan der eksistere splid mellem brødre, hvis de bliver til denne altomfattende ene.

Forstærk da denne hvide stråle, som er den gudsstråle, ad hvilken I udsender gudskraft, - berig den med omdannet gudskraft titusinde eller ti millioner gange, til den er tilsvarende stærkere end den, der blev udsendt imod jer, og som I returnerer. (det bliver, som I befaler). Lad den så flyde tilbage ad den samme vej, ad hvilken vibrationerne kom til jer, når det pågældende menneske modtager denne stråle og accepterer den som kommende fra Gud, så udslettes den skade, der var ment med den oprindelige udsendelse, den tilgives og glemmes, og der sker ikke jer eller afsenderen af den onde tanke noget ondt. I er begge et med Gud. I stedet for disharmoni er der fuldkommen enighed, - I er igen et.

Hvis afsenderen af den onde tanke ikke accepterer den hvide stråle, som I har udsendt i al sin kraft, vil han blive dræbt. Denne rene, hvide stråle vil, hvis den får lov til at fuldende sin gerning, fuldstændig udslette enhver ond og ufredelig vibration. Hvis den møder modstand, er der ikke anden udvej for den, der vedholdende gør modstand, end en fuldkommen udslettelse. Hans modstand tiltrækker hele det skabende princip negativt med kvadratet på den ydede modstand. Kvadratet vil sige, at modstanden multipliceres fire gange.

I ser således, at når I udsender gode eller onde tanker, vender de firefold tilbage til jer.

I fremstår som Gud eller Loven og udgiver det gode eller Gud, men selv i denne situation må I være helt ydmyge, dem ikke. Læg al den kærlighed, I formår, i denne rene, hvide lysstråle, og se vel til, at det er Guds rene kærlighed, I udvikler og udsender. Når I gør dette, står legioner til jeres rådighed. I er stadig sagtomdige og ydmyge, villige til at fortsætte med lyset. Det er Guds rene lys, I følger; og det lys betyder liv, kærlighed, renhed og skønhed, evigt og dybtgående.

Der er syv centre i jeres krop, der kan benyttes som reflektorer. I kan få disse centre til at gløde med en stråleglans, der langt overstiger det kunstige lys, og når I ønsker at udsende dette lys, skinner det med strømstyrke og vil nå langt videre end noget elektrisk lys, der kan udsendes.

når I sætter alle disse centre til at lyse på samme tid, er I fuldstændig omsluttet af en rustning, som intet kan gennemtrænge. I kan udsende Guds rene, hvide lysstråle så ladet med energi, at jeres legeme faktisk stråler med strømlysstyrke end middags solen. I fremstår som skabningens herre, som hærskarers gud. I fremstår sandt og triumferende, dog fredfyldte og kærlige, med Gud som hersker i jeres indre og med et legeme, der er smukt, åndeligt og guddommeligt.«

Medens disse vibrationer kom til os, var det lys, der udgik fra Jesus og de andre sammen med ham meget vanskeligt at se, dog skinnede der et vibrerende lys igennem, der var som flydende guld. For vort syn var det som noget ubestemmeligt, medens det for alle vore andre sanser var så håndgribeligt som klippen. Igen kom disse vibrationer:

»på denne måde kan I gøre jeres legemer helt usynlige for det menneskelige øje ved at koncentrere jeres tanke helt og aldeles på den rene, hvide gudsstråle og lade den lyse frem fra de syv centre som reflektorer på samme tid.

I kan også træde frem på en hvilken som helst af disse stråler og fremstille ethvert billede efter jeres ønske for dem, der ønsker at gøre jer fortræd. I kan følge denne lysstråle med nøjagtig lysets hastighed og komme hen, hvor I vil, øjeblikkeligt. Jeres legemer er usynlige for dem, der ikke ser igennem og ud over det dødelige. De er sig bevidst, at der er noget, de ikke forstår, og derfor er de modtagelige for ethvert billede, I ønsker at vise for dem. Det, de ikke forstår, er for dem noget mystisk og overnaturligt, og den evne, der udvikles ved mistænksomhed og overtro, er let at vildlede. I udsender således kærlighed til dem, der havde i sinde at gøre jer fortræd, og den energi, de frigør, reflekteres tilbage til dem selv.

Det billede på ondskab, de har udsendt, viser det lavere 'jeg' hos hver især, der bekæmper det, de tror er deres fjende, medens de i virkeligheden kæmper imod billedet af deres eget ringere 'jeg'. Disse billeder forvandler de næreste venner til fjender og sætter brøder op imod brøder.

Hvis denne bande stadig fastholder det angreb og togt, de har truet med, vil de ødelægge hinanden. De har endnu muligheden for at forlade området uden at ødelægge det og gøre dets beboere fortræd, men hvis ikke de gør det, vil de vende sig imod hinanden og udslette sig selv. Mennesket kan ikke forsøge at dræbe sin brøder uden selv at møde den samme skæbne. Vi udsender kun den rene, hvide lysstråle med Guds kærlighed til dem, og hvis de modstår denne kærlighed med had, ondskab og hævn, så vil de af egen fri vilje ændre denne lysstråle til en flamme, der vil fortære dem.

I behøver ikke at være nogen frygt. Vi tilbyder dem kun kærlighed og har ingen magt til at tvinge dem til at tage imod den. Hvis Røverne kommer med kærlighed, bliver der ikke nogen konflikt. Vor sag er vundet på forhånd.«

på dette afgørende tidspunkt blev der råbt, at en budbringer nærmede sig landsbyen. Vi gik ud for at møde ham. Han fortalte os, at Røverne havde indstillet deres togter og fredeligt havde slået lejre cirka 30 kilometer fra Taukors-templet. De havde, siden der var blevet bedt om hjælp, ikke gjort nogen af indbyggerne fortræd eller ødelagt deres ejendom, men de holdt stadigvæk fangerne som gidsler mod yderligere modstand. Han sagde også, at der gik vedvarende rygter om, at banden ville angribe vor landsby i løbet af det næste par dage, hvis ikke skatten blev udleveret den følgende dag.

Budbringeren bragte hilsener fra de folk, der var Røvernes fanger. Hver mand havde tilbudt af ofre livet for at skåne landsbyens. Budbringeren fik besked om, at dette offer ikke ville blive nødvendigt, og at han kunne vende tilbage til dem og sige dem tak og udtrykke landsbyboernes dybeste påskønnelse af det tilbudte offer.

Kapitel 4.

Neste morgen genoptog vi vort arbejde med fornyet iver, og al frygt var fordrevet fra vore tanker. Om formiddagen to dage senere arbejdede vi med inskriptionerne, der var hugget i klippevæggen i den snævre passage.

Pludselig blev vor opmærksomhed fanget af landsbyvagten, som befandt sig på den anden side af kløften, men højere oppe, så han havde et langt strøm udsyn. Gennem vore kikkerter så vi ham signalere til landsbyen. Snart efter ilede landsbyboerne frem og tilbage, idet de åbenbart søgte tilflugt i de store slugter dybere inde i bjergmassivet. Alle indbyggerne var stærkt ophidsede.

Da vi lyttede, kunne vi høre den lave tordnende lyd af den fremstormende horde. En af vor gruppe klatrede højere op til et sted, hvor han bedre kunne overse situationen. Han råbte ned til os, at han kunne se den støvsky, der rejstes af de fremrykkende ryttere efterhånden som de vandt frem mod indgangen til slugten. Vi skjulte vort udstyr i en nærliggende klippespalte, sluttede os til vor kammerat og fandt dækning blandt de omkringliggende fremspring og klippestykker, hvorfra vi kunne holde øje med bandens bevægelser. Da den nåede slugten, gjorde banden holdt. Et halvt hundrede ryttere red frem som fortrop, og derefter fulgte hele banden op igennem slugten, idet de sporede og piskede deres heste frem til en vild galop. Hovenes klappen og dundren henover klippegrunden ledsaget af udfordrende råb steg til en ubeskrivelig larm. Hvis det ikke havde været så tragisk en begivenhed, dengang den fandt sted, havde det været et ærefrygtindgydende syn at se denne store rytterskare storme frem.

Vor position var meget heldig, idet slugtens vægge var næsten lodrette, så at vi kunne se direkte ned på horden af Røvere. Medens den kom »skyllende« frem tilsyneladende med samme uimodståelige kraft som en stor tidevandsbølge.

Angribernes fortrop havde passeret vor position, og de forreste i hovedstyrken nærmede sig hastigt. Vi havde i dette øjeblik rettet vore kikkerter mod landsbyen og så, at alle der var panikslagne.

En af vor gruppe, der arbejdede på den øverste afsats, indstillede arbejdet og betragtede den fremrykkende bande. Vi så ham vende sig om og se gennem den dør, der førte til indgangen til det midterste værelse i templet.

Vore kikkerter var alle rettede mod Jesu skikkelse, da han gik frem gennem døren, trådte ud på afsatsen og gik direkte frem til kanten, hvor han et øjeblik stod stille i en forunderlig og magtfuld positur.

Klippeafsatsen la cirka 250 meter højere end vort skjulested og 4-5 kilometer borte. Vi blev straks klare over, at han talte, og et øjeblik senere kom ordene tydeligt og klart til os. Vor kammerat på afsatsen satte sig ned og begyndte at notere ned i stenogram, hvilket jeg også gjorde. En senere sammenligning viste, at vi borte hans ord tydeligt gennem larmen fra den fremrykkende horde. Vi fik senere at vide, at han ikke havde hævet sin stemme over dens naturlige, velmodulerede leje.

Da Jesus begyndte at tale, faldt der fuldstændig ro over hele landsbyen og dens indbyggere. Disse er ordene, han sagde, oversat til engelsk af Jesus selv. Min mest brændende bøn er, at jeg aldrig skal glemme disse ord, om jeg så lever i titusinde år.

Lyset.

»Gud, min Fader, som jeg står her alene i din store stilhed, flammer der i mig et rent lys, der fylder hver fiber i hele mit væsen med sin stråleglans. Liv, kærlighed, styrke, renhed, skønhed og fuldkommenhed råder i mit indre. Når jeg ser lige ind i hjertet af dette lys, ser jeg et andet lys, der er flydende, blødt, hvidgyldent, og som skinner med en lysende glans, medens det absorberer, nærer og frigiver ilden i det strøm lys.

Jeg ved nu, at jeg er Gud og et med Guds hele univers. Jeg hvisker til Gud, min Fader, og jeg er i fred med mig selv.«

»Dog findes i denne fuldkomne stilhed Guds højeste aktivitet. Igen er jeg fredfyldt, og fuldkommen stilhed hersker omkring mig. Nu breder glansen fra dette lys sig til Guds vældige univers, og jeg ved, at Guds bevidste liv findes overalt. Igen siger jeg: Jeg er Gud, - jeg er stille og uden frygt.

Jeg opløfter Kristus, der er i mig, højt op og synger Guds pris, og i disse toner nynner inspirationen. Højere og højere inden i mig synger Den store Moder om nyt liv. Højere og mere klart med hver ny dag løfter inspirationen min bevidste tanke, til den er i takt med Guds rytme. Igen opløfter jeg Kristus og lytter intenst, så jeg kan opfange den glade musik. Min grundtone er harmoni og temaet i min sang er Gud, og Gud besejler min sang som sandheden.«

Se, jeg er født på ny, en Kristus er blandt jer.

»Jeg er frigjort med dit, min Gud og Faders åndelige lys. Dit segl er på min pande. Jeg tager imod Dig.

Jeg opløfter dit lys, Gud og Fader, og igen siger jeg: Jeg tager imod Dig.«

Medens Jesus talte, skod der en skarp stråle af rent, hvidt lys fra et sted midt i hans skikkelse. Denne lysstråle rakte ned i slugten til et sted, hvor den gjorde en skarp drejning til venstre foran det sted, hvor fortroppen af ryttere befandt sig.

Der, hvor lysstrålen endte, syntes der med et at rejse sig en stor barriere som en stenmur, og store spydspidser, der så ud som flammende pile skod frem fra denne barriere.

De fremstormende heste standsede så brat i deres vilde ridt fremad, at et antal af ryttere blev slæt af sadlen. Mange af hestene standsede et øjeblik med løftet hoved og løftede forben, hvorpå de vendte omkring og galopperede tilbage gennem slugten fuldstændig ude af kontrol. Da de nåede de forreste geledder af hovedfeltet, forsøgte de ryttere, der endnu holdt sig i sadlen, at få hold på deres heste men forgæves. De tumlede tillige med de rytterløse heste ind i de forreste rækker af den avancerede røverbande. Hermed blev de forreste geledder standset, men de bageste, der var uvidende om faren forude, fortsatte og stor møde hen over de forreste, indtil slugten neden for os var et

sydende virvar af mænd og heste.

Illustration var ikke i den originalbog, det er en rune ø.illustration. >>

I et øjeblik var alt dødsstille med undtagelse af de vilde skrig fra skræmte mænd og gale heste på det sted, hvor fortroppen i

sin vilde flugt var tørnet sammen med hovedstyrkens forreste kolonner. Det var et frygteligt skue. De rytterløse heste, som var frigjort fra enhver form for kontrol, havde kastet sig hovedkuls imod de forreste i kolonnen, hvorved endnu flere mænd blev slæt af hesten, og disse mænd og deres nu også tøjlesløse heste bidrog yderligere til forvirringen. Hestene begyndte at rejse sig på bagbenene, at kaste sig forover og udstøde forfærdelige lyde, som kun umælende dyr kan gøre det i vild og voldsom rædsel. Dette afsindige sammenstod forplantede sig gennem den sammentrængte horde i slugten under os.

Pludselig så vi, at nogle af mændene trak deres korte sværd og huggede vildt omkring sig i alle retninger. Andre trak deres skydevåben og begyndte at skyde på mænd og heste i et forsøg på at bane sig vej til at flygte. Det udviklede sig snart til en kamp om de stærkestes overlevelse. Den endte i en vild flugt for at bringe sig selv i sikkerhed, og de der var så heldige at undslippe dette ragnarok, efterlod slugten fyldt med store dynger af døde og sårede mænd og heste.

vi skyndte os ned for at give de sårede den hjælp, vi kunne. Alle beboerne og vore venner sluttede sig til os. Man sendte bud vidt og bredt for at skaffe hjælp. Vi arbejdede intenst hele natten igennem og til efter solopgang den følgende morgen. Lige så hurtigt vi kunne frigøre de sårede fra den forfærdelige slagmark, tog Jesus og vore venner sig af dem. Da vi havde taget os af den sidste mand, vendte vi tilbage til vort logi for at spise morgenmad. Til vor store forundring mødte vi, da vi trådte ind, Emil i samtale med Den sorte Røver. Det var første gang, nogen af os blev klare over, at Emil havde været til stede.

Han lagde mærke til vor forundring og sagde: »I tager ingen skade af at vente til senere.«

Da måltidet var forbi, gik vi udenfor sammen med vor chef, og han fortalte os, at Emil og han havde fundet manden alvorligt kvæstet og ude af stand til at røre sig, da han var i klemme under sin faldne hest. De havde fået ham fri og baret ham til det midlertidige behandlingssted, hvor de havde anbragt ham så godt som muligt, - dernæst havde de tilkaldt vor værtinde og overladt ham til hendes pleje. Da hans sår var blevet forbundet, spurgte han hende, om hun ikke ville bede sin Gud om at vise ham, hvordan han kunne blive, som hun var. Han bad hende også om at lære sig at bede.

Hun svarede ham, om han ønskede at blive hel og rask, og han svarede: »Ja, hel og fuldkommen som du.«

Hun svarede:

»Nu, da du har bedt om at blive hel, er din bøn opfyldt, - du er nu fuldstændig hel og rask.«

Manden faldt i en dyb søvn. Ved midnatstid, da vor chef gik sin runde, opdagede han, at sårene havde lukket sig fuldstændigt, og der var ikke nogen år at se. Manden rejste sig, klædte

sig på og tilbød at hjælpe med redningsarbejdet.

Vi så også en hel del, som vi troede ikke havde langt igen, men som blev fuldkommen helbredt. Nogle veg tilbage i rædsel, når vore venner nærmede sig, og i nogle tilfælde var vi nødt til at adskille disse fra de øvrige.

Da redningsarbejdet var tilendebragt, gik »Den sorte«, som vi kaldte ham, rundt blandt sine sårede kammerater og gjorde alt, hvad han kunne for at eliminere deres frygt. Mange var som dyr fanget i en fælde, og de frygtede, at der ventede dem en frygtelig død ved tortur, da det var den straf, der ifølge egnens love tilkom en fanget Røver. Denne opfattelse var så indgroet hos dem, at de aldrig reagerede på den venlighed, der blev vist dem. De frygtede, at de kun blev plejet og bragt i god helbredsstand, for at torturen kunne vare det længere.

Alle blev efterhånden helbredt for deres sår, skønt nogle få blev hængende i måneder, - øjensynligt i den tro, at de derved udsatte torturens time.

»Den sorte« organiserede på et senere tidspunkt alle de sårede, der ville med, i et korps til beskyttelse mod fremtidige angreb og fik også mange af beboerne til at slutte sig til det. Vi fik senere at vide, at ingen Røverbander efter den tid forsøgte at angribe denne egn.

Senere hen passerede to af vore ekspeditioner dette landområde på vej til Gobi, og denne mand og hans kammerater bragte dem sikkert gennem hans eget og det tilstødende distrikt, - en distance på 7-800 km, og hverken han eller hans mænd ville tage imod nogen form for betaling for denne hjælp. Vi har adskillige gange hørt, at han er blevet en stor forkæmper for det gode i hele området, og at han ofrer hele sit liv for befolkningen uden at få nogen betaling.

Kapitel 5.

Ved middagstid den følgende dag var alle de sårede behandlet, og vi gennemsøgte området en sidste gang for at sikre os, at der ikke var flere, der var i live og sårede. På vejen til vort logi, hvor vi skulle spise frokost og have os et påkrævet hvil, udtrykte en af gruppen den tanke, der i timevis havde trængt sig på hos os alle: Hvorfor dette forfærdelige ragnarok, dette blodbad?

vi var dødtrætte og var fuldstændig slæt ud af dette chok. Det tungeste slid med redningsarbejdet var - især i begyndelsen - overladt til os, da beboerne havde en sådan rædsel for Røverne, at det var meget svært at overtale dem til at hjælpe til, selv efter at vi havde befriet mange fra de sammentørnede heste.

Landsbyboerne kunne ikke se nogen grund til at hjælpe til med at redde de menneskers liv, som havde forsøgt at slå dem selv ihjel. Mange af dem har en indgroet aversion imod at røre ved noget dødt. Hvis vore venner ikke havde været til stede, ville beboerne straks have forladt skuepladsen og aldrig være vendt tilbage. Men nu var vi trætte og nedtrykte efter at have gennemgået vort livs mest rædselsfulde oplevelse.

vi nåede vort logi, gjorde os i stand og satte os til bords helt modløse. Straks efter begyndte maden at komme på bordet. Vi var helt alene, idet vor chef var taget med et par af vore venner

og Lin Chu, »den sorte«, på en tur ned gennem dalen. Efter måltidet trak vi os tilbage til vore værelser for at hvile os, og ingen af os vågnede for sent den følgende eftermiddag.

Medens vi klædte os på, var der en der foreslog, at vi skulle gå op i vores helligdom, som vi kaldte det øverste værelse i templet. Vi forlod vort logi og begyndte at gå op mod templet, sådan som vi plejede ved tidligere lejligheder. Vi var kommet til den stige, der førte til indgangen til tunnellen, da den, der var forrest, standsede med den ene fod på det første trin og sagde:

»Hvad er der i vejen med os? For kun et par dage siden var vi i den syvende himmel af glæde, vi bevægede os fra sted til sted, som det passede os, og vi udførte på tre måneder opgaver, som vi havde ventet, det ville tage os år at fuldføre. Maden bliver stillet på bordet foran os, og alt dette sker, uden at vi gør os den mindste anstrengelse. Men nu er vi pludselig faldet tilbage til vore gamle vaner. Jeg kunne godt lide at vide, hvorfor vi med et er faldet tilbage. Jeg kan kun få øje på en ting. Vi har alle taget den oplevelse, som vi lige har gennemgået, på os som en byrde. Det er det, der holder os tilbage, og nu er jeg for mit vedkommende færdig med den sag, - den har ikke noget tag i mig overhovedet. Den er kun min, så længe jeg dyrker den, holder fast ved den og ikke slipper den. Jeg træder ud af denne tilstand og træder ind i en højere og bedre tilstand og giver slip. Jeg er fuldkommen færdig med den.«

Som vi stod der og stirrede på ham, opdagede vi, at han var borte, han var forsvundet.

Vi var forvirrede et øjeblik, som vi stod og så på, hvordan denne mand realiserede sit ideal, - og dog ville ingen af os slippe det, der holdt os tilbage, skønte os til en sag, der slet ikke vedkom os. Vi var selvfølgelig tvunget til at kravle op ad stigen, gå gennem tunnellen og dernæst op gennem de forskellige værelser for at nå vort bestemmelsessted. Da vi nåede frem, var vor kammerat der allerede.

Imens vi talte om denne begivenhed, kom Jesus, de andre venner og vor chef til stede. De trådte ind i værelset gennem den dør, der førte ud til afsatsen. Vi satte os, og Jesus begyndte med at sige: »Der er så mange, der siger, de er Guds børn, og at de har alt, hvad Faderen har. De har også alt det, der er Faderens, men den erklæring er ikke virkelig, før de tager mod til sig og tager det næste skridt og ser sig selv som Gud, - som et med alt det, Gud er; så opfylder de idealet.

Når den, der lever i den begrænsede menneskelige tanke, ser Kristus fremstå, så udsender den ædlere tanke et lys. Den, der fremkalder Kristus i sig, ser med et bedre, klarere og mere vidtrækkende syn. Han ser sin egen ophøjede skikkelse vibrere med en strøm hastighed end hans egen begrænsede skikkelse, som han også ser.

Han tror, at der er tale om to skikkelser. Han tror tillige, at den skikkelse, der viser sig uden for og på afstand af hans egen, er en anden Kristusskikkelse. Det, der for ham ser ud som to, er kun noget, der ser sådan ud for ham, fordi han ikke tror, han er Kristus. Lad dette menneske erklære sig selv for Kristus og acceptere det som en kendsgerning. I samme øjeblik smelter de to sammen, og dette menneske har frembragt Kristus. Og Kristusskikkelsen står frem som sejrherre. Lad ham nu gå et skridt længere frem og erklære, at Kristus, Guds søn, skal fremstå, og i samme øjeblik er han Kristus, Guds søn. Nu er Guds søn et med Gud, Faderen, og han går direkte til Faderen. Men han må gå endnu et skridt. Dette er det største skridt og kræver

den største beslutsomhed, da enhver frygt for dødelige tanker og begrænsninger må bortviskes. Han må stå frem, gå direkte frem til Gud, der er oprindelsen eller faderen, og uden tøven erklære og uden frygt for det hidtidige eller overtro eller menneskeskabte opfattelser erklære, at han er Gud, - at han er fuldtud

forenet med Gud, og at han er indbegrebet af kærlighed, visdom og forståelse. At han er substans, at han er alt det, der kan tilskrives Gud, Faderen, oprindelsen og princippet. Han må acceptere dette i ydmyghed. Gennem en sådan skikkelse strømmer alle Guds egenskaber ud til hele verden. For ham er intet umuligt. Det er kun gennem en sådan person, at Gud kan komme til udtryk. når I bliver et med Gud, er der intet, der er jer umuligt. I ikke blot har alt, hvad Faderen har, men I er, hvad Faderen er. I er kristusmennesket, Kristus, (Guds søn) og Gud, alle tre i en person. Helligånden er i jer. når I accepterer dette, så vil I og alle andre med jer synge til Kristusnavnets kraft, - ikke Jesusnavnet som navnet på personen Jesus, men Kristus. Lad engle falde ned og tilbede ham, bring hid den kongelige krone og kron Kristus, alles herre. I skal ikke krone personen Jesus, men Kristus, - og Kristus fortjener den kosteligste af alle kongelige diademer i kristuskronen. Der er ingen krone, der er for storslået eller for guddommelig til at krone den Sejrende Kristus med. I ser, at alle, der vil, kan komme. Kom frem og bliv den sejrende Kristus. Lad alle, som vil, komme frem. når I siger 'Gud', så sejer selv som Gud. Se Gud træde frem.

når I siger 'Gud', så sejer selv som Gud. Se Gud træde frem, når I selv træder frem. Gud kan ikke være bigot eller pralende eller egoistisk. Ej heller kan Kristus, gudsmennesket, Guds skabning og billede være nogen af disse ting. I kan være den retfærdige Gud, og det kan gudsmennesket også. 'Jeg er i Faderen, og Faderen er i mig' er sande ord. Jeg og min Fader er ET, men i ydmyghed og i almægtig storhed. Gud i forening med menneskeheden er almægtig - de er tilsammen Den almægtige Gud.

Det, der skabes i jeres såkaldt syndige tanke, ophøjes i ære, fordi den syndige tanke er udvisket. Det, der skabes i det jordiske billede, må nødvendigvis blive det guddommelige billede, når I ophøjer idealbilledet.

Jeg siger jer, at dette øjeblik er jeres store chance for at træde frem, ud af denne ydre forvirring og ind i Guds store fred og hans velsignelser, og til at iklæde jer Guds lys. Sæt i al ydmyghed kristuskronen på jeres hoved, - hvis I ikke selv gør det, er der ikke andre, der kan gøre det for jer.

Træd frem til og bliv en del af den store hvide trone, oprindelsen. Bliv et med dem, der har realiseret idealet på samme måde, - vær ikke blot et med Gud, men vær Gud, Gud selv. Så bliver I i stand til at præsentere de guddommelige egenskaber for hele verden, og gør det. Hvorledes kan Gudsenergi komme til udtryk på anden måde end gennem mennesket? Der findes ikke nogen anden organisme på hele jorden, der kan vibrere med samme hastighed og frekvens, og følgelig er mennesket så højt udviklet i sin organisme, at det faktisk modtager, generer og omformer denne højeste form for energi, der gør mennesket i stand til at udtrykke Gud over for hele verden. Hvorledes kan dette finde sted, hvis ikke det sker gennem jeres højt udviklede og fuldkommengjorte organismer, således som de fungerer, når

I har fuld kontrol over legemet?

Den kontrol betyder helt og fuldt herredømme, at være Messias og at være discipel. I har kun fuld kontrol over og er i fuldkommen harmoni med dette legeme, når I står frem med fuld kontrol og med fuldt herredømme over enhver af den hellige treenheds egenskaber.

når det bevidste menneske, kristusmennesket, Kristus (Guds søn) kombineres med den højeste, Gud, så er I Gud.

Dette er jer - nutidens mennesker (hele menneskeheden), der udvider jeres syn og opfatter sandheden om jer selv, nemlig at der er en højere og bedre form for tilværelse for jer end den, som den mondæne erfaring tilbyder. Dette kommer I til at forstå, efterhånden som I følger den rette (retfærdige) sti i harmoni og fuld overensstemmelse med de højeste idealer, I kan udtrykke, eller se frem til, eller fremsætte i kærlighed, ærbødighed og tilbedelse.

Det første skridt er, at I hver især bliver et kristusmenneske, Guds enbårne søn. Det næste skridt er, at I bliver Kristus, Guds søn, ved at se kristusmennesket som Kristus, Guds søn. I har nu forenet kristusmennesket med Kristus, Guds søn, og dernæst må I gå direkte til kernen og gøre dem til et med Gud, Faderen. I har nu bragt mennesket i forening med Kristusmennesket, forvandlet dette kristusmenneske til Kristus, Guds søn, dernæst forvandlet ham til Kristus, sønnen, der er et med Faderen. Gennem det næste skridt har I gjort ham, der er et med Gud, til den levende Gud selv. De, der var to, er nu blevet til en, Gud, alle tings fader. Der er ikke noget som helst, der vil være umuligt for jer, hvis I holder jer til denne vej, den rette fremgangsmades vej. I dette må I være absolut frygtløse og sande, uanset hvad alverden mener. Ved at stå frem og vedkende jer jeres herredømme og forsoning og enhed med Faderen er i et med Ham, alle tings udosende og allestedsnærværende og højeste princip.

Med dette lys - og når det bliver rigtigt forstået og anvendt giver da jeres bibel ikke en vældig allegorisk beskrivelse af menneskets åndelige udvikling og erkendelse?

Den lysstråle, der på billeder ser ud, som om den falder på mig fra himlen, bliver i virkeligheden kastet ud fra mit legeme. Det er sandt, at dette lys er fra himlen ud fra den betragtning, at himlen er alt det, der omgiver os, og er lysets vibration. Men det virkelige udgangspunkt for himlen må være centreret i mit legeme. Derfor må dette himmelske lys komme fra mig. Min egen bevidsthed må tillade lyset at komme ind i mit væsen.

når I siger 'Gud', så sejer selv som Gud. Se Gud træde frem, når I selv træder frem. Gud kan ikke være bigot eller pralende eller egoistisk. Ej heller kan Kristus, gudsmennesket, Guds skabning og billede være nogen af disse ting. I kan være den retfærdige Gud, og det kan gudsmennesket også. 'Jeg er i Faderen, og Faderen er i mig' er sande ord. Jeg og min Fader er ET, men i ydmyghed og i almægtig storhed. Gud i forening med menneskeheden er almægtig - de er tilsammen Den almægtige Gud.

Det, der skabes i jeres såkaldt syndige tanke, ophøjes i ære, fordi den syndige tanke er udvisket. Det, der skabes i det jordiske billede, må nødvendigvis blive det guddommelige billede, når I ophøjer idealbilledet.

Jeg siger jer, at dette øjeblik er jeres store chance for at træde frem, ud af denne ydre forvirring og ind i Guds store fred og hans velsignelser, og til at iklæde jer Guds lys. Sæt i al ydmyghed kristuskronen på jeres hoved, – hvis I ikke selv gør det, er der ikke andre, der kan gøre det for jer.

Træd frem til og bliv en del af den store hvide trone, oprindelsen. Bliv et med dem, der har realiseret idealet på samme måde, - vær ikke blot et med Gud, men vær Gud, Gud selv. Så bliver I i stand til at præsentere de guddommelige egenskaber for hele verden, og gør det. Hvorledes kan Gudsenergi komme til udtryk på anden måde end gennem mennesket? Der findes ikke nogen anden organisme på hele jorden, der kan vibrere med samme hastighed og frekvens, og følgelig er mennesket så højt udviklet i sin organisme, at det faktisk modtager, genererer og omformer denne højeste form for energi, der gør mennesket i stand til at udtrykke Gud over for hele verden. Hvorledes kan dette finde sted, hvis ikke det sker gennem jeres højt udviklede og fuldkommengjorte organismer, således som de fungerer, når I har fuld kontrol over legemet?

Den kontrol betyder helt og fuldt herredømme, at være Messias og at være discipel. I har kun fuld kontrol over og er i fuldkommen harmoni med dette legeme, når I står frem med fuld kontrol og med fuldt herredømme over enhver af den hellige treenigheds egenskaber.

“Jeg er (DET VIRKELIGE/ferdige-)MENNESKET, Kristus, Guds Kristus; og derefter kombinere disse tre med den højeste, Gud - **så er I Gud.**

Dette er jer - nutidens mennesker (hele menneskeheden), der udvider jeres syn og opfatter sandheden om jer selv, nemlig at der er en højere og bedre form for tilværelse for jer end den, som den mondæne erfaring tilbyder. Dette kommer I til at forstå, efterhånden som I følger den rette (retfærdige) sti i harmoni og fuld overensstemmelse med de højeste idealer, I kan udtrykke, eller se frem til, eller fremsætte i kærlighed, ærbødighed og tilbedelse.

Det første skridt er, at I hver især bliver et kristusmenneske, Guds enbårne søn. Det næste skridt er, at I bliver Kristus, Guds søn, ved at se kristusmennesket som Kristus, Guds søn. I har nu forenet kristusmennesket med Kristus, Guds søn, og dernæst må I gå direkte til kernen og gøre dem til et med Gud, Faderen. I har nu bragt mennesket i forening med Kristusmennesket, forvandlet dette kristusmenneske til Kristus, Guds søn, dernæst forvandlet ham til Kristus, sønnen, der er et med Faderen. Gennem det næste skridt har I gjort ham, der er et med Gud, til den levende Gud selv. De, der var to, er nu blevet til en, Gud, alle tings fader. Der er ikke noget som helst, der vil være umuligt for jer, hvis I holder jer til denne vej, den rette fremgangsmades vej. I dette må I være absolut frygtløse og sande, uanset hvad alverden mener. Ved at stå frem og vedkende jer jeres herredømme og forsoning og enhed med Faderen er i et med Ham, alle tings udosende og allestedsnærværende og højeste princip.

Med dette lys - og når det bliver rigtigt forstået og anvendt giver da jeres bibel ikke en vældig allegorisk beskrivelse af menneskets åndelige udvikling og erkendelse?

Den lysstråle, der på billeder ser ud, som om den falder på

mig fra himlen, bliver i virkeligheden kastet ud fra mit legeme. Det er sandt, at dette lys er fra himlen ud fra den betragtning, at himlen er alt det, der omgiver os, og er lysets vibration. Men det virkelige udgangspunkt for himlen må være centreret i mit legeme. Derfor må dette himmelske lys komme fra mig. Min Ågen bevidsthed må tillade lyset at komme ind i mit væsen.

dernæst må det generere og forvandle denne lysenergi, således at den kan udsendes med den styrke, Gud til enhver tid måtte ønske. Når dette er sket, er der intet, der kan modstå den kraft, der ligger i dette rene lys. Det er disse stråler eller søjler af lys, I kan se udgå fra mit legeme i kunstnerens billede af mig i Getsemane have. Lysstrålerne udgik fra mit legeme og ikke fra himlen med retning mod mig.

på samme måde kan I forvandle gudskraften og udsende den med en sådan styrke, at den er uimodståelig. Det er gudskraften, der kan erkendes i alt omkring jer, og der må lukkes op for den, så den kan blive genereret og omdannet i jeres krop og dernæst udsendes via reflektoren.

Alt dette kan umiddelbart opnås af alle, der træder frem som Gud i deres guddommelige arv, som Kristus, Guds søn, som en enhed. Dette er hele menneskehedens guddommelige og definierende lys, jo for vil ufred og disharmoni blive udvisket.

Hvis I lever helt i denne lysvibration, som er hele verdens lys, og alle slutter op om det, jo mere vil I nærme jer menneskets sande hjemsted. I vil således erkende, at det inderste menneske, dets jeg, er hele verdens lys. Se på Gud, og bordet bliver dækket.

løft dette Guds almægtige væsen, dette jeg. Opløft dette legeme til Gud, således at I og alle andre bliver kronet som alles herre. Det er jer selv, der sætter kronen på jeres hoveder, ingen andre kan gøre det for jer.«

Chapter VI, KAPITTEL 6.

Min eneste undskyldning for at dvæle så detaljeret ved det, der skete i forbindelse med Røverne på disse få dage, er den, at jeg gerne på så afgørende måde som muligt vil give et billede af den magt, der udgik fra et menneske fuldstændigt iklædt sit guddommelige herredømme, til at imødegå den energi og den nidkærhed, der var oparbejdet og udsendt af en stor lovløs bande, og vende den til et fuldkomment værn for sig selv og for hele området.

Denne beskyttelse var ikke noget, der blot blev givet. Den

energi og den nidkærhed, som banden udsendte, var så stærk, at den, da den blev forstærket op, gjort til energi og returneret, forårsagede, at de, der havde i sinde at dræbe, vendte sig imod og dræbte hinanden. Den ydede også fuldkommen beskyttelse for hele egnen i mange miles omkreds, selv om Røvernes antal var mindst tre gange så stort som beboernes, og disse havde tilsyneladende ingen våben at forsvare sig med.

så snart de foregående dages bevægelse og chokvirkning havde lagt sig, vendte vi tilbage til vort arbejde med fornyet interesse. Påsken nærmede sig med raske skridt, og vi ville gerne gøre vort arbejde her færdigt, så vi kunne vende tilbage til Indien.

Herefter gik vort arbejde hurtigt fra banden og nærmede sig sin afslutning. De sidste detaljer i forberedelsen til vor afrejse blev afsluttet dagen for Påske. Vi glædede os til påskedag, hvor vi ville kunne nyde fuldkommen hvile og afslappelse. på vejen til templet længe for daggry mødte vi Chander Sen, som sad i haven. Han rejste sig for at følges med os og sagde, at vor chef ville møde os i »helligdommen«. Han foreslog os at vende tilbage til Indien via Lhasa, derfra til Muktinah, gennem Trans-Himalayapasset til Kandernath og dernæst Darjeeling.

Da vi nåede stigen, der førte til tempelindgangen, stod vi stille et øjeblik for at betragte det begyndende daggry.

Chander Sen lagde sin ene hånd på stigen og stod, som om han lige skulle til at klatre op til tempelindgangen.

I denne stilling begyndte han at tale: »Lyset indeholder ikke mørke, da det skinner gennem mørket. Da Jesus opdagede, at han ville blive forrådt af Judas, sagde han: 'Nu er menneskesønnen herliggjort, og Gud er herliggjort gennem ham'. Mesteren sagde ikke: 'Judas har forrådt mig', - han omtalte overhovedet ikke Judas. Han forstod og holdt sig kun til fuldkommenheden i den herliggjorte Kristus, der gennemstrømmede ham. vi ser således, at den fuldkomne, gensidige handling på sin egen måde udelukker enhver disharmoni. Nu kan I sige: 'Kristus, stå mere og mere klart for mig, så klart, at du bliver til mit eget jeg.'

I realiteten er vi nu en krop, et sind, en ånd, - et fuldstændigt og komplet princip. Du er i mig, og jeg er i dig, tilsammen er vi Gud.«

I samme øjeblik han holdt op med at tale, befandt vi os i vor helligdom, det midterste værelse i Taukors-templet. Vi havde næppe fattet os, da Jesus og en del andre, deriblandt vor chef, trådte ind ad den dør, der førte ud til afsatsen.

Lige som de trådte ind, fyldte et stort lysglimt værelset. Alle hilste på hinanden, og vi blev præsenteret for den fremmede, der var kommet sammen med de andre. Han så ud til at være en ældre mand, men meget vital. Vi fik at vide, at han var en af de Muni'er, der var ansvarlige for hulerne i nærheden af Hastinapur. Han var på vej tilbage til den egn og ville gerne ledsage os. Han havde kendt den store Rishi Vegas og havde også mødt Rishi Agastya, hvis eneboerbolig lå på dette meget skønne, men afsidesliggende sted. Vi var begejstrede over at få lejlighed til dette møde.

vi dannede en kreds, lagde begge hænder med håndfladerne

nedad på bordet og stod i dyb tavshed nogle få øjeblikke. Skønt der ikke blev sagt et ord, fyldtes rummet med en mærkelig, pulserende og vibrerende fornemmelse. Det var en følelse, der var helt anderledes end noget andet, vi tidligere havde oplevet, og i første omgang så ud til at overvælde os. Klipperne pulserede og vibrerede med en resonansk musikalsk tone der ligesom gav genlyd. Dette varede kun nogle få øjeblikke. Da stilheden blev brudt, fik vi at vide, at vi i løbet af formiddagen ville få skabelsen af et univers at se i billeder. Disse billeder ville vise det, der sket, da vort univers blev til.

vi trådte ud på afsatsen og gik hen til kanten. Der var stadig en time til solopgang. Den totale stilheds absolutte ro omsluttede os. Tiden var inde til endnu en nyskabelse. Vi så fremad og ind i det uendelige rum, og vore sind var ivrige og forventningsfulde.

Muni'en begyndte med at sige: »Der findes kun to begivenheder i verden: Det, der eksisterede, for den menneskelige bevidsthed gjorde sig gældende, er nu og altid vil eksistere; og så det, som menneskeheden har tænkt og vil tænke.

Det, der eksisterede, for den menneskelige bevidsthed derom gjorde sig gældende, er evigt. Det, som menneskeheden tænker, er foranderligt og flygtigt. Det, der fandtes for vor bevidsthed, er sandheden. Det, menneskeheden mener er sandheden, det er dens egen sandhed. Når sandhedens lov bliver en realitet, vil den udslette alt det, menneskeheden nogensinde har tænkt, og som ikke var sandt.

Efterhånden som århundrederne går, og udviklingsprocessen trænger det materielle forhæng til side, fødes der i menneskers sind tanker, som peger tilbage mod sandheden, eller - som vi kalder det - den oprindelige kosmiske virkelighed. Og disse tanker, der fylder mindet om fortiden, og som ses i lyset af nutiden, står skarpt frem på den sti, der betegner hele den fremadskridende menneskeheds bevidsthed. Således bliver den menneskelige race igen og igen kaldt tilbage til det oprindelige og eksisterende princip. Ved denne gentagne tilbagevenden kommer det til at stå menneskeheden klart, at skabelsen er evig, og det samme gælder hele menneskeheden.

Men menneskenes børn er under stadig forandring og underlagt en lov, der kaldes: aktion og reaktion. Når menneskene er kommet lige langt nok frem i deres frembringelser, griber den store, absolutte sandheds lov ind og stiller dem ansigt til ansigt med den oprindelige plan. Således ser vi, at den kosmiske lov aldrig tillader, at livet løber for langt ud i en tangent. Denne lov bliver altid polariseret i ligevægt, balance og harmoni.

på trods af idoler eller trosretninger vil denne lov få menneskeheden til samlet at fortsætte, til den når til fuldkommen enhed med den absolutte virkelighed. Alt det, der ikke er i fuldkommen overensstemmelse og harmoni med den gældende og eksisterende kosmiske virkelighed, må udslette sig selv, når sandhedens absolutte lov får overtaget i den menneskelige bevidsthed. Menneskeheden tanker er altid således udformet, at de, når sandheden viser sig, lader deres ufuldkomne skabelser, som kun er affødt af halve sandheder, fare.

Den absolutte, kosmiske lov skal opfyldes fuldtud. Når mennesker tænker, taler eller handler, vil virkelighedens lov altid i den sidste ende lede menneskeheden til selve loven eller virkeligheden. De gamle siger os, at hvert træ, som den himmelske

fader ikke har plantet i jer, vil blive rykket op med røde. 'Lad dem skytte sig selv, de, der er bande og som forsøger at lede andre. Hvis bande altid leder bande, vil de så ikke falde i den samme grav?'

Den kreds er snart ved at blive sluttet, ifølge hvilken alle menneskeracens lande har ledt de lande ind i et virvar af uvidenhed, overtro og vildfarelser skabt af dem, der tror på menneskeværk snarere end på det, der er sandt og ægte. Den civilisation, der er opstået på basis af tidligere århundreders vildfarelser og overtro, er ved at gå under i forvirring. Ud af den smerte og de tragedier, der er resultatet af deres misforståede frembringelser, er der blevet skabt en ny bevidsthed, der hastigt er under udvikling. I virkeligheden står døren på vid gab for skabelsen af dette nye.

Der findes ikke nogen anden fremgangsmåde end at gå fra et bevidsthedsniveau til et højere og mere avanceret trin på den kosmiske vej opad. Den eneste tilstand, der ikke er tilladt i det store kosmos' vibration, er den tankegang, der tillader, at menneskeheden bliver så fast forankret i det, den selv tror, og som, hvis den klynger sig desperat til sine gamle vildfarelser og ikke vil slippe dem, slet ikke kan blive ladt ind i den universelle tankesstrøms rummelighed. De, der således er lukket inde i deres personlige bevidsthed, må fortsætte gennem en naturlig udmattelse, der kommer af deres forestillinger og erfaringer, indtil de ikke længere kan komme nogen vegne. Da medvirker den absolutte lov af sig selv til, at disse mennesker går videre gennem sygdom, smerte og tab, indtil de er stillet tilfreds og vender sig blot for at finde en falsk tankes forbandelse i selve tanken.

Hvis en race eller en nation nægter at slippe det, der er skabt ved en del af den menneskelige tanke, til fordel for det, der virkelig eksisterer, så griber loven ind i denne fremadskridende tilstand ved at bevirke, at de akkumulerede vibrationer, der udsendes fra en sådan tilstand, reflekteres tilbage via lysstrålen.

Samme race eller nation vil dernæst gennem krig, stridigheder, ufordragelighed og død blive udslettet, således at den igen kan blive løftet op i en ny og højere skabelse og begynde forfra i en ny kontakt med det, der eksisterede for den menneskelige erkendelse. I dag nærmer civilisationen sig hastigt en stor genskabelsesfase. Alt det, der i øjeblikket synes så stabilt og velfunderet, vil snart blive kastet ud i en ændringstilstand. Ethvert træ, der ikke er af sandheden, vil blive rykket op med rod. Vi nærmer os en fuldstændig, kosmisk omvæltning af de nuværende sociale, politiske, økonomiske og religiøse institutioner, en omvæltning, der vil gøre plads for en ny æra, der skal bringe menneskeheden i mere snæver kontakt med det, der eksisterer og som blev skabt, for den aktuelle menneskelige bevidsthed druknede og tilsidesatte det. Sandheden venter stadig med opmærksom, kærlig og varm velvilje, indtil mennesket indser, at det kan omslutte og blive en del af erkendelsen af det, der har eksisteret til alle tider.

Menneskeheden er ved at tage et skridt fremad i forhold til den tidligere generations barnestadium, en generation, hvis frembringelser ikke længere er til nogen nytte for den vakte individualisme og åndelige dømmekraft, der kendetegner den generation, der hastigt vinder frem. Vildfarelser, traditioner og overtro er ved at have udspillet deres rolle. Og det samme gælder den civilisation, der fremstod på dette grundlag. De gamle idoler er gode nok for det barnagtige erkendelsesniveau,

der er ved at nå til et dødt punkt.

De vildfarelser, der hænger sammen med denne tankegang, er ved at resultere i dens undergang, da den har vist sig kun at bestå af amnestuehistorier vævet sammen af en præste- og lærermagt med det formål at lulle de klynkende børn, der repræsenterer en opvoksende slægt, i søvn. De, der havde et strøm udsyn, klynkede ikke og blev derfor ikke lullet i søvn. De fleste af disse indså, at amnestue -fortællingerne ikke var sande, og mange stod modigt frem for at afsløre det falske. De så direkte frem til det absolutte, det, der altid har eksisteret, og som altid er blevet set og erkendt og direkte kontaktet af en del af menneskeheden. Fra disse mennesker vil der opstå en ny og mere virksom erkendelse, der er vågen og rede til at tilintetgøre de idoler, mennesker har skabt for hinanden, og gøre plads for de nye idealer, der er så gamle som den første skabelse.

Disse idealer vil kræve af dem, der underviser, leder eller inspirerer menneskeheden tankegang, at de gør det ud fra et standpunkt, der er i virkelig kontakt med livet og på så højt et plan, at der ikke kan blive tale om nogen fejltagelser eller modsigelser samt på et fortolkningsniveau, der er så enkelt og ligetil, at det ikke kan misforstås. Når en højere intelligens og spiritualitet vågner som en tiger af sin søvn, så vil den ikke vende tilbage til søvnen igen, da den i forvejen er hjemsoget af brudstykker af fortiden og skuffet over at have vist uberettiget tillid. Den vil kræve en stærkere og mere vital tankegang, der giver vejledninger baseret på selve sandheden.

Der er nu en mængde mennesker, der lytter tværs hen over forgangne århundreder med disses trosbundne traditioner til det ældgamle budskab, der for dem, der nylig er født, udfolder sig i menneskers hjerter og i deres liv. Dette nye og dog gamle budskab er det trompetstod, der bores over de skiftende toner, der lyder fra trosbundne præstesker. Det lyder højere end lyden af krig, og det lyder højere og mere distinkt end de dumpe selvmodsigelser, der lyder fra økonomiske, industrielle, politiske og religiøse løgne.

på trods af, at et udsnit af menneskeheden har en trosbunden tankegang, må deres traditionelle og idoliserede forestillinger om Gud, om Kristus og om mennesket samt om deres egen rolle, om livet og om døden elimineres, og i fuldkommen frigørelse fra disse forudfattede forestillinger må alt det, der er bygget på dem, udslettes og tilintetgøres.

En ny holdning, en frigørelse, der har en helt ny betydning, er ved at tone frem i horisonten. Denne nye mangfoldighed, der opstår af dette klarere syn og den mere klart definerede opfattelse, frigøres gennem en dybere åbenbaring, der udstråler fra alle racer og alle folkeslag. Denne udstråling er det eneste og rette, der findes i alle og gennemstrømmer alt.

på trods af masserne, der er bundet i vildfarelser og klynger sig til dem med hænderne og deres krybende holdning, tegner der sig et strøm og højere udsyn på den udvidede horisont, der repræsenterer Gud, Kristus, Guds søn, selvet og døden selv, og en ny åndelig cyklus er ved at dages for hele verden. En ny tidsalder med krystallets klarhed er på vej ud af malstrømmen.

når et folk eller en nation forestiller sig Gud som det absolutte, så er det folk eller den nation Gud selv, for Gud er en realitet for dem. Og eftersom de elsker, dyrker og ærer dette ideal, bliver de Gud selv. I tidens fylde har de opfyldt deres arv, det,

der var fra begyndelsen, og som er skabt i ånd. når et menneske tænker på Gud, så er det Gud, Gud er en realitet for det. Blåser man liv i menneskeheden, betyder det det samme, nemlig Gud. I denne dybere forståelse af den kosmiske åbenbaring opdager mennesker, at Gud er den samme, som eksisterede for den menneskelige erkendelse begyndte at manifestere sig, - den samme i går, i dag og til evig tid.

Fra asken af ortodoksien rejser sig langsomt det tempel, som hænder ikke har skabt, og som består evigt i himlen og i mennesket. Med herkuliske skridt begynder en storslået ny tænkerstype at træde frem. Snart vil der strømme en tidevandsbølge hen over jorden og skylle de ruiner af vildfarelser bort, der blevet efterladt på de stier, der skal betrædes af dem, der møjsommeligt strider sig frem under udviklingens byrde.

værket er allerede fuldført. Hundreder af millioner er blevet befriet på ny, så deres hjerte, sjæl, legeme og instinkt er frit. De er det bankende pulsslæg hos en ufødt slægt, der igen bliver tidsaldrenes arvtagere. Jeg ser dem vandre frem gennem tiderne hånd i hånd med Gud. Store bølger af visdom strømmer frem imod dem fra det uendeliges evige kyster. De vover at træde frem og erklære sig selv for værende en del af den evige Gud, den evige Kristus, Gud og mennesket for evigt en enhed - med evigt liv. De vover at træde frem og åbent erklære, at meget af det, der er skrevet af mennesker, er usandt og skabt i en forfærdende blindhed.

Denne nye pulserende bevidsthed er toppen af den bølge, der hviler på den nye menneskeslægts bevidsthed. Denne nye slægt ser mennesket, sig selv, som det højeste udtryk på denne planet og som et med Gud gennem sit livsudtryk. Og det indser, at alt det, det har behov for, flyder gennem selve dette liv. denne menneskeslægt erkender, at mennesket kan leve bevidst i et fuldkomment univers med fuldkomne mennesker og i fuldendt harmoni med fuldkomne situationer og betingelser, med absolut sikkerhed for, at der ikke findes nogen fejltagelse i den store åndelige plan for Kosmos.

Mennesket ser Gud som den kosmiske ånd, der gennemstrømmer alt, - og derpå tover han ikke med ved sin tankes snildhed at revidere de grundtanker, der har bragt mennesket til den situation, hvori det befinder sig, og som har gjort det til det, det er. Mennesket er således igen blevet et med sin oprindelse. Det ved, at denne oprindelse er den altid tavse side af menneskets gudssind bevidst forbundet i tanken og sammensmeltet med den uendelige tanke

Denne nye menneskeslægt forstår – gennem sol og skygge og uden bitterhed - at sjælens sande behov for kærlighed og sandhed er Guds og menneskets sandhed. Denne slægt undlader ikke at flå vildfarelsens klædning fra hele den menneskelige slægt. Det blege spøgelse, der i umindelige tider, på grund af menneskets egen uvidenhed, har lænket det svage og tvivlende ego-menneskes fødder, vil blive fuldstændig bortvejret. Mennesket vil opdage, at det ved sin fuldstændigt vakte og sande selverkendelse og selvbevidsthed har elimineret enhver begrænsning. Det har opløftet sig selv fra menneske til gudsmenneske og dernæst til Gud.«

Efter en kort hvilepause og netop som solens første stråler kom over den fjerne horisont, rejste Muni'en sig og sagde: »Med mig er de, der har lært mange ting, som Faderen ser for menneskeheden. De ser med en forståelse af det, der gennemtrænger ånd;

og således er hele verden inden for deres synsvidde. De ser, hvad det er, menneskene føler. Derfor er de i stand til at hjælpe menneskeheden med at få dens ønsker opfyldt. De hører også tusinder af lyde, der sædvanligvis er uhørlige, såsom humlebiens sang, de lyde, en nylig udklækket rodkælk udsender, markfårekylings toner, hvoraf nogle synger med femten tusind svingninger i sekundet, og mange andre musikalske lyde, der ligger langt ud over det menneskelige øres rækkevidde.

De er også i stand til at føle, beherske og udsende uhørlige lyde, der kan fremkalde forskellige emotionelle følelser som kærlighed, fred, harmoni og fuldkommenhed, der gavner hele verden.

De vibrationer, der svarer til følelsen af overflod og intens glæde, kan også forstærkes og udsendes af dem, således at de i en sådan grad omslutter og gennemtrænger hele menneskeheden, at enhver familie, hvis den ønsker det, kan få del deri. Når man anerkender tilstedeværelsen af dette fænomen, samarbejder hver menneskelig enhed ved at forstærke og udsende disse vibrationer, og på den måde bliver netop det, menneskeheden har behov for, udkrystalliseret og tager form omkring eller blandt disse enheder eller mennesker. Deres ønsker bliver opfyldt. Når de nødvendige vibrationer bliver sat i gang, kan menneskene ikke undslippe deres tilstedeværelse, og på denne måde bliver alle menneskehedens fulde ønsker udkrystalliseret og givet form.

Det store hav, som er Guds store, skabende, grænseløse og bevægelige rum, er krystalklart, og dog er det fyldt med vibrerende og udstrålende energi. Denne udstrålende energi er kendt som flydende stof, i hvilket alle substanser eller elementer er i opløselig form eller fordelt i et harmonisk forhold, parate til at adlyde den vibrationshastighed, der vil bringe dem til at forenes til den ønskede form. Når den pågældende vibrationspåvirkning etableres gennem den menneskelige enheds tanker, der samarbejder med helheden, vil elementerne ikke have mulighed for nogen anden kurs, men vil hurtigt flyde til og udfylde den form, der svarer til ønsket. Dette er den absolutte lov, og der er ingen, der kan standse dens sande forløb.

Lyt engang. I hører et orgel spille meget lave baser. Lad os nu først sænke disse toner, så vi ikke længere kan høre dem. Den følelse eller fornemmelse af lyd, vi netop har oplevet, varer ved, ikke sandt? Vibrationen fortsætter, selv om vi ikke kan høre den. Lad os nu bringe tonerne højere og højere op, indtil de er så høje, at vi igen ikke kan høre dem. Følelsen eller fornemmelsen varer stadig ved, - den højere vibration fortsætter uanset. Vi ved, at ingen af påvirkningerne ophører, selv om de bevæger sig ud over vor fysiske hørevidde.

Det er det, vi betegner som ånd. Når det fysiske mister kontrollen, overtager anden den; og den form for kontrol er langt mere definitiv, da den har et langt større vibrationsområde end det blot fysiske og er langt mere modtagelig for styring via tankepåvirkninger eller vibrationer, da tanken i langt højere grad er forbundet med og koordineret med anden.

Det fysiske er begrænset til kroppen og kan ikke strække sig ud over eller bort fra den. Det fysiske er også begrænset udelukkende til kroppens aktioner, men ikke til dens reaktioner. Når det drejer sig om kroppens reaktioner, er vi ånd, hvis det er sådan, vi definerer det, og således kan I se, hvorledes kroppen

er begrænset.

Anden gennemtrænger ikke blot hvert atom i det såkaldte fysiske, den gennemtrænger tillige den mindste partikel i enhver substans, det være sig faste stoffer eller luftarter. I virkeligheden er det den kraft, i hvilken den støbeform skabes, hvorefter stoffet antager sine forskellige former. Der findes ikke nogen anden måde, hvorpå stoffet kan antage sine forskellige former. Mennesket er den eneste formgiver og koordinator af disse forskellige former, som stoffet antager. Tillad mig et kort sidespring for et øjeblik forklaring. I ser her vort univers' store centrale sol stråle frem i hele sin fantastiske glans, og efterhånden som horisonten gradvis trækker sig tilbage og fremlægger en ny dag for vort syn, da fødes en ny epoke, en ny påske.

Dette vort såkaldte univers, som roterer omkring den centrale sol, er kun et af enoghalvfems, 91, sådanne universer, der roterer omkring en central sol. Vor sol er enoghalvfemstusind gange strøm end den hele eller kombinerede masse af alle de enoghalvfems universer. Denne centrale sol er så kolossal, at hvert af de enoghalvfems universer, der roterer omkring den i fuldendt orden og rækkefølge, er lige så små i sammenligning som de små bitte partikler, der roterer omkring et atoms centrale sol eller kerne, som I kalder det.

Det tager dette univers over 26.800 aar at fuldende en omgang i sin bane omkring den centrale sol. Det bevæger sig i nøjagtig rækkefølge med en præcession af Polar- eller Nordstjernen. Tvivler I på, at der er en stor, positiv og guddommelig magt, der styrer det hele? Lad os vende tilbage til vore observationer. Se nøje efter. Der danner sig et billede, og på filmen ses solens hvide kugle. Der er ved at danne sig en rød plet på den hvide skive. Se nu endnu nøjere efter, så vil I opdage, at et lillebitte punkt af hvidt lys er skudt ud fra den røde plet. Dette er ikke en lysstråle, det er et bevægeligt punkt af rent lys, en livsgnist, der bliver udsendt og indesluttet i det, der er i færd med at blive til. For jer er det kun et lillebitte lyspunkt, og dog er det for dem, der kan se det på nært hold, enormt stort. Det forekommer jer besynderligt, men om kort tid vil I kunne se gennem et instrument, der hjælper jeres øjne til at se alle disse ting. Det vil tillige afsløre mange flere mærkværdigheder for menneskeheden.

I millioner af år har den store centrale sol tiltrukket de pulserende og dog harmoniske energiudladninger, som må udløse sig selv eller søndersprænges. Læg mærke til, at en stor gastågemasse er blevet slynget ud fra solen. Det, I netop har observeret på billederne, er tilblivelsen af planeten Neptun, som nu er en stor masse af mikrokosmiske partikler eller atomer, der er blevet stødt ud fra dens ophav, solen, med stor styrke og kraft.

Medens den er tågeagtig og utydelig, er det lyspunkt, der viste sig, for den endelige udstødning fandt sted, den centrale sol, som har magt til at tiltrække og fastholde selv de mindste partikler, men også dem af strøm dimensioner, som er blevet udløst fra den sol, der var deres oprindelse.

Jeres første tanke er, at en eksplosion har fundet sted, og at partikler fra solen er blevet skudt ud i rummet. Stands et øjeblik og læg mærke til, hvad det er, der egentlig er sket. Hvorfor hænger partiklerne og gasserne tæt sammen og danner en klart cirkulær form? Det skyldes den intelligenslov, der i fuldendt orden og harmoni danner grundlaget herfor, og som er den styrende kraft. Dette er bevist for, at det ikke er nogen tilfældighed,

men sker i perfekt orden og rækkefølge styret af loven, den lov, der aldrig tager fejl.

Dette lyspunkt, eller denne centrale kerne, er den centrale gnist eller den søn, menneskehedens Kristus, hvorom hele menneskeheden drejer sig. Dette er determineret åndskraft. Denne lov hersker i alle dele af menneskeheden. Den centrale gnist er et fokus af rent, hvidt lys, den Kristus, der gennemtrængte den første celle. Dernæst udvider den sig, deler sig og afgiver lys til en anden celle, som fødes ved dennes deling, men sammenholdes af en samtidig eksisterende og sammenbindende kraft, der kaldes kærlighed.

Disse partikler bliver næret og holdt sammen, ligesom moderen holder og nærer sit barn. Det er i virkeligheden et barn af solen, som i sig indeholder kernen af den centrale sol. Denne kerne indeholder billedet af og ligheden med det ophav, der netop har frembragt den. Så snart den er fremstået af sit ophav, har denne centrale sol den samme evne til at tiltrække, konsolidere og fastholde den pulserende og udstrålende energi, der omgiver den, hvilket er nødvendigt for dens liv og vækst. Den samler sig endelig til planeten Neptun, den ældste planet, der indtager det fjernestliggende kredsløb i vort univers.

I begyndelsen, da Neptun opstod, og den centrale sol begyndte at tiltrække energi, hovedsagelig fra sit ophav, solen, begyndte atomet at konsolidere sig til sin form, dvs. det begyndte at danne sig efter den form, der var planlagt for det for dets tilblivelse. Det indtog den plads, der er kendt som tilblivelsens bane, den bane, der ligger inden for den, hvori Merkur bevæger sig i dag. I denne bane kan »barnet« med strøm held uddrage sit stof fra sit »ophav«, da det her befinder sig meget nærmere ved »ophavet«.

Efterhånden som det udtrak stof fra sit ophav, begyndte det at fortætte sig i sin form. I stedet for at forblive blot gasdampe i en tågetilstand, begyndte de kemiske bestanddele at udskille sig og fortættes. De faste stoffer, der fremkom ved kemiske processer, begyndte at dannes, og klippestrukturer begyndte under intens hede og stort pres at forme sig. Eftersom denne halvtflydende substans blev mere fast, begyndte den at køle af på overfladen, og en skorpe dannedes. Skorpen blev tungere og fastere både ved afkølings -processen og ved optagelse af partikler, der kom til uden på skorpen. Da denne skorpe blev stærk nok til at holde den roterende masse sammen, blev denne masse til planetens primære klippestruktur med en tyktflydende smeltet masse i dens centrum.

Fra de resulterende gasser og dampe begyndte vand dernæst at danne sig som et produkt af disse gassers forening. Stjernetågen blev dernæst værdig til at kaldes en planet. Den udviklede sig hastigt hen imod en tilstand, hvor den kunne opretholde liv, - og dog må den fortsætte i æoner af tid med at føje til sin struktur, partikel for partikel udvendigt fra. Den fortsatte afkøling af den centrale masse bragte den nærmere og nærmere til fuldkommenhed, for dens atmosfæriske og kemiske forhold, samt dens overflade var rede til at frembringe levende organismer og holde dem i live.

på dette stadium begyndte dens ophav, solen, at bringe et andet atom »til verden«, og da denne udstødning var tilendebragt, var Uranus født. Den ekstra kraft, der udgik ved udstødningen, kastede Neptun ud af sin oprindelige eller mindre bane ind i et mere udvidet kredsløb. Den var tvunget til at tage den

bane, der nu er optaget af Merkur, for at gøre plads i »vugge«-banen til den »nyfødte« Uranus, så den kunne modtage sin næring fra sit ophav, indtil dens tågestruktur blev til en planet.

Igen falder tingene til ro og går godt i lang tid. Neptun, det første barn, vokser til og nærmer sig det stadium, hvor den kan rumme liv. Faktisk viser der sig amøbe-former i dens uklare og plumrede vand eller indlandssøer. Dernæst er et andet atom rede til at fremstå, og Saturn fødes. Den ekstra kraft, der frigives ved denne udladning, sender Uranus ud af sin »vugge«-bane, og den sender også Neptun ud af den bane, der nu indtages af Venus.

Neptun var nu tilstrækkeligt afkølet og dens overflade udviklet til et stadium, hvor liv kunne trives. Det var på denne planet, og da den befandt sig i denne bane, at betingelserne for menneskeliv, sådan som det findes på jorden i dag, blev bragt til et udviklingsstade, hvor det menneskelige element kunne knytte sig til den udvalgte amøbe, der var nødvendig for, at den menneskelige form kunne opstå og udvikle sig.

således blev den første menneskerace til, ikke en dyreamøbe, men en menneske-amøbe af selektiv type og karakter og med en intelligens, der kunne forkorte udviklingsprocessen og gjorde det. på denne planet var betingelserne perfekte for udviklingen af mennesket, og den skete i hurtige trin.

Der var ingen lavere dyreorganismer, og derfor udviklede der sig ikke noget dyreliv. Planeten var beboet af højtudviklede mennesker, der hastigt udviklede sig til en fuldkommen menneskerace, hvoraf alle var i stand til at sørge for sig selv direkte ved hjælp af det kosmiske eller flydende stof De ville således være blevet kaldt guder på denne jord. Mange af vore dages legender og myter har deres oprindelse hos disse højtudviklede mennesker og er opstået i forbindelse med dem. De var fuldstændig lig det skabende princip, som havde bragt dem til udvikling. Denne menneskeslægt begyndte med sin evne til at udtrykke skønhed og fuldkommenhed at skabe sig perfekte og smukke omgivelser og forhold, - og de gjorde i virkeligheden planeten til et paradys af skønhed og fuldkommenhed.

Det var meningen, at denne slægt til stadighed skulle bevare denne fuldkomne tilstand, som den opnåede ved at have fuld kontrol over alle elementerne. Således blev ethvert ønske, den udtalte, opfyldt.

Men som tiden gik, begyndte nogle at blive passive, og selvisheden viste sig, da nogle begyndte at gøre forsøg på at udkonkurrere deres medmennesker. Disse forhold skabte splittelser, som igen førte til egoisme og grådighed og skabte ufred. Den tid, der skulle have været anvendt til tjeneste og fremgang, blev ødet bort i strid og ufred. I stedet for at holde sig nær ved deres oprindelse fraveg de den og spredtes vidt og bredt, indtil alle undtagen nogle ganske få mistede alt, hvad der var stort og ædelt. Alle undtagen nogle få gav slip på deres sikkerhed og beskyttelse. Dette førte til, at en hvirvel skabtes omkring planeten.

I stedet for at holde sig til det guddommeliges fuldendte plan, hvorved de kunne have skabt et fuldendt og guddommeligt univers, blev de eftergivende i en sådan grad, at den næste udlosning, der fandt sted, var så voldsom, at den planet, der fremstod af stjernetaågen, havde en masse, der var strøm end nogen af de andre, der tidligere var opstået. Det var sådan, den

store planet Jupiter blev til. Den overskudsenergi, der blev frigivet, var så kraftig, at den fejede Saturn ud af »vuggebanen« og ind i den bane, der nu benyttes af Merkur. Eksplosionen var så voldsom og solsystemet så opfyldt, at store mængder asteroider dannedes og samlede sig omkring Saturn. Da de var af en anden polaritet end Saturn, kunne de ikke gå i forbindelse med den, og deres eneste alternativ var at danne en formation omkring planeten som et band af asteroider. Som sådan kaldes de i almindelig tale: ringene omkring Saturn. Nogle af disse asteroider er så store som planeter.

Kraftudladningen fejede Neptun, den ophøjede og smukke, ud i den bane, der nu indtages af jorden. At i dens storblæthed tillige med dens indbyggere med undtagelse af nogle få blev fejtet bort. De, der blev bevaret, havde aldrig sluppet deres guddommelige arv, og de havde konditioneret deres legemer på en sådan måde, at de var i stand til at søge tilflugt i udstråling gerne fra åndssfæren, der omgiver og gennemtrænger de enoghalvfems solsystemer, der nu eksisterer.

I denne tilstand har de været i stand til at bevare deres identitet og viden og at give denne videre, så den aldrig vil ophøre med at eksistere. Det er i kraft af og ved hjælp af disse idealer, vi lever i dag. Vi påberåber os slægtskab med disse store skabninger. De danner menneskeheden grundrude. Gennem dem er menneskeheden blevet bevaret og menneskets guddommelighed opretholdt.

Dernæst fulgte mange millioner af æoner af tid, som var nødvendige, for stjernetågen Jupiter kunne tage form som en planet. Så enorm er dens størrelse, at den selv i dag kun er afkølet i ringe grad.

Tiden flyver igen på lette vinger, og solen er rede til at give liv til den femte stjernetåge, og Mars, den blodrøde planet, bliver til. Da denne udstødning er fuldført, ser vi et fænomen finde sted på den mægtige Jupiter. En stor, rød plet har pludselig dannet sig på dens ene side, og den udslynger en stor del af sig selv. Den har frembragt en satellit, som kaldes en måne. Der opstår ved de to udstødninger en sådan overskudskraft, at kæmpen Jupiter bliver kastet ud af »vuggebanen«, så der gives plads for planeten Mars.

Da nu kæmpen Jupiter kommer ind i sin nye bane, er den roterende tågeform ikke på nogen måde i stand til at samle den store mængde partikler til sig, der blev udslynget ved dens »fødsel«. Disse partikler blev slynget så langt bort, at de kom inden for påvirkning fra Neptun, Uranus, Saturn og Mars. Men da de var af anden polaritet end disse planeter, kunne de ikke blive optaget af disse. De blev separate asteroider uden planetarisk polaritet, og derfor kan de ikke indtage nogen plads som planeter og rotere i en given orden og harmoni rundt om den centrale sol. følgelig flyver de omkring i rummet som en stor sværm af meteoriter uden nogen bestemt rytme eller bevægelse og øger deres hastighed forfærdeligt, så de kolliderer med og borer sig ned i overfladen på andre planeter eller sønderknyttes ved nedslaget.

I deres vilde fart gennem rummet bliver små bitte partikler desuden ført bort, indtil de gradvis vender tilbage til den flydende form, som igen kan optages og assimileres af den store centrale sol og igen blive udstødt som stjernetåger, når andre planeter eller atomer »fødes«.

Nu kommer den udladning, der bringer den stjernetape til verden, der endelig danner vor jord. Mars slynges ud af »vuggebanen«, og vor Jord indtager dens plads. Således sendes alle planeterne ud i en ny bane for at give plads for det nye barn. Dernæst fødes Venus. på lignende vis kastes jorden og alle de andre planeter eller atomer ud i stadig strøm baner for at gøre plads i »vuggen« til den nyfødte planet. I næste omgang fødes Merkur, og de øvrige planeter kastes på ny ud i udvidede baner, indtil de danner hele det kompleks af planeter, der i dag er synlige via astronomien, dvs. otte i alt.

Der er i virkeligheden ni, da »vuggebanen« ikke er optaget af Merkur. Den optages af den sidste stjernetape, det seneste barn, men denne stjernetape har endnu ikke fortættet sig til en form, der kan ses. Den er der dog ikke desto mindre, og dens påvirkning kan mærkes. Således indeholder det solsystem, som vor jord er en del af, ni planeter med deres ni baner, som de følger med matematisk nøjagtighed rundt om den centrale sol eller kerne. I har set billeder af denne skabelsesproces, således som den har fundet sted og i den rette orden og rækkefølge.

Der er ved at ske noget med Neptun, den planet der er fjernest fra solen og har den længste bane. Den har nået sit klimaks og også grænsen for sin hastighed. Den har modtaget sin fulde lysladning og er parat til at fremstå som en sol. Den vil gå til grunde, når den nye stjernetape begynder at tage form, og solen er rede til at frembringe en tiende stjernetape. For denne udstødning finder sted, har Neptun nået sin hastighedsgrænse i sit kredsløb omkring den centrale sol, - den flyver ud i rummet og eksploderer og vender igen tilbage til det flydende stof. I denne tilstand kan den igen optages af den centrale sol og øge dens energi, så flere planeter kan fremkomme.

således samler solen igen flydende stof af det, den udsender og som vender tilbage til den i flydende tilstand. Det er fortsat

fornyelse gennem regeneration til nyskabelse. Hvis det ikke var for denne proces, ville den centrale sol for de enoghalvfems universer eller solsystemer tillige med de centrale sole i hvert af de forskellige solsystemer være blevet opbrugt for længe siden, og alt ville være vendt tilbage til det uendelige, hvori alle stoffer eksisterer.

En klog intelligens, som gennemstrømmer alle udstrålinger og hele rummet, kalder solsystemerne til at tage form og starter dem på deres march fremad. Solen, eller den centrale kerne, bliver aldrig gammel og dør ikke. Den modtager, absorberer, opbevarer og konsoliderer, hvorefter den giver liv til atomet, og dog bliver den aldrig mindre, idet den i al evighed modtager og absorberer i sig det, den sender ud. Således foregår regeneration og genfødsel hele tiden. Universer dannes, udvides og returnerer det, de har modtaget. Der er en omgang med fremskridt fra et lavere til et højere stadium, og dernæst videre til en højere udvikling.

Galaksen med de enoghalvfems solsystemer, som vor jord og dens galakse af planeter er en del af, er kun en galakse i et endnu strøm univers af enoghalvfems galakser, der bevæger sig omkring en endnu strøm central kerne eller sol, som har en masse, der er enoghalvfems gange strøm end den forstnævnte galakse. Dette fortsætter og gentager sig selv med multiplikatoren enoghalvfems næsten i det uendelige, idet det hele udgør det store og uendelige kosmos, de galakser, der omfatter Mælkevejen,

som I kalder den. Dette kosmos kaldes ofte »den atomare varmemstråle«, oprindelsen til solens varme.

Mælkevejen er ikke en sky af stjerner, hvor jeres sol hører hjemme. Den er en stjernetape født af og udstødt fra den store kosmiske og centrale sol eller kerne, der netop er nævnt. Den sol, som I ser placeret i denne stjernetape, er kun en del af lysstrålerne fra solen. Disse specielle stråler bøjes i en vinkel, når de rammer en masse, og reflekteres derefter, indtil disse afbøjede og forskudte stråler udgør billedet af solen og placerer den i en falsk position. Disse stråler reflekteres så tydelige, at I tror, I virkelig ser på solen. på samme måde forskydes mange andre planeter ved dette fænomen. Der, hvor der ser ud til at

være mange, er der forholdsvis få, - dog er summen af dem, der eksisterer, kalkuleret til mange millioner.

Ved at betragte billedet nøje vil I opdage, at disse stjernetape eller deres sole ikke er skiver, men kugleformede og runde, udfladede ved polerne ligesom vores jord. når I betragter dem, ser I kun det store, udfladede polarområde.

Den ubegribelige store masse, der udgør den kosmiske sol, udover så enorm en effekt på lysstråler, at de reflekteres hele kosmos rundt. De bliver også på afgørende måde påvirket af og reflekteret ved at komme i kontakt med de atomare eller kosmiske stråler, og deres partikler kastes i den grad omkring, at tusinder af billeder af planeter og stjerner reflekteres fra en samling. Derfor synes tusinder af planeter og stjerner at være gået placeret, og endnu flere tusinder af billederne reflekteres tilbage. når vi ser gennem universet, viser billederne begge sider, og vi ser det lys, der blev udsendt hundreder af millioner år tidligere, og som har været hele universet rundt. på den måde får vi to billeder i stedet for et.

Det ene billede viser planeten, som den var for hundredtusind år siden, medens det andet viser, hvordan den var for hundredmillioner år siden. Dette følger den store kosmiske orden. I mange tilfælde ser vi i virkeligheden den store fortid og på samme vis kan vi se ind i fremtiden.

Der er en usynlig forbindelse, som tankens eller hjertets impuls forstrømt milliarder af gange, hvorigennem åndelige ordrer fremstår, og som styrer alle solsystemerne. Disse store pulserende impulser, eller pulsslæg, udgår gennem den intelligens, der gennemstrømmer det flydende stof, som omgiver kosmos, og som er dets åndelige modpol. Det er disse enorme pulsslæg, der sender livsstrømme ud i hvert atom i hele kosmos og holder alt i bevægelse og i fuldendt orden og rytme. I denne kosmiske uendelighed kan der ikke eksistere syge eller uharmoniske celler, da en syg eller uharmonisk celle ville kaste alt ud af ligevægt og harmoni. Og resultatet ville for en tid være kaos. Dette gælder også den menneskelige organisme, når den forstyrres af uharmoniske tanker.

Det var ud fra den centrale kontrol, begrebet »guddommelighed« udgik. Menneskets hjerteslag svarer til dette pulsslæg omend i mindre målestok.

Mennesket er udgæt fra og er en part af den intelligens, der styrer selve det flydende stofs kilde. Mennesket eksisterer på lige fod med denne kilde og udtrækker alt direkte fra det store reservoir af flydende stof, akkurat som den store centrale sol

trækker på denne kilde, men i strøm målestok, på grund af menneskets enhed med den strøm intelligens, der styrer kilden.

Mennesket, som er menneskehedens enhed, er et velorganiseret, guddommeligt univers, omend uendeligt lille sammenlignet med verdensaltet af universer. Og dog er mennesket som menneskehedens enhed, når han påtager sig og overdrager kontrollen med sit guddommelige væsen, højst nødvendigt, fordi mennesket er en del af den store intelligens, der går forud for og styrer hele den guddommelige plan, der gælder for alle solsystemerne. Således ville mennesket, hvis alle solsystemerne gik til grunde, i fuldt samarbejde med den højeste intelligens, der gennemtrænger og lever i alle udstrømninger af det flydende stof ned til de laveste fysiske former, begyndende med lysudladninger være i stand til at genskabe alle solsystemerne. Hvis en sådan katastrofe skulle indtræffe, har mennesket ikke blot magten til, men er selve den magt, der bringer sig selv tilbage til den oprindelige intelligens, hvor der ikke kan ske nogen tilintetgørelse. Når roen hersker igen, og harmonien er genoprettet, betyder det ikke noget for mennesket, når det er vendt tilbage til den oprindelige intelligens, hvor mange milliarder af år, der går med at genskabe den oprindelige fuldkommenhed, så hele processen kan starte forfra. Her opretholder mennesket sin samhørighed med evigheden og har råd til at vente, til tiden er moden til at frembringe solsystemerne. Derefter er mennesket - med sine tidligere erfaringer i behold - bedre udstyret til at hjælpe til med at frembringe en mere fuldkommen og varig tilstand. I dette kan mennesket aldrig komme til kort, da det er mere konstant end nogen anden skabning, og det vil ikke acceptere noget nederlag hverken i det ydre eller i dets bevidsthed.

Det uendeligt lille bliver det mest uendelige af alle former. Når vismanden siger: 'Jeg er udødelig, uden alder og evig, - der er ikke nogen ting i livet eller under solen, som jeg ikke er', så ser han dette syn. Dette er sand guddommelighed. Opstandelsen er virkelig hans.«

røde 7.

Da den talende standsede, blev vi klare over, at solen var vel forbi sin middagshøjde. Vi sad der - ikke tryllebundet, men henrykte over i realiteten at være omsluttet af det syn, vi havde set for os.

Hvor var horisonten? vi havde mistet den fuldstændigt af syne; vi befandt os i det uendelige og var en del af det. Det uendelige var vort, blot vi rakte ud efter det og accepterede det. Er De i tvivl? Kunne vi fatte storheden i, hvem vi var, hvor vi var og betydningen af vor placering i verdensrummets store plan? Endnu ikke, kære venner, endnu ikke. Ville verden acceptere dette? Vi vidste det ikke. Vi havde set ind i den lange, lange

fortid. Hvad fremtiden rummer, ved vi ikke, for vi har bevist det ved i realiteten at leve nutiden. Hvad fortiden har været i millioner af år, det har vi set.

Vi vil se fremad mod denne opfyldelse vel vidende, at fremtiden strækker sig lige så mange millioner år frem som det, vi netop har set illustreret. Vi har sluppet vore gamle synspunkter og tro, helt forladt dem, og vi ser frem til enhver sejr på vejen, ikke håbefuldt, men i vished. De gamle synspunkter, hvor er de blevet af? De er borte, bortvejret som tagen. Kosmos fremstår for os krystalklart.

vi var os bevidst, at solen skinnede, men der var en sådan krystalklar glans bag solskinnet, at solen syntes at blive mørkere.

vi samlede vore notater og gik henimod indgangen til vor helligdom. Så snart vi fik impulsen til at tage et skridt, bevægede vi os på lysstråler. Således trådte vi ind i værelset, og dog var der ingen begrænsende vægge. Kosmos henrykkede og betog os. Var det muligt, at vi var en kompliceret del af dette gigantiske verdensalt? Det gigantiske ligger næsegrus i tilbedelse af storheden i omgivelserne.

vi satte os ned og gav stilheden tid til helt at sænke sig over os. Ikke et ord blev talt. Vi var os ikke engang bevidst, at tiden gik, for der var en der sagde, at bordet var dækket. måltidet var en oplagt momentan nydelse, men grundtonen i hele vort liv var de timer, der la umiddelbart forud. Solen havde igen nået horisonten og forsvandt hurtigt, medens vi rejste os fra bordet og gik ud på afsatsen.

Hvilket syn, der la foran os! Det var ikke solnedgangen, det var evigheden, - blot et kort røde, der blev vist os, og her var vore kære venner, der levede med den røde for kapitel. Er det noget under, at deres liv er udødeligt? Undrer det Dem, at vi kaldte dem mestre? Dog kom der aldrig en antydning herom over deres læber. Vi spurgte dem: »må vi kalde jer mestre?« Deres svar var: »Sønner, vi er kun en del af jer selv«. Hvor smukt og enkelt. Hvorfor kan vi ikke være ydmyge på samme måde?

Da vi forberedte os på at forlade afsatsen, gik vi i stedet for ned ad trappen, som vi ventede, ud til kanten. Ikke så snart var vi nået hen til kanten, for vi alle var i haven ved vort logi. Ikke en i vort selskab var klar over, hvad der var foregået. Vi var os ikke bevidst, at vi havde bevæget os gennem luften eller nogen anden form for bevægelse. Men på dette tidspunkt var vi så vant til overraskelser, at vi simpelthen accepterede situationen.

Fra haven gik vi ned til landsbyen og fandt alting klar til et tidligt opbrud, og nogle landsbyboere var taget af sted for at forberede vejen gennem sneen, som stadig dækkede bjergpasset og var 3-4 meter dyb. Dette pas la ca. 75 kilometer fra landsbyen i en højde af 3600 meter over havets overflade.

En stor del af egnen er uvejsom og meget vanskelig at berejse. Det er sædvane at nedtrampe sporet gennem sneen dagen for, det skal benyttes, så at den stampede sne fryser og således kan bære mennesker og dyr.

vi stod op længe for daggry, men fandt alle detaljer i orden. Jast og Muni'en skulle ledsage os, og hele landsbyen var samlet for at ønske os god rejse. Vi var alle kede af at skulle forlade denne landsby, hvor vi havde tilbragt to vintre. Vi havde

knyttet et varmt venskab med hver især af disse mennesker og vidste, at venskabet blev gengældte. Det var ligefremme og venlige folk. Mange af dem fulgtes med os 8-9 kilometer for at vise os deres hengivenhed, og vi tog en sidste afsked og var igen på vej mod Indien. Der kom til at gå flere måneder, for vi igen kom til at se ned over Himalayas sydskråninger.

Som vi vandrede af sted med karavanens hovedgruppe, opdagede vi, at vi gik uden at anstrenge os. Somme tider var det, som om vi så et sted fremme ad vejen som en vision, og i samme øjeblik stedet blev klart for os, var vi der, - og til tider var det flere kilometer forud for hovedkaravanen.

Ved middagstid fandt vi tændte bal og et måltid tilberedt af tre af landsbyboerne, der var standset for det samme. Efter frokost vendte de tilbage til landsbyen. Vi fik at vide, at de øvrige var gået forud for os, så sporet gennem sneen over bjergtoppen ville være let for os at forcere. Vor lejr var også forberedt og klar til brug. Alt blev forberedt for os, helt til vi havde passeret passet og kom ned i Giama-nu-chu-flodens dal; der indhentede vi landsbyboernes fortrop. De havde påtaget sig alt dette besvær, for at vi skulle kunne sikres fri passage gennem det uvejsomme bjerglandskab. De forlod os her, da det var let at rejse gennem dalen.

Det er med fuldt overlæg, jeg giver denne lille beretning for generelt at vise, hvilken gæstfrihed vi mødte hos disse jævne og venlige mennesker under hele vor rejse til Lhasa. Kun sjældent mødte vi de grusomme og barske indfødte i Tibet, som så mange rejsende ynder at skrive om.

vi fulgte Giama-nu-chu's floddal og gik så langs en af dens bifloder til det store Tonjnor Jung pas og derfra ned ad en biflod til Tsah-Pu eller Brahmaputra til Lhasa, hvor der ventede os en hjertelig velkomst.

Da vi fik byen i sigte, følte vi det, som om vi nærmede os en Taos landsby. Man kunne forestille sig selv stående foran sådan er Tibets timelige centrum, så er det dybere åndelige centrum den levende Buddha. Man antager, at han hersker i anden gennem den mystiske og skjulte by kaldet Shamballa, den ophøjede. Det var et af vore hedeste ønsker at få lejlighed til at besøge dette hellige sted. Man formoder, det er begravet dybt under Gobis sand.

vi gik ind i byen sammen med vore ledsagere og blev fort hen til vort logi, hvor man havde sørget for os på bedste måde. En hel del mennesker blev stående udenfor i timevis for at få et glimt af os, da hvide mennesker sjældent besøgte byen.

vi var inviteret til klostret næste formiddag klokken ti, og man opfordrede os til endelig at lade vide, alt hvad vi gerne ville, da alle ville opfatte det som en særlig fornøjelse at kunne betjene os. Vi blev ledsaget alle vegne, hvor vi gik, og en vagtpost var placeret foran vores dør for at holde nysgerrige ude, da beboerne i Lhasa er vant til at gå ud og ind hos hinanden uden videre. Vi var den eneste adspredelse i deres tilværelse og kunne ikke bebrejde dem deres nysgerrighed. Hvis en af os gik ud alene, trængtes de omkring en med den åbenbare hensigt at finde ud af, om vi var virkelige, og somme tider viste denne undersøgelse sig at være temmelig ubehagelig for den, det gik ud over.

Næste morgen var vi tidligt oppe og fuldstændig forfriskede

og klar til at tage dl klostret og møde ypperstepræsten, der var ankommet kun to dage forud for os. Da vi forlod byen med vores vagtpost, så det ud, som om alle dens indbyggere var ude til ære for os.

Da vi nærmede os klostret, kom ypperstepræsten ud for at møde os, og til vores forbavselse var Emil og hans mor sammen med ham.

Det var dejligt at møde dem igen. Præsten var så ungdommelig som en stor dreng og sagde, at han så gerne havde villet møde Emil eller en anden af vore venner. Han følte, at han havde svigtet i så mange ting og gerne ville tale med dem for at nå til en mere fuldkommen forståelse.

Han gav os også de første nyheder om det lille bus, der var blevet rejst i den landsby, der borte under ham. Vi konstaterede, at han talte flydende engelsk og var meget ivrig efter at lære mere. Vi gik til lamaklostret, hvor vi blev sørget godt for. Henvendt til Emils mor sagde præsten:

»Magt og formenhed er en illustration af Guds, Faderens, aktive princip. Der er aldrig for meget eller for lidt af Guds fuldkomne aktivitet og manifestation, og Gud svigter aldrig, han er aldrig inaktiv. Gudsprincippet arbejder altid konstruktivt. Jeg befaler mig selv at stå frem og at være i fuldkommen harmoni med det aktive gudsprincip og kun det«.

Her tog Emils mor tanken op: »Man kan gå endnu længere og sige lige så afgjort: 'Jeg hælder denne guddommelige flamme gennem dig, mit legeme, og så er du forvandlet til det rene stof, som gudsprincippet alene kan se'.

Men nu bliver det nødvendigt at acceptere og udvide sin bevidsthed til gudsbevidstheden, så man selv glæder sig ved Gud. Man bliver faktisk lig Gud, et med den højeste. Mennesket hører hjemme på dette høje stade. Her er mennesket et med kernen i alle ting, det er i sandhed Gud selv. Her kan der ikke være tale om nogen adskillelse. Ser I ikke, at mennesket af sig selv kan blive enten Gud eller djævel? Kan I ikke indse, at menneskets sande vibrationssfære er Guds fuldkomne vibrationssfære, hvis mennesket lever i den? Det er den eneste videnskabelige sfære, det eneste sted for mennesket at være, og det eneste sted, hvor det kan fremkalde Gud og blive et med Ham. sådan et menneske er i sandhed langt mere end det, som den menneskelige opfattelse regner med.

Ser I derfor ikke, at I tilhører og er en del af Guds rige og ikke tilhører nogen dæmon, som er skabt af menneskets egen fantasi? Er det derfor ikke et fuldkommen videnskabeligt og logisk faktum, at mennesket er og kan være Gud, eller at han ved sine egne forestillinger kan bringe sig selv ud af gudsriget og skabe sig et dæmonisk rige, som kan forekomme ham selv at være virkeligt? Jeg overlader det til jeres egen bedømmelse. Dette er det eneste spørgsmål, hvis besvarelse menneskeheden står eller falder med.

Det er kun et valg, et formål, en sandhed og en videnskab. Og dette stiller jer frit. I kan blive Gud eller tjenerne efter jeres eget valg.

Stands et øjeblik og tænk på, hvor altomfattende Gud eller alle tings oprindelse er, uden begyndelse eller ende, med et

universelt perspektiv, - og lad det omslutte jer helt. Hvis I er trofaste og dyrker dette ene: en Gud, en almægtig tilstedeværelse, så vil I opdage, at jeres krops vibrationer vil ændre sig fra menneskelige til guddommelige eller primære vibrationer. når I tænker, lever, bevæger jer og er et med denne vibration, så lever I i tilbedelse, og det, I tilbeder og idealiserer, det bliver I også. Dette gælder hele menneskeheden. Der er kun en Gud, en Kristus, en enhed, et menneske, - en stor husholdning, hvor alle er brødre og søstre, og alle er et.

Gud kan ikke frembringes som en person eller et personligt billede, men som en altomfattende og universel kraft, der gennemtrænger alle ting. I samme øjeblik I personificerer, begynder I at idolisere, og så har I et tomt idol. I har mistet idealet. Dette ideal er ikke en død frelser eller en død Gud. For at gøre Gud levende og vital for jer må I tro og erkende, at I er Gud. Dette er mere levende og vitalt for jer end alt andet. Dette er den guddommelige videnskab, der ligger bag jeres eksistens. Så bliver I selv, Kristus, jeres frelser, levende og et med jer. Det er jer selv, der er Kristus. Dette bliver hele jeres livs motiverende kraft. I frelser jer selv, jeres sande 'jeg', - I er et med Gud og i virkeligheden selv Gud. Ved at ære, elske og dyrke dette bliver det jeres ideal: Gud i jer selv og i aktivitet.«

Her begyndte samtalen at dreje sig i retning af muligheden for at tage til Shamballa. Præsten spurgte, om det var muligt, at han kunne tage med. Han fik det svar, at han, hvis han kunne forlade sin krop og genforene sig med den igen, kunne tage med uden vanskelighed, og at selskabet ville tage af sted samme aften. Det blev aftalt, at de skulle mødes ved vort logi tidligt på aftenen, og at vor chef skulle tage med dem. Selskabet samledes kort efter, at vi var vendt tilbage. Efter at have talt sammen ganske kort gik de ud gennem døren, og vi så dem ikke igen for efter nogle dages forløb.

på samme tid var vi optaget af at tegne målskitser i klostret. En dag rodede vi rundt i kældrene i det gamle lamakloster, og efter at have flyttet en hel del gammelt materiale fandt vi en gammel marmortavle. Vi fik den baret udendørs og rengjort. Da rengøringen var tilendebragt, overraskede dens skønhed i udskringer og detaljernes nøjagtighed os alle. Det overraskede endog lamaerne selv.

En gammel lamamunk fortalte os, at han, da han var en ung dreng, blev chela for en af de store lamaer, der bestyrede det meget gamle lamakloster dengang, denne tavle sad i en niche i væggen, og at hans læremester insisterede på, at de skulle besøge denne tavle den første mandag i hver måned klokken ni om morgenen. Han fortalte os, at så snart de ankom til nichen, hvor tavlen sad, og stod i stilhed tre-fire minutter, var der en stemme, der sang tavlens historie og om de store begivenheder, som udskringerne illustrerede.

Sangen påstod, at tavlen var en af to tavler, der var blevet udhugget med inskription for at mindes en stor, hvid civilisation, der havde eksisteret og blomstret i en stor del af det område, der nu er kendt som det amerikanske kontinent, for hundreder af tusinder år siden. Den anden tavle, eller søstertavlen, påstod sangen eksisterede og kunne findes i sit moderland, der, hvor den var blevet udført, og som således ville kunne bevise, at et sådant rige havde eksisteret.

vi nedskrev de data, sangen fortalte. Flere år efter arbejdede vi i det område, der blev beskrevet, og vi fandt den tilsvarende

tavle indsat i en stor mur på det sted, sangen havde påstået. Murene viste sig at stamme fra et gammelt tempel i Centralamerika, og det ligger nu i ruiner. Man ser heraf, hvorledes direkte og sande kendsgerninger gennem legender og sange kan bringes for dagen.

Den interesse, vi viste denne tavle og den legende, der blev gentaget i sangen, gav os adgang til andre optegnelser og data, der var en uvurderlig hjælp til vort senere forskningsarbejde. Denne begivenhed var også medvirkende til, at vi fik adgang til de optegnelser, der findes i Dalai Lama-paladset, Den levende Buddha, og de, der findes i klostret, og som man i århundreder

har vogtet over. Mange af disse optegnelser og deres betydning var fuldkommen ukendte for dem, der passede på dem. Det var gennem sungne legender, vi blev tiltrukket til dem, skønt de med undtagelse af disse tavler viste sig at være kopier. Disse kopier var omhyggeligt udført, og de viste sidenhen vej til originalerne.

vi var så helt og aldeles opslugte af dette arbejde, at vi ikke lagde mærke til, at vore venner og vor chef havde forlænget deres ophold. Vi tænkte ikke videre over det, da uforudsete omstændigheder kan opstå i disse fjerne områder og forårsage forsinkelser, man ikke er herre over. I løbet af denne periode havde indbyggerne til en vis grad vænnet sig til os, og vi havde tilpasset os deres leve vis.

Nysgerrigheden var blevet afløst af venlighed fra begge sider, og vi gik frit omkring. Om morgenen den tolvte dag belavede vi os på at tage til klostret, da vi hørte støj udenfor, og da vi gik ud for at se, hvad det var, opdagede vi, at vore venner var vendt tilbage. Deres tur havde været vellykket, og stedet Shamballa eksisterede faktisk. Det blev fortalt, at meget af den skønhed og storhed, der fandtes i dens kunst og kultur, stadig var bevaret i sin oprindelige skønhed, og at den var betagende ud over enhver sammenligning.

Kapitel 8.

Ved middagstid den følgende dag blev der sendt bud til os om, at den store Dalai Lama ville modtage os i paladset. Ypperstepræsten kom hen til vort logi om aftenen for at instruere os med hensyn til ceremonierne. Han var begejstret over, at audiensen var blevet tilstået os uden den sædvanlige ventetid. Han fortalte os, at dette privilegium var blevet bevilget straks efter, at en budbringer var ankommet fra Shamballa og havde informeret Hans højhed om det besøg, der netop var blevet fuldført. Han var også blevet informeret om vore oplevelser i den landsby, hvor det lille hus var blevet rejst.

vi var ivrige efter at gøre så godt et indtryk som muligt, idet vi havde i sinde at bede om tilladelse til at fortsætte vort arbejde i hele landet. Vi fik også besked om, at Bogodo-lamæn, eller provinsens guvernør, ville ankomme for middag og havde sendt besked med en budbringer om, at han ville støtte os alt det, han kunne. Dette var virkelig en overraskelse. Der var ingen tvivl om, at den følgende dag ville blive meget begivenhedsrig for vort hele selskab. Vi stod tidligt op og var ude sammen med

dem, der skulle modtage guvernøren.

Han var meget glad for denne gestus og inviterede os til at tage med ham hjem som hans gæster. Vi tog imod invitationen, og da vi ankom sammen med guvernøren, blev vi fulgt til paladsets gæsteværelser. Derfra tog vi direkte til det sted, hvor de første ceremonier skulle finde sted som en indledning til vor modtagelse i paladset.

Da vi ankom, sad tre lamaer på høje betrukne tronstole, medens andre af lavere rang sad i Samadhi-stilling på gulvet. To lamaer i røde, folderige kapper stod på høje taburetter og ledte ceremonien. Vor ven ypperstepræsten, eller abbeden, sad på en trone under en ceremoniel markise og ventede på guvernøren.

Den store klostergård i lamaklostrets yamen-residens var meget smukt pyntet til lejligheden. Dekorationerne viste scener af begivenheder, som fandt sted i 1417. I disse scener sås Tsongkappa på et stenalter i sit kloster. Efter at have talt til folkemængden om storheden i menneskets erkendelser blev han forvandlet og forsvandt, idet han tog sit legeme med sig. Han vendte dernæst tilbage og grundlagde Den gule Orden, eller Tibets reformkirke, som Lhasa danner centrum for.

Nogle få minutter senere trådte guvernøren ind med sit følge og gik direkte frem til tronen, som abbeden var steget ned fra. De stod ved siden af hinanden for at tage imod os og følge os til Dalai Lamas audiensværelse. Den store sal var udstyret med pragtfulde silketapeter og gule lakmøbler. På vore ledsageres anvisning knælede vi et øjeblik for Hans højhed, rejste os derpå og blev fort til nogle siddepladser. Abbeden, der optrådte som vor talsmand, fremførte formålet med vort besøg. Hans højhed rejste sig og vinkede os nærmere. En tjener førte os til vore respektive pladser foran tronen. Abbeden og ypperstepræsten satte sig i hver sin ende af rækken. Hans højhed gik dernæst ned fra tronen og stillede sig foran os. Han modtog et scepter, som blev rakt ham af en af tjenerne, og idet han gik hen foran os, berørte han hver af os let på panden med sceptret. Med ypperstepræsten som tolk bod han os velkommen til Tibet og udtalte, at han følte det som en ære, at vi var hans gæster, medens vi opholdt os i byen, og at vi skulle betragte os som hans æresgæster i hele landet og hos hans folk, så længe vi kunne blive, og når som helst vi vendte tilbage til landet.

vi stillede mange spørgsmål og fik at vide, at vi ville modtage hans svar den følgende dag. Vi blev inviteret til at besigtige de optegnelser og tavler, der fandtes i paladsets kældre. Han kaldte på en tjener og gav adskillige ordrer, som ikke blev oversat for os, men vi fik at vide, at vi frit kunne færdes i paladset uden nogen begrænsninger. Hans højhed gav os sin velsignelse, og efter hjertelige håndtryk til alle blev vi fort til vort kvarter ledsaget af abbeden og ypperstepræsten. De spurgte, om de måtte gå med ind, da de havde så mange ting, de gerne ville tale om.

Præsten begyndte med at sige: »Der er sket mange forunderlige ting for os siden dengang, vi var sammen i landsbyen. Vi har undersøgt nogle af de tavler, der findes i klostret, og fundet ud af, at de alle refererer til den ældre civilisation, der engang beboede Gobi-området. Det er vor overbevisning, at alle civilisationer og religiøse opfattelser har en fælles oprindelse, og selv om vi ikke kender denne oprindelse eller tidspunktet for optegnelserne, er vi tilfredse med at konstatere, at de repræsenterer

tankegangen hos et folk, der levede for mange tusinder af år siden. Vi har her et kort resume af en oversættelse, som en omvandrende lama fra Kisu Abu foretog for os, - med jeres tilladelse vil jeg læse den for jer.

vi er fuldkommen på det rene med, at vore dages religiøse tanker har deres oprindelse omkring fem tusind år tilbage, og at de blot er en blanding, om man så må sige, af de opfattelser og trosretninger, der herskede blandt menneskene på den tid. Noget er myter, andet er legender og noget er af ren inspiratorisk art. Dog er der intet af dette, der peger hen imod den højest tænkelige erkendelse, nemlig af Kristus som værende en del af individets bestemmelse, og af mulighederne for at nå dette mål ved at leve et liv, der fremviser dette ideal. Hvorledes har det været os muligt at overse dette, når det så længe har eksisteret lige midt iblandt os? Nu kan jeg udmærket godt se, at det var det, Buddha og de andre store og afklarede mestre lærte os, men hvorledes kan vi så længe have overset den sande mening med deres lære, når vi har levet så tæt på den?

vi ved, at vor elskede Tsongkappa nåede denne erkendelse gennem det liv, han levede. Jeg ved, at andre og vort kære overhoved, som I mødte i dag, er nået meget langt i denne erkendelse. Jeg har set ham komme til syne og forsvinde efter eget ønske, - og dog er folket domineret af præsterne, holdt nede og ynkelige. Hvorfor er disse ting skjult? Hvorfor lærer man ikke folket at bruge den store og eneste lov og at leve i overensstemmelse med den? Jeg kan se, at ethvert menneske i denne tidligere civilisation faktisk kendte, holdt sig til og levede

m

i overensstemmelse med denne lov og i denne fuldendte tilstand. Enhver anden livsform er udelukkende menneskets eget ansvar og et resultat af uvidenhed om fuldkommenhedens lov. Det kan ikke være rigtigt, at denne lov ikke er konsolideret grundigt nok til, at den skal kunne gives til hele den menneskelige familie. Hvis det var sandt, ville den ikke være selve loven, men kun en del af en lov, hvilket igen ville begrænse den til kun at være en enkeltmanifestation af en lov. Alt det, der kun er en del af et hele, vil blot være en manifestation af dette hele, noget, der er taget ud af sin sammenhæng, så det kun bliver et isoleret atom uden polaritet og uden forbindelse med sin oprindelse. Og dog flyver et sådant atom omkring i rummet i en tilsyneladende bane, men det søger blot efter en bane, for det har ingen, det kan kalde sin egen. Det prøver kun på at komme i samme kredsløb som sit ophav, men det bliver aldrig forenet med det.

Der er i dag tusinder af eksempler på dette fænomen i vort solsystem, især i områderne mellem Jupiter og Mars. Her findes der tusinder af mindre legemer, der synes at have relation til solen, da de tilsyneladende følger en bane omkring denne. Men de følger blot den samme bane som deres ophav, Jupiter, på grund af dennes tiltrækning og deres egen mangel på polaritet til solen, deres oprindelige ophav. De blev udslynget på samme tid som Jupiter, men de blev aldrig fortættet sammen med Jupiter, og dog bevæger de sig omkring i al uendelighed sammen med Jupiter, idet de fuldstændig ignorerer solen, deres egentlige ophav. Vi ved nu reelt, at dette skyldes deres mangel på en selvstændig centralpolarisering med solen, deres sande ophav. Er dette så Jupiters skyld? Er det solens, det sande ophavs skyld? Eller er det hvert af de små legemers egen skyld?

Er det ikke det samme, der gør sig gældende for menneskeheden?
Er det Faderens skyld? Er det deres skyld, der har en
anden forståelse? Skylden må ligge hos dem med den ringere forståelse,
da de afslår at forene sig med dem, der har den stor
indsigt.«

Dernæst sagde han henvendt til Emil: »Jeg har indset, siden
jeg mødte jer, at det udelukkende var min egen fejl, at jeg
klyngede mig til noget, der var ringere, når det, der var strøm,
omsluttede mig helt. Men lad os se på oversættelsen, da det var
ved hjælp af den, jeg nåede til mit livs vigtigste vendepunkt:

'Det store ophav, eller Det styrende Princip, så sin søn,
Kristus, det fuldendte menneske, og han sagde: 'Dette er Gud,
mit væsens lov, som jeg har givet herredømmet over himlen og
jorden og alt, hvad der findes der; og denne fuldkomne skabning
skal ikke være bundet af nogen tanke på døden, thi mit
fuldendte ideal er hævet over enhver bundethed og har den
samme magt og råder over det samme som jeg således taler jeg
gennem mit væsens guddom.

Det er ikke nogen befaling, jeg giver dig, men hvis du samarbejder
med mig i den guddommelige skabervilje, vil du ikke få
behov for andet, og du vil ikke opstille noget udskåret billede
hverken for mig eller for dig selv. Du vil således undlade at gøre
billeder til gud for dig; men du vil vide, at du selv er Gud, i
hvem jeg har velbehag, og at dit rige er mit rige. Kom nu tæt
hen til mig, min søn, og bliv et med mig, således at jeg er i dig,
og tilsammen er vi Gud. Dit legeme er det gudslegeme, der er
blevet til af idealet, og som eksisterer og har eksisteret længe, for
den menneskelige race blev skabt. Dette er menneskeheden
væsen, Gudsskabelsen. Hele menneskeheden ejer dette fuldendte
legeme og ligheden med Gud, hvis blot den vil acceptere
dette dens sande billede. Dette er det Guds tempel, der tilhører
mennesket, og som er fuldkommengjort for det.

I vil ikke skabe noget billede i himlen, på jorden eller i havet.
I vil ikke gøre noget til jeres forbillede eller idol; thi alt stof er
jeres og må bruges af jer, og det er til rådighed i rigt og fuldt
mål. I vil ikke bøje jer for nogen skabning eller være nogens
tjenere, og derfor vil der ikke være nogen misundelse eller nogen
synd eller uretfærdighed, som kan hjemsøge jeres børn i nogen
generation, thi I vil stå fast med jeres blik altid rettet mod det
oprindelige, og det ideal, I forbinder dermed, vil aldrig svinde.
Og således vil I give den samme kærlighed videre, som jeg giver
jer.

I vil ære dette ophav eller styrende princip, vel vidende, at
i overensstemmelse med denne lov og i denne fuldendte tilstand.
Enhver anden livsform er udelukkende menneskets eget
ansvar og et resultat af uvidenhed om fuldkommenhedens lov.
Det kan ikke være rigtigt, at denne lov ikke er konsolideret
grundigt nok til, at den skal kunne gives til hele den menneskelige
familie. Hvis det var sandt, ville den ikke være selve loven,
men kun en del af en lov, hvilket igen ville begrænse den til kun
at være en enkeltmanifestation af en lov. Alt det, der kun er en
del af et hele, vil blot være en manifestation af dette hele, noget,
der er taget ud af sin sammenhæng, så det kun bliver et
isoleret atom uden polaritet og uden forbindelse med sin oprindelse.
Og dog flyver et sådant atom omkring i rummet i en
tilsyneladende bane, men det søger blot efter en bane, for det
har ingen, det kan kalde sin egen. Det prøver kun på at komme i
samme kredsløb som sit ophav, men det bliver aldrig forenet
med det.

Der er i dag tusinder af eksempler på dette fænomen i vort solsystem, især i områderne mellem Jupiter og Mars. Her findes der tusinder af mindre legemer, der synes at have relation til solen, da de tilsyneladende følger en bane omkring denne. Men de følger blot den samme bane som deres ophav, Jupiter, på grund af dennes tiltrækning og deres egen mangel på polaritet til solen, deres oprindelige ophav. De blev udslynget på samme tid som Jupiter, men de blev aldrig fortættet sammen med Jupiter, og dog bevæger de sig omkring i al uendelighed sammen med Jupiter, idet de fuldstændig ignorerer solen, deres egentlige ophav. Vi ved nu reelt, at dette skyldes deres mangel på en selvstændig centralpolarisering med solen, deres sande ophav. Er dette så Jupiters skyld? Er det solens, det sande ophavs skyld? Eller er det hvert af de små legemers egen skyld? Er det ikke det samme, der gør sig gældende for menneskeheden? Er det Faderens skyld? Er det deres skyld, der har en stram forståelse, eller er det deres skyld, der har en ringere forståelse? Skylden må ligge hos dem med den ringere forståelse, da de afslår at forene sig med dem, der har den strømindsigt.«

Dernæst sagde han henvendt til Emil: »Jeg har indset, siden jeg mødte jer, at det udelukkende var min egen fejl, at jeg klyngede mig til noget, der var ringere, når det, der var strøm, omsluttede mig helt. Men lad os se på oversættelsen, da det var ved hjælp af den, jeg nåede til mit livs vigtigste vendepunkt:

'Det store ophav, eller Det styrende Princip, så sin søn, Kristus, det fuldendte menneske, og han sagde: 'Dette er Gud, mit væsens lov, som jeg har givet herredømmet over himlen og jorden og alt, hvad der findes der; og denne fuldkomne skabning skal ikke være bundet af nogen tanke på døden, thi mit fuldendte ideal er hævet over enhver bundethed og har den samme magt og råder over det samme som jeg. Således taler jeg gennem mit væsens guddom.

Det er ikke nogen befaling, jeg giver dig, men hvis du samarbejder med mig i den guddommelige skabervilje, vil du ikke få behov for andet, og du vil ikke opstille noget udskåret billede hverken for mig eller for dig selv. Du vil således undlade at gøre billeder til gud for dig; men du vil vide, at du selv er Gud, i hvem jeg har velbehag, og at dit rige er mit rige. Kom nu tæt hen til mig, min søn, og bliv et med mig, således at jeg er i dig, og tilsammen er vi Gud. Dit legeme er det gudslegeme, der er blevet til af idealet, og som eksisterer og har eksisteret længe, for den menneskelige race blev skabt. Dette er menneskeheden væsen, Gudsskabelsen. Hele menneskeheden ejer dette fuldendte legeme og ligheden med Gud, hvis blot den vil acceptere dette dens sande billede. Dette er det Guds tempel, der tilhører mennesket, og som er fuldkommengjort for det.

I vil ikke skabe noget billede i himlen, på jorden eller i havet. I vil ikke gøre noget til jeres forbillede eller idol; thi alt stof er jeres og må bruges af jer, og det er til rådighed i rigt og fuldt mål. I vil ikke bøje jer for nogen skabning eller være nogens tjener, og derfor vil der ikke være nogen misundelse eller nogen synd eller uretfærdighed, som kan hjemsege jeres børn i nogen generation, thi I vil stå fast med jeres blik altid rettet mod det oprindelige, og det ideal, I forbinder dermed, vil aldrig svinde. Og således vil I give den samme kærlighed videre, som jeg giver jer.

I vil ære dette ophav eller styrende princip, vel vidende, at det er jeres fader og moder, og jeres dage vil blive mere talløse

end sandskornene langs havet.

I vil ikke nære noget ønske om at skade, såre eller dræbe, thi alt levende er jeres egne skabelser; de er jeres sønner og brødre, og I vil elske dem, ligesom jeg elsker jer.

I vil ikke begå ægteskabsbrud, thi hvad I end gør, vil I have gjort det mod jeres fader, moder, brødre, søster eller ægtefælle, thi de elskes af det oprindelige ophav, ligesom ophavet elsker jer.

I vil ikke stjæle, for det ville være at stjæle fra jeres eget ophav, - og stjæler I fra det, stjæler i blot fra jer selv. I vil ikke bære falsk vidnesbyrd mod nogen, for derved gør I det mod ophavet, som er jer selv.

I vil ikke begære noget, thi I vil derved kun begære det ophav, som er jer selv. Ved at vedblive at være et med ophavet vil I eje det fuldkomne, som i sandhed tilhører jer.

Derfor vil I ikke gøre jer billeder af sølv eller guld med det formål at tilbede dem som guder. Men når I ser jer selv som et med alt det, der er rent, vil I altid forblive rene.

Da vil I ikke kende til nogen frygt, thi ingen Gud anden end jer selv vil komme for at prøve jer. I vil vide, at ophavet, det oprindelige - som ikke er en person, men noget upersonligt - er til for alle og omslutter alt.

I vil da rejse et alter, og på det vil I bygge den ild, som I altid vil holde brændende, - den evigtbrændende ild, der ikke er guders værk, men er det styrende princip, som er Gud selv. I betragter jer selv som Kristus, den fuldkomne, Det sande Princip eller Oprindelsens enbårne søn.

når I erkender dette fuldtud, kan I fremsige ordet (Gud), og ordet bliver synligt. Det er jer, der skaber det, I er Skaberen, som er udenom, ovenover, nedenunder og indeni, - I er med det guddommelige og styrende princip, oprindelsen, Gud. Himlene adlyder Guds stemme, den stille stemme, som er Gud, der taler gennem mennesket. Gud taler. Mennesket taler. Gud taler altid gennem mennesket, - derfor, når mennesket taler, taler Gud.'«

Præsten fortsatte: »I forbindelse med dette har jeg udarbejdet følgende, som har givet mig et mere klart udsyn. Dette har også vist mig, at jeg må være mere klar i hver tanke, ord og handling, og at jeg må leve i overensstemmelse med dette klare princip. Ved først at forestille mig noget i tanke, ord og i handling bliver jeg det. Jeg tager form af det ideal, jeg har udtrykt.

I den mørkeste time ved jeg, at Gud er til. I stunder, hvor jeg er bange, sætter jeg mere afgjort min lid til Gud, min Fader, som er i mig. Jeg hviler trygt i denne vished om, at alt er vel, og at min fuldkommengørelse nu er fuldstændig og komplet.

Jeg anerkender Gud som den altomfattende tanke, min Fader, og jeg erkender fuldtud, at mennesket er Kristus, Guds billede, min Fader. Oprindelsen og jer er et.

Langsomt, men sikkert nærmer sig den absolutte åndelige vision. Øjeblikket er inde, så snart jeg anerkender det. Det er nu, helt og fuldt. Jeg priser og velsigner den absolutte, åndelige vision. Jeg takker dig. Fader, at det nu opfylder mit højeste

ideal.

når jeg arbejder, må jeg altid være mig bevidst, at jeg arbejder i overensstemmelse med Guds bevidste og aldrig svigtende lov.

Jeg forstår nu ordene: 'Min fred giver jeg jer, og min kærlighed giver jeg jer, - jeg giver jer ikke, som verden giver jer'.

Jeg kender også meningen bag ordene: 'Byg mig et tempel i jeres indre, så jeg kan dvæle iblandt jer'. Da er jeg jeres Gud, og I er i mig. Dette refererer ikke til nogen kirke eller kirkelig organisation. Det er det sande fredens tempel i menneskets indre, hvor Gud, alle tings oprindelse, virkelig er til stede. Menneskene byggede et tabernakel, hvor de kunne mødes for at dyrke det sande ideal, det inderste væsen, dette indre tempel, hvor både den indre Gudsstemme, og det, som denne stemme siger mig, giver mig trøst, inspiration og vejledning i mit arbejde. Der, hvor to eller tre er forsamlede i mit navn, der vil jeg altid være midt iblandt dem. Hvor sandt er det ikke, thi det inderste jeg er altid til stede i mennesket.

Hvis jeg ønsker at komme længere frem, må jeg arbejde og være trofast - aldrig falde fra eller blive nedslæt. Jeg er Kristus, Guds ideal, i hvem Faderen har velbehag, Guds og Faderens enbårne søn.

Jeg er den eneste, der kender, ser og samarbejder med Faderen, den eneste søn, Gud kender til - og Gud kender alt - for alle kan erklære: 'Det er fuldbragt'.«

Kapitel 10.

Den næste morgen, medens vi ventede på abbeden, kom der en budbringer, der meldte, at man ventede os i audiens hos Dalai Lama klokken to samme eftermiddag. Derpå gik vi ud for at lede efter abbeden og traf ham, netop som han forlod audiensværelset.

Hans ansigt strålede, og i hånden havde han vor tilladelse til at rejse ind i landet, når som helst vi ønskede det. Efter at have læst den ordre, budbringeren havde bragt os, sagde han: »Dette er ikke nogen ordre, det er blot en anmodning. I er kaldt i audiens for at modtage denne tilladelse.«

Da vi var der allesammen, blev det foreslået, at vi straks skulle se på optegnelserne. vi gik samlet derhen. Da vi ankom, ventede der os en stor overraskelse. Der var tusinder af lertavler og inskriptioner på kobber- og bronzetavler, og tillige nogle smukt udskårne tavler i tynd, hvid marmor. Da dette var første gang, vi havde lejlighed til at se denne type optegnelser, besluttede vi os for straks at gå i gang med at undersøge dem.

Abbeden fortalte os, at han ikke havde noget kendskab til disse tavler, men havde hørt, at de var af persisk oprindelse. Han ville forsøge at finde en lama, der kendte til dem. Derpå forlod han os, og vi begyndte at se på tavlerne. Der var ingen i vor gruppe, der forstod skrifttegnene.

Tavlerne var lavet af to plader i rent, hvidt marmor på cirka 6 millimeters tykkelse, som var samlet ligesom finer med et

bindemiddel, vi ikke kunne bestemme. Kanterne var smukt afskåret, og hele tavlen rundt var der en fem centimeter bred frise med udskårne figurer i relief. Mange af disse figurer var indlagt med ægte guld, medens alle overskrifterne var i guld, men ikke i relief. Tavlerne var omhyggeligt nummererede i sæt, og hvert sæt havde et serienummer. Datoerne repræsenterede ved blomsterkranse sammenflettet med vinstokke og blade.

Hvis vi skulle notere en dato som den 1. januar 1894, ville årets første måned være betegnet ved stilken af blomst, som endnu ikke var i knop og indlagt med ægte jade. Månedens første dag ville være beskrevet ved en stilk, der netop var ved at komme i knop og indlagt med guld. Et-tallet i 18 ville være en stilk med en knop, der netop havde åbnet sig nok til at vise blomstens støvvej. Blomstens kronblade var indlagt med lapis lazur, mens støvvejen var guld med en lille diamant indfattet i guld.

Ottetallet var blomsten i fuld blomst med otte synlige støvdragere, hver støvdrager i guld og med en mindre diamant indfattet i guldet. Nitallet vist ved en rose med ni kronblade i fuld blomst med et kronblad indlagt med lapis lazur, et i jade og et i agat, og denne rækkefølge var gentaget tre gange. Dette viser, at det sidste tal er nået. Således benyttede de tallene fra 0 til 9 og begyndte dernæst forfra.

Firetallet var en lilje, der var ved at åbne sig, med støvvejen og tre støvdragere synlige. Liljens skeblad var i lys jade, støvdragerne en ildopal med fire små diamanter, og støvvejen var af lapis lazur med fire små diamanter.

Den plads, hvor teksten stod, var afgrænset af en vinranke i guld, medens bladene var i grøn jade, alt udført i perfekte detaljer. Hver tavle var en fuldendt juvel i sig selv. Tavlernes type og dateringsmetoden tyder på den tidlige atlantiske periode. Hver tavle ville have en værdi som en konges løsesum, hvis man udbød den til salg.

Medens vi gik og fordybte os i disse ting, kom abbeden og præsten hen til os ledsaget af den gamle lama, der var ansvarlig for tavlerne. Vi blev så optaget af hans beretning af historien, der la bag, at det blev nødvendigt for abbeden at gøre os opmærksomme på, at tidspunktet for vort foretræde hos Dalai Lamaen nærmede sig hastigt, og at vi først skulle iføres klædninger til lejligheden.

Da vi ankom til vort kvarter, var der lagt klædninger frem til hver af os, men det var os en gade, hvordan vi skulle tage dem på. Tiden var så fremskreden, at vi besluttede os for at gøre kort proces og tog dem på, som vi bedst kunne. Det viste sig senere, at nogen af dem var taget på med vrangen ud, andre for til bag, medens kun nogle få af os havde fået dem rigtigt på.

Da vi ankom til audiensværelset, så vi Dalai Lama'en passere forhallen med sin vagt for at gå ind i værelset gennem de store døre. Vi var vis på, at vi så et stort smil flyve hen over hans ansigt ved synet af os.

vi fattede os for at afvente åbningen af sidedøren, hvilket var vort tegn til at træde ind i værelset. Snart gik døren op, hvorefter vi blev fulgt ind mellem de smukkeste udsmykninger, vi nogen sinde havde set.

værelsets løft afsluttedes i en stor kuppel i midten. I denne kuppel var der tre store åbninger, hvorigennem brede striber af

sollys vældede ind og oplyste værelset med et lys og en glans ud over enhver beskrivelse.

Væggene var helt dækkede af gobeliner i guldtråd med figurer i sølvtråd. Midt i værelset sad Dalai Lama'en på et højsæde betrukket med guldstof og han var klædt i en vævet guldkappe kantet med lilla og sølv.

vi blev ledt hen til Dalai Lama'en som tidligere af abbeden og ypperstepræsten, som stod på fløjene. Efter en hilsen steg Dalai Lama'en ned fra tronen og stod foran os. Han løftede sine hænder, og vi knælede ned og modtog hans velsignelse.

Da vi rejste os, trådte han hen til vor chef, og idet han fæstede en nål på hans bryst, sagde han gennem en tolk: »Denne vil sikre Dem og Deres selskab fri adgang til dette land. De må komme og gå, som De ønsker, og samtidig medgiver jeg Dem denne bevilling, der giver Dem status som borgere i Tibet. Jeg giver Dem titlen: Herre til det vældige Gobi.« Han gik dernæst hen langs hele rækken og anbragte en mindre, men lignende nål på brystet af alle i ekspeditionen. »Bær denne som et tegn på min respekt. Den giver Dem fri adgang til hele Tibet. Den vil være Deres fripas, hvor som helst De kommer frem.«

Han tog dokumentet med vor bevilling, som abbeden rakte ham, og overrakte det til vor chef.

Brystnålene var smukt udført i guldfiligran med et meget vellignende portræt af Dalai Lama udskåret i relief på jade og anbragt som en kame midt i nålen. For os var det et smykke, som vi stadig sætter meget højt. Dalai Lama'en og alle de øvrige var elskværdigheden selv. Det eneste, vi kunne sige, var »tak«.

Den gamle lama, der var ansvarlig for tavlerne, blev vist ind, og vi fik at vide, at vi skulle indtage aftensmåltidet sammen med Dalai Lama'en.

Da måltidet var forbi, ledtes samtalen hen på de bemærkelsesværdige tavler. Dalai Lama'en og den gamle lama talte gennem en tolk og gav os en detaljeret beretning om tavlernes historie, hvilket vi omhyggeligt noterede os.

Tilsyneladende er disse tavler blevet fundet af en omvandrende buddhistpræst i kælderhvelvingerne under ruinerne af et gammelt tempel i Persien. Præsten påstod, at han blev ledt hen til dem af den Hellige sang, han hørte komme fra ruinerne, da han sad i Samadhi. Sangene var så Hellige og stemmen så klar, at hans interesse til sidst blev vakt, og da han fulgte den retning, hvorfra den kom, endte han i ruinens kælderhvelvinger. Stemmen syntes at komme nedefra. Efter en grundig undersøgelse kunne han dog ikke finde nogen indgang, så han besluttede sig for nøjagtigt at lokalisere det sted, stemmen kom fra.

Han skaffede sig nogle primitive redskaber og begyndte at grave i ruinerne og fandt en flise, som syntes blot at være en del af gulvet i kælderruinen. Hans mod sank til fortvivelse, da han for en tid troede, at han var blevet afledt fra det rette spor af vindens fløjten i de gamle ruiner.

Før han forlod stedet, satte han sig ned i meditation nogle minutter, og medens han sad således, blev stemmen mere klar og tydelig og sluttede med en befaling om at fortsætte. Med en næsten overmenneskelig anstrengelse lykkedes det ham at fjerne den store flise, og den viste sig at dække over en åbning,

der førte nedefter. Så snart han steg ned gennem åbningen og ind i passagen, blev den oplyst af en usynlig kraftkilde. Foran ham skinnede der et klart lys. Han fulgte lyset, som ledte ham til indgangen til en stor hvælving, der var lukket med kæmpemæssige stendøre. Medens han et øjeblik stod foran disse døre, begyndte hængslerne at knage, og den store stenplade svingede langsomt tilbage og afdækkede en åbning, hvorigennem han gik frem. Da han gik over tærskelen, sang stemmen så klart og skønt, som om dens ejer befandt sig inde i dette rum. Lyset, som syntes at blive stående ved dørene, bevægede sig ind midt i den store kælderhvælving og oplyste den fuldstændigt. Og der, i nicher i væggene - dækket med mange års støv - stod tavlerne.

Han undersøgte nogle af dem og blev klar over deres skønhed og værdi, - og han besluttede dernæst at vente, til han kunne komme i kontakt med et par af sine betroede fæller, så han kunne tale med dem om mulighederne for at flytte tavlerne til et sikkert sted. Han forlod hvælvingen, anbragte igen flisen på sin plads og dækkede den med brokker. Så begyndte han sin søgen efter nogen, der ville tro på hans historie, og som havde styrke og midler til at bringe hans plan til udførelse. Denne søgen varede i over tre år. Næsten alle, han berettede sin historie for, troede han var blevet skingrende skør. Endelig

en dag, medens han var på en pilgrimsfærd, mødte han tre præster, som han havde truffet tidligere på en lignende rejse, og han fortalte dem sin historie. Ti l at begynde med var de meget skeptiske, men en aften, da de sad omkring lejrbalet, begyndte stemmen at synge om disse tavler. Den følgende dag forlod de alle fire rejseselskabet og påbegyndte rejsen til ruinerne. Fra et sted sang stemmen hver aften klokken ni. Hvis de var trætte eller modløse, sang stemmen blot endnu mere tydeligt. Da rejsens mål var ved at være nået, kom der en time for middagsstunden en slank drengeskikkelse tilsyne foran dem, der begyndte at synge, idet han ledte dem på vejen til ruinerne. Da de ankom, var flisen løftet, og de gik direkte ned til kælderhvælvingen. Da de nærmede sig, svingede dørene op, og de trådte ind. En kort undersøgelse overbeviste præsterne om fundets værdi og sandfærdighed. De var i virkeligheden så begejstrede, at de ikke sov i tre dage. De ilede til en landsby cirka 100 kilometer derfra for at sikre sig kameler og forsyninger, så de kunne flytte tavlerne til et mere sikkert sted.

Det lykkedes dem at skaffe tolv kameler, som de læssede og vendte tilbage med. Tavlerne blev pakket på en sådan måde, at de ikke kunne tage skade, og da de havde skaffet tre kameler mere, startede de på den lange rejse gennem Persien og Afghanistan til Peshawar.

I nærheden af Peshawar skjulte de deres gods i en afsidesliggende hule, hvor tavlerne blev liggende i fem år. En af præsterne sad hele tiden foran hulen i Samadhi for at bevogte tavlerne. Fra Peshawar blev de flyttet til Lahnda i Punjab. Her blev de i ti år. Dernæst blev de lidt efter lidt i langsomt tempo bragt hertil og anbragt i Den Store Lamas palads. Det tog mere end fyrre år at fuldende denne operation.

Fra paladset her skulle de flyttes til Shamballa. Med andre ord havde vi fundet dem her i transit. på dette sted i beretningen bragte en tjener fire af tavlerne ind i værelset og anbragte dem omhyggeligt på den forhøjning, der tjente som et bord, og omkring hvilket vi var anbragt, således at vi sad foran dem. Netop som urets visere stod på klokken ni, lod der en stemme i muntre toner og uendelig liflig,

men med en højtliggende drengesopran.

Dette er ordene, som blev oversat til engelsk, og som jeg her gengiver så nøjagtigt, som det er mig muligt:

»At der er en alvidende, klog og intelligent ånd, og at denne intelligens er guddommelig og uendelig og gennemsyrrer alle ting, det står uimodsagt. Da denne intelligens er i alle ting, er den uendelig og kilden til alt. Den er guddommelig, og dens guddommelighed bragt til virkelighed i tænkelig og synlig form, det er et faktum eller sandheden bag alle ting.

I kan kalde denne vise og intelligente ånd for Gud eller det Gode, eller hvad I vil, da mennesket altid skal give tingene navn. Så snart mennesket har navngivet en ting, har det magt til at frembringe den ting som en realitet. Hvis mennesket nævner noget i sand ærefrygt, tilbedelse og lovprisning, da kan og bliver han det, han nævner.

I kan således se, at mennesket efter eget valg kan blive gud eller menneskedyr. Mennesket bliver som det ideal, det opstiller for sig selv og følger. Efter denne tankegang er det ligetil, at mennesket er Guds enbårne søn, eller menneskedyrets enbårne søn. På denne måde kan mennesket blive ondt eller djævelsk, hvis han betragter det onde, medens han bliver Gud lig, hvis han betragter Gud.

I den formløse tilstand var den alvidende og intelligente ånd stille og tankefuld, - dog var intelligensen til stede og så sig selv som skaberen såvel som betragteren af alt levende og alt ikkelevende. I denne tavse tilstand så den alvidende, intelligente ånd, at der ikke var nogen udvikling, og anden besluttede at frembringe universet og dannede et billede af det, universet skulle være. Og da anden kun havde det fuldkomne billede af den guddommelige plan at følge, tog universet villigt den form, som denne ånd ledte det frem til.

Det guddommelige idealbillede blev udvidet, indtil det blev helt synligt, og det er det univers, vi betragter i dag, og som fortsætter den fuldendte plan, det er sat til at følge.

Denne intelligens er og har altid været ophav til og den, der styrer denne fuldendte, guddommelige idealplan. Denne ånd vidste, at det var nødvendigt at frembringe en levende skabning med alle muligheder for at komme fuldtud til udtryk. Det er den skabning, vi kender som det udødelige menneske. Dette guddommelige ideal, der differentierer sig selv i alle faser og alle retninger, er det guddommelige element i hvert menneske i dag. Da dette menneske blev skabt som den alvidende ånds guddommelige ideal, blev det skabt som søn af det store princip med herredømme over enhver evne og enhver tilstand. At være søn betyder at være et med og ikke at være tjener for sin fader. Det var nødvendigt, at denne søn skulle være helt fri til at vælge og på ingen måde være slave eller marionet.

Dette udødelige ideal må altid bære i sig en del eller en gnist af den centrale ild, hvoraf det er kommet eller bragt til verden. Denne skabelse var den første celle, som i den sidste udviklingsfase blev til det menneskelige legeme, og som er den livsgnist, der altid vil vedvare og aldrig dø. Denne celle er, hvis den skal gives et navn, Kristus. Denne celle bevarer, skønt den er blevet delt og gentaget mange millioner af gange, billedet af den guddommelige ånd, således som det blev tænkt og indpodet i den, og det kan ikke perverteres af menneskets tankegang. Det

vil sige, at mennesket altid er guddommeligt.

Denne celle indgyder sin guddommelighed i alle de celler, der skabes ved dens egen multiplikation, medmindre den perverteres af menneskets egen tanke. Denne samling af celler antager endelig en bolig, eller skal, som kaldes det menneskelige legeme. Ånden, eller det inderste væsen, som stadig er uændret, har evnen til at se alle de forandringer, der foregår omkring den. Ved altid at blive stående i sin højeste position er mennesket ånd, og ånden er Gud.

Denne højere tilstand må mennesket tænke på, fundere over, dyrke og velsigne som noget, der findes i mennesket selv.

Allerførst må mennesket tro på, at det findes. Dette fremkalder en viden om, at det findes i mennesket selv, og dernæst bringes det - af velsignelserne og taknemmeligheden for det - til at blive synligt. Mennesket selv er dette højere væsen, og det er vejen til at opnå fuld viden.

I første omgang synes det at være hjernen, der opfatter, fordi den udgør en samling af de finere celler, og disse celler modtager først vibrationerne og forstærker dem, så de kan opfattes af mennesket. Dernæst udvælges de og sendes til alle de andre organer, og hvis de holdes under den guddommelige kontrol, går hver især til det organ, hvor de hører hjemme.

Hvert organ og hvert nervecenter er sædet for eller det specielle forstærkningscenter for centralisering af det egentlige menneske. Når de harmoniseres eller koordineres, fremstår mennesket i al sin magt og med alle sine evner. Han har fremkaldt Helligånden, den alvidende, intelligente ånd, i sin helhed og i kreativ handling. Dette vil sige, at sjælen og legemet bringes til et samlingspunkt. Intet menneske kan fuldføre eller præstere noget, medmindre det bevidst eller ubevidst bringer enhver evne til dette ene center. Det er her, magten befinder sig, Kristus i mennesket, det sted, hvor mennesket er uovertruffent i al sin vælde.

Hvordan kan mennesket derfor blive genstand for stridigheder, disharmoni, synd eller sygdom, medmindre han gør disse ting til et ideal og selv gør dem til virkelighed? Hvis han altid og til alle tider optræder som den kloge, alvidende ånd og ikke ved af noget andet, da kan han ikke være sig noget, der er ringere, bevidst. Hvis mennesket altid bevarer dette højeste ideal i sin klare og intelligente tanke, bliver han Gud. Han er vis på altid at få svar fra denne indre stemme.

Bag viljen ligger ønsket eller lysten. Viljen er i sit egentlige væsen blot en farveløs kraft, som bringes til handling af ønsket. Hvis viljen ikke gives nogen farve eller retning, er den inaktiv. Hvis man derimod bringer sit ønske i harmoni med viljestyrken, vil denne straks springe til aktion og bringe legioner til at udføre sine befalinger - under den ene forudsætning, at befalingerne er i overensstemmelse med den guddommelige orden.

Der findes myriader af verdener, men de er opstået ud fra en eneste tanke. Dens lov er en ufravigelig tingenes orden. Dens skabninger har et frit valg. Disse skabninger alene kan skabe en »u-orden«, som i sig selv består i smerte og ve, had og frygt. De alene kan frembringe disse ulykkelige tilstande.

Det Store Princip fremstår som et gyldent lys. Det er ikke noget fjernt, - det findes inden i jer selv. Hvis I holder jer inden for dets lyskreds, vil I se alle ting klart.

Allerførst må I med hele jeres væsen være klare over en ting:
at jeres egen tanke er et med den tanke, der skabte universerne.

Ud af u-ordenens mørke og dens følger i form af menneskelig ynkelighed må vokse den orden, der er ensbetydende med fred. Når mennesket lærer at forstå, at det er et med den tanke, der er skønhed, almagt og ro, da vil det også vide, at dets medmenneske ikke kan berøve det alt det, dets hjerte begærer. Mennesket vil stå inden for lysets kreds og drage sine egne til sig.

Lad kun de ønsker, der er en del af sandheden, passere gennem jeres sind. Tænk kun på jeres hjertes sande ønsker i bevidstheden om, at de ikke gør noget menneske uret og er helt ædle. Så tager hvert ønske jordisk form og tilhører jer. Dette er den lov, hvorved I kan frembringe alt, hvad I ønsker.

Lad den, der strækker sin hånd frem for at lede lynet til sin brødre, komme i hu, at lynet vil gå gennem hans egen sjæl og krop.«

Ved yderligere forskning kan det måske vise sig, at disse tavler er kopier af tidligere optegnelser og fremstillet for at bevare originalerne. Hvis det er kopier, kan de være fremstillet i den tidlige indo-ariske tid. Såvidt vides findes der ingen tilsvarende i dag. Hvorfra kan de have haft deres oprindelse andet end fra den egentlige og første oprindelse. Og således kan de være blevet gentaget i sang og vers mange tusinde gange.

Oh menneske, hvor er din krone?
Fra evighed til evighed rækker den.
Hvor er din sjæl?
Fra det uendelige udgik den -
og er for evigt udvalgt.

Derpå blev de fire tavler sat foran os – hver af dem lige så meget værd, som var de en konges løsesum.

Kapitel 11.

Jeg har tillid til, at mine læsere vil tilgive mig de friheder, jeg har taget mig med hensyn til at afvige fra hovedemnet. Det har forekommet mig nødvendigt for så koncist som muligt at kunne forelægge Dem nogle få af de talrige og vidt adskilte steder, hvor der er fundet optegnelser, der refererer direkte til de ældre civilisationer, deres kunst og kultur, samt de afgørende tanker og motiver, der har holdt civilisationer på et meget højt stade.

Nogle få grupper når stadig op på et sådant højere niveau, og de bliver på en vis måde, når de fremlægger deres resultater, fakkelbærere for den menneskelige race, hver gang den på ny marcherer frem til endnu et trin i civilisationens udvikling. Det vil endnu vise sig, om nogle få menneskers fejltagelser, når de accepteres af flertallet, igen skal få lov til at overvælde og føre den store masse ud i glemsel for et stort tidsinterval.

Det er vor vision, at det er nutiden, der afgør fremtiden, kun nutidens præstationer kan forme fremtiden. Derfor er der kun en vej for menneskeheden. Hvis nutiden gøres fuldendt, vil fremtiden også blive det. Det vil ikke sige: nutidens fuldkommenhed forlænget til en fremtidig fuldkommenhed. Det vil sige:

nutidens bevidste fuldkommenhed, der fremkalder bevidstheden om den fuldkomne fremtid.

Hvor end vi drager hen, finder vi mennesker, som på et vist tidspunkt levede fuldtud i nutiden. Hele fremtiden var i fuld overensstemmelse med nutidens resultater, således at den ikke kunne bevæge sig i nogen retning. Derfor befalingen: 'gør jer ingen bekymringer for fremtiden'. Alle deres forskrifter gik ud på: at leve fuldtud i nutiden, så vil fremtiden uundgåeligt blive det, som nutiden har været.

Deres folkløse, deres sange, deres bønner - endog sådanne, som var skrevet på hjul - portrætterer denne tanke. Den djævledans, som tibetanerne så gerne deltog i, havde sin oprindelse i ønsket om at skræmme bort den onde, som havde ødelagt deres racebevidsthed. Ved gentagelser er den degenereret til blot en ceremoni, der skal skræmme onde ånder bort. Folket er nu blevet så opslugt af ånder, at det har glemt den altomfattende åndelige kraft.

Dette er ikke begrænset til blot én race eller én trosretning, men gælder alle racer og trosretninger. Den første dans illustrerede skønheden og renheden som så vel forankret, at end ikke antydningen af noget ondt kunne røkke derved. Vi undersøgte også troldehistorierne fra »sandhavet«, som kineserne kalder Gobi-området. Mange steder hører man mystiske stemmer, - ofte har vi hørt vore egne navne blive råbt. Vi har hørt larmen af store menneskeskarer, som forekom at være lige i nærheden. Ofte hørte vi forskellige musikinstrumenter, der akkompagnerede skønne stemmer i sang. Vi har set mange luftspejlinger og hørt støjen afvandrende sand.

Vi er overbeviste om, at luftlagene i en vis højde over ørkenen er så rene, at de på visse tidspunkter, når alle konditioner befinder sig i en harmonisk enhed, fungerer som en resonansbund, der reflekterer de vibrationer, der på et vist tidspunkt er udgået. Vi tror, begivenheder fra middelalderen på denne måde er blevet reproduceret gennem de vibrationer, de udsendte. Således bliver luftlagene til en resonansbund, der opfanger og reflekterer vibrationerne, således som de opfanger og reflekterer vibrationerne i en luftspejling.

Vi blev så opslugt i vort arbejde, at tiden fløj af sted. Under den gamle lamas ledelse lavede vi kopier og målskitser af mange af tavlerne, men også af andre optegnelser.

Den morgen, vi skulle af sted, oprandt klar og strålende. Vi havde taget afsked med alle i Dalai Lama's palads, og dog var gaderne fyldt med mennesker, så ivrige var de efter at ønske os lykke på rejsen. Alle vegne vinkede man farvel eller fremsagde bønner om en sikker rejse for os. En delegation gik foran os flere kilometer med bønnehjul på lange stænger, der kværnedes bønner ud.

Halvtreds mennesker fulgte os til Shigatze ved Brahmaputra-flodens øvre løb. Da vi nærmede os denne anden by i Tibet, fik vi øje på det store Tashi-lunpo lamakloster, der lå et par kilometer fra byen. En delegation fra dette kloster kom os i møde i 4-5 kilometers afstand og inviterede os til at være lamaklostrets gæster under vort ophold. Vi fik alle vegne en hjertelig velkomst. Da vi trådte ind i lamaklostret, følte vi den ro og fred, der herskede i dets haller, som af en ophøjet personligheds tilstedeværelse. Det var virkelig et ideelt sted at hvile ud, før vi skulle genoptage vor rejse til Dolma-søen og Sansrawar. Vi var også ivrige efter at se de optegnelser, der fandtes i dette kloster. Herfra ønskede vi at fortsætte så snart som muligt, da der var truffet arrangementer til et møde med mester Bhagavanzi i Pora-tat-sanga templet.

Efter aftensmåltidet med lamaerne talte vi om de mange smukke templer. Samtalen bevægede sig da hen på forskellen mellem de religiøse trosretninger, og en gammel lama sagde: »Lamaer og yogi'er har ikke samme tro. Yogi'en kan ikke tro på, at en enkelt persons lære kan være endelig, - han mener, at hvert menneske har adgang til al viden i sit eget indre, medens lamaerne er tilhængere af Buddha alene. Efter al sandsynlighed vil hvert menneske udfolde sig og blive klar over sin storhed. En kristen vil nå til Kristusbevidstheden, en buddhist vil nå til Buddhaforklarelsen, og så fremdeles. Alle har deres guder, og alle steder kan man høre, at Gud skabte mennesket i sit billede. Alle nationer og alle folkeslag har deres forskellige guder.

Nogle har en ildgud, andre en høstgud osv. Enhver har en gud, der er bedre end de andres. Hvorledes skal jeg kunne forstå, at Gud skabte mennesket i sit

billede, når jeg allevegne af de mange guder, der stilles op, snarere skulle tro, at hver mand har skabt Gud i sit, menneskets, eget billede?»

Vi mødte seks lamaer, som var ledere af en gruppe kendt som de omvandrende lamaer, som vandrer hid og did uden pung og uden bagage. De tigger aldrig eller beder om almisser, og de tager heller ikke imod mad eller penge af nogen. De er altid i kontakt med hinanden og med de seks i klostret. Der er tre delinger i denne orden, hver deling med sit overhoved, så der tilsammen er ni ansvarlige. De tre delingsledere kan befinde sig i tre forskellige lande. Hver af dem, der drager ud, holder sig i direkte kontakt med lederen af den deling, han arbejder under, og lederen holder sig i kontakt med de seks i klostret. Den metode, de anvender til kommunikation imellem sig, kalder vi -i mangel af et bedre ord - for tankeoverføring, men vi ved, at det er en kraft, der er langt mere fintfølelse og langt mere klart defineret. De kalder det: atma - at den ene sjæl taler med den anden uden at bruge noget andet medium. Vi mødte seks af disse lamaer og spiste frokost med dem den følgende dag.

Den gamle lama meddelte os, at han ville ledsage os til Pora-tat-sanga templet, når vort arbejde var tilendebragt. Vi tog imod hans tilbud, da han var ven af Muni'en, der var vor rejsefører og tolk. De hjalp os begge på alle måder med optegnelserne.

Under en samtale bemærkede den gamle lama henkastet: »To af jeres kammerater, som tog af sted herfra sidste sommer, ankommer til Calcutta i dag klokken halvtio. Hvis I ønsker at komme i kontakt med dem, skal I bare sige til.« Vor chef skrev en meddelelse til dem om at tage direkte til Darjeeling og tage sig af et forretningsanliggende, der skulle klares, og at afvente vor ankomst den 24. august. Han daterede brevet, skrev en kopi af det og rakte originalen til lamaen. Lamaen læste brevet, foldede papiret omhyggeligt sammen og lagde det bort.

Vore kammerater mødte os ganske rigtigt i Darjeeling den 24. august. De viste os et brev, som de havde fået overrakt ikke tyve minutter efter deres ankomst til Calcutta. De antog, at manden var en budbringer, der var blevet sendt forud med brevet. Vi havde nu et håndgribeligt bevis for nogle af disse lamaers evner. Hvis denne evne kunne anvendes i én retning, hvorfor så ikke i alle retninger?

Vi var ivrige efter at komme videre mod Pora-tat-sanga, da mange skulle samles i templet i år, så det var et meget gunstigt tidspunkt for et besøg. Vi tog via Gyantze og fik at vide, at vi skulle møde en prægtig chela (buddhist-novice), der var kendt som »den leende Chela«. Hans latter og sang bragte ham selv og hans kammerater over mange vanskelige passager, og det helbredte mange, når han sang.

Da vi kom ind i lamaklostrets gård, kom en prægtig og rank fyr hen imod os med en hjertelig velkomsthilsen, idet han meddelte, at de gerne ville have os til at betragte klostret som vort hjem under vort ophold i landsbyen. Vi fortalte ham, at vi var ivrige efter at fortsætte til Phari-passet næste morgen.

»Ja,« svarede han, »vi forstår, at De er på vej til Pora-tat-sanga. Jeg vender tilbage dertil i morgen tidlig og vil med fornøjelse følges med Dem, hvis De ønsker det.«

Vi tog imod hans tilbud, og med hjertelig latter førte han os til vort kvarter i lamaklostrets store hal. Efter at have hjulpet os til rette, bød han os godnat og forlod os, idet han lovede at ville møde os tidligt næste morgen. Da han fjernede sig, sang han med en velklingende stemme. Han var den leende chela. Vi blev vækket tidligt næste morgen ved hans syngende meddelelse om, at vort morgenmåltid stod parat. Vi bød lamaerne farvel, modtog deres velsignelse og fandt alt parat til vor videre rejse til Phari-passet. Rejsen førte os forbi Pharis og Kang La's bjergtinder. Alt i alt var det en anstrengende opstigning, men hvor det var værst, gik chela'en i forvejen med sin latter og sin sang. På de mere vanskelige steder klang hans stemme frem, og det syntes, som om den løftede os over disse steder uden nogen anstrengelse. Vi nåede til det øverste punkt i passet klokken tre om eftermiddagen.

Til vor overraskelse fandt vi i stedet for vilde bjerge en smuk dal, der strakte sig foran os. Denne dal kaldes Chubi. Skønt den befinder sig 4800 meter over

havets overflade, omkranses hver side af dalen af de skønneste skove, hvis løvrige træer var meget frodige. Foran os så vi landsbyer med smukke templer. Vi vandrede ikke gennem dalen, men fulgte den kortere vej via Tachi-cho-jong og dernæst videre til Pora-tat-sanga. Også denne rute viste sig at være god. Vi var kun nået et kort stykke frem, da vi kom ind i en smuk skov med små bække til alle sider. Her så vi en rigdom af sangfugle og hønsevildt. Vi havde ikke mødt nogen rovdyr eller rovfugle på hele turen, hvilket sandsynligvis var årsagen til det rige dyreliv.

Vort næste rastested var i Maha Muni. Dets fæstningslignende tempel interesserede os. Og her, som alle andre steder, fik vi en hjertelig velkomst. De ansvarlige fortalte os, at det ikke ville have noget formål at bede os om at blive der længere tid, da mester Puriji var gået i forvejen for os til Pora-tat-sanga templet, hvor der samledes mange yogi'er, sadhus'er og gu-ru'er, samt at vi ville få godt selskab på vor sidste rejsedag.

Tidligt næste morgen var pilgrimmene samlet, ivrige efter at komme af sted for at holde deres aftale med den store mester Puriji. Alle var ivrige efter at få det første glimt af Pora-tat-sanga, der - som de udtrykte det - var som en juvel anbragt på en klippeafsats, - det højstliggende af alle verdens templer. »Skulle vi ønske at forblive i Maha Muni, når den store belønning venter os forude?«, sang den leende chela. »Åh nej. Farvel da, Maha Muni, vi elsker dig og skal vende tilbage til din ømme omfavelse. Men at rejse til Pora-tat-sanga kan ingen modstå.« Således satte kavalkaden sig i bevægelse. Det store Mount Everest lå foran os og tårnede sig op i lyset fra den gryende dag, stærk og hvid i sin kåbe afklar krystal. Det syntes at vinke til os om at tage blot nogle få skridt til, udstrække vore hænder og berøre sømmen af dens klædning. Og dog, da vi havde taget disse få flere skridt, undslap dens massive skikkelse os stadig. Chomolhari, dets nabo, som er cirka 7200 meter højt, og som vi havde passeret, syntes nu som en pygmæ sammenlignet med kolossen foran os. Vi syntes, stien op ad bjergets sider var stenet og farlig, men vi arbejdede os nu videre et langt stykke nærmest på alle fire. Og dog bar chela'ens sang og latter os videre som på vinger.

I vor begejstring glemte vi farerne. Det syntes, som om vi nåede frem øjeblikkeligt, og solen, der gav os indtryk af at vi kunne berøre det mægtige Mount Everest i vort næste skridt, afslørede så storslåede scenerier, at en beskrivelse i ord blot ville forekomme ynkelig. Der var tårne og mægtige templer skabt af naturen og kronet med krystal til alle sider, men Everest, det store Everest, lå foran os.

Vi så det i måneskin, i det første lys af den gryende dag og da solopgangens første stråler kyssede dets smukke pande, - dernæst så vi det med middagssolens stråler strømmende ned over sig og igen, da solen lidt efter lidt aftog i styrke og bød det godnat, idet dens sidste stråler badede det i lys, og eftergløden fra den sendte en tilsvarende glød mod himlen.

Kan De se, kære læser, hvorfor vandringen den dag ikke var lang og anstrengende? Den gik som på et øjeblik. De vibrationer af styrke, fred, kraft og harmoni, der altid udgår fra templerne, tjener blot til at opmuntre den rejsende til at bestige disse højder. Undrer det Dem da, at Himalaya ikke indgyder mennesker frygt? Undrer det Dem, at digtere aldrig trættes ved at synge om dets storslåethed?

Endelig, ved mørkets frembrud, var alle stier overvundne, og vi stod pustende på en klippe, der var flad som et bord og ret stor i udstrækning.

I det fjerne foran os så vi mange templer, men juvelen Pora-tat-sanga trådte frem 600 meter over os badet i et strålende lys.

Her i amfiteatret på klippeplateauet, hvor vi stod, var der en stor forsamling af mænd og kvinder. Til vor forundring opdagede vi, at kvinder ikke var afskåret fra at deltage i pilgrimsfærden, - alle, der havde lyst, kunne komme.

Her havde der levet store Rishi'er. Langs denne rute havde Rishi'en Niri passeret. Tre gange var de fem brødre rejst denne vej, - én gang alene, én gang med deres høje moder og atter med den store og gode Darupati, indbegrebet af alle kvinders stolthed og storhed. Her sidder nu yogi Santi, den store og rene, men ydmyge, i dyb Samadhi.

»Men hvor kan der skaffes husly og mad til alle disse betydelige mennesker,« spurgte vi.

»Hav ingen bekymringer om mad og husly,« sang den leende chela. »Der er rigeligt her, hvad angår både føde, husly og klæder til alle.«

»Sid ned, allesammen,« lød det i dejlige toner fra chela'ens stemme. Og ikke så snart var alle bragt til at sidde, før store fade med nærende, varm mad kom til syne. Yogien Santi rejste sig og begyndte at sende maden rundt hjulpet af chela'en og andre. Da deres sult var stillet, rejste alle sig og blev i grupper ledsaget til de omkringliggende templer for at tilbringe natten. Det tempel, vi blev ført hen til at chela'en, lå på en klippeafsats cirka 20-25 meter lodret over det sted, hvor vi og de andre befandt os. Da vi nærmede os, bemærkede vi en lang pæl, der med den nederste ende hvilede på klippen, hvor vi stod, medens den øverste ende hvilede mod den hyldelignende klippe ovenover. Da den lod til at være den eneste forbindelse, samledes vi ved foden af den og så op. Medens vi stod således, var der andre grupper, der sluttede sig til os.

Der var en del andre templer bygget ind i de nicher, der var dannet af andre klippeafsætter lige oven over den første hylde. Et øjeblik så det ud til, at vort eneste håb om husly for natten afhang af vor evne til at håndtere denne pæl. Så sagde chela'en: »Forhast jer ikke,« og dernæst brød han ud i sang: »Oh, Du, som vi elsker, gennem Dig søger vi husly i denne velsignede nat.«

I samme sekund stod alle i stilhed et øjeblik, og som med én stemme fremsagde de disse ord med dynamisk styrke: »Sådan er gudskraften at-U-M.« I samme øjeblik stod vi alle på klippeafsatsen, og vi gik, som alle de øvrige, til vore respektive templer. Da vi ankom til de templer, der var udset til os, var ethvert spor af træthed borte. Vi sov som børn hele natten. Den kraft, der udgik fra denne gruppe, kunne have flyttet bjerge, hvis den var blevet indstillet derpå.

Kapitel XII.

Næste morgen klokken fire blev vi vækket af chela'en, der sang højt og klart: »Naturen er ved at vågne, og så må naturens børn også vågne. En ny dags morgen er ved at gry. Dagens frihed venter jer at-U-M.«

Vi gik hen til afsatsen, hvor den øverste ende af pælen havde støttet aftenen i forvejen, og vi opdagede til vor forbavselse, at pælen var blevet erstattet af en velbygget trappe. Da vi gik ned ad den, spekulerede vi på, om vi havde drømt aftenen før.

Chela'en mødte os ved foden af trappen og sagde: »Nej, I drømte ikke. Det var trapperne, der blev »drømt« der i aftes. Mester Puriji anbragte dem der for at gøre det lettere for alle, – så dér kan I se, at det er en drøm, der er blevet til virkelighed«.

Under vort ophold i dette område i to uger blev der serveret varm og nærende mad for os, men vi så ikke på noget tidspunkt, at der blev tillavet mad. Og dog blev der serveret rigeligt for os.

Chela'en og en anden ung mand begyndte at klatre op til Pora-tat-sanga. I første omgang foregik det ad primitive trin, der var hugget ud i klipperne, – dernæst var der planker over klippespalter, der endte i gabende kløfter under dem. En del af opstigningen blev fuldført ved hjælp af reb, der blev fastgjort i sprækker højere oppe. Skønt de to mænd klatrede i to timer, kom de ikke længere end til den anden afsats, der lå cirka 150 meter højere end det sted, hvor de var begyndt. De besluttede at opgive det.

Da de tøvede, råbte yogi Santi, der kendte deres trængsler, til dem: »Hvorfor kommer I ikke ned«?

Chela'en svarede: »Det er det, vi forsøger, men klipperne holder os fast«. De oplevede det samme som så mange andre, at det er lettere at bestige en nøgen klippevæg, end det er at komme ned igen.

»Hvorfor så ikke blive, hvor I er?« spøjte yogien. »Vi kommer tilbage i morgen med mad til jer, – til den tid kan I måske klatre op til toppen«.

Dernæst rådede han dem til at forholde sig fuldkommen roligt, da han var klar

over, hvilken vanskelig situation de befandt sig i. Efter tre timers omhyggelig vejledning var de sammen med os igen. Med et suk mumlede yogi'en: »Sådan går det med den ungdommelige entusiasme«.

De unge mennesker så længselsfuldt opad: »Hvis mester Puriji bliver der, vil vi nok ikke få heldet med os, så længe vi bliver her. Det spor er for uvejsomt for os«.

»Gør jer ingen bekymringer«, sagde yogi'en »en større personlighed end I ville være varsom med den opstigning. Hvil jer nu. I gjorde en udmærket begyndelse.« Mange spurgte, hvornår vi kom til at træffe Den store Mester, og yogi'en svarede: »I aften«. Vi undrede os over, hvordan det havde været muligt at bygge et tempel der, hvor Pora-tat-sanga lå.

Mester Puriji kom og talte med os under aftensmåltidet. Fiaskoen med forsøget på at klatre op til templet blev nævnt. Mesteren sagde, at det var lykkedes dem, da de havde gjort et nyt forsøg.

Klokken fire næste eftermiddag samledes vi alle uden for templet. Yogi Santi sad i Samadhi. Tre af selskabet gik hen til en stor, flad sten og satte sig som i bøn. Efter nogle få øjeblikke begyndte stenen at løfte sig, og alle blev løftet op til templet på stenen.

Dernæst sagde yogi Santi til chela'en og to andre: »Er I parate?« »Ja«, svarede de alle ivrigt og satte sig på stenen ved siden af ham. Øjeblikkelig begyndte stenen at bevæge sig lige så stille, og sammen blev de transporteret op på templets tag.

Så kom turen til os. Vi blev bedt om at stå samlet i en gruppe, - så rejste alle sig, og de, der var i templet, kom frem på taget og begyndte at synge at-U-M. På mindre tid, end det tager at fortælle dette, stod vi på templets tag. I løbet af nogle få minutter var vi alle samlet i verdens højstbeliggende tempel.

Da vi havde taget plads, begyndte mester Puriji at tale: »Der er flere af jer, der aldrig har oplevet overførelser er jeres legeme til andre steder, og I undrer jer. Men lad mig sige jer, at der ikke er noget mystisk ved det. Det er en evne, der tilhører mennesket. Vi ser på det som kendskab til den gamle yoga. Mange mennesker har benyttet det i fortiden, og det blev ikke betragtet som noget mirakuløst. Gautama Buddha besøgte mange fjerntliggende steder i kraft af overførelse af sit fysiske legeme. Jeg har set tusinder af mennesker udføre dette, og der er vidnesbyrd om langt større kræfter end denne, som I vil få at se, - vidnesbyrd om en stor, uimodståelig kraft, der kan bruges til at flytte bjerge, når den bringes under fuldstændig kontrol.

I priser og besynger frihed og uafhængighed fra ting, der binder jer, og fra frygt; men medmindre I har glemt det, der binder jer, og tilgivet det, så husker I kun alt for godt det, der binder, og I glemmer friheden. Et rent yoga-system er et budskab om fuldkommen frihed for hele verden.

Lad mig give jer en forklaring på at-U-M. På engelsk anvender man den kortere form OM. Den rette brug på hindustani er at-U-M, derfor vil vi betragte det i dette lys.

'at' er en strubelyd. Sådan som I udtaler det på engelsk, begynder I ikke lyden i halsen.

For at udtale 'U' må læberne spidses fremad.

I vil lægge mærke til, at 'M'et formes ved at presse læberne sammen og give en summende lyd som en bi. I vil deraf forstå, at det hellige ord AUM er grundlæggende, altomfattende og uendeligt. Dets univers indeholder alle navne og former.

Vi ved, at formen er forgængelig, men det konkrete eller reelle, det, der var, før formen blev udtrykt, - det, der kaldes ånd, er uforgængeligt, derfor kalder vi denne uforgængelige virkelighed for at-U-M.

Sadhu'en underviser sine elever med ordene: 'Tattoo-ma-nu-Asi'!

Når eleverne gennem dyb meditation og ved den absolutte sandhed bliver sig bevidst, svarer de blot: 'Su-ham'. Læreren siger til eleven: 'Du er Gud', og eleven svarer: 'Ja, det er jeg, su-ham'.

Lad os se nærmere på påstanden og svarene, som eleven giver, når han bliver klar over sin guddommelighed, 'su-ham'. Det indeholder to konsonanter 's' og 'h', og de tre vokaler 'at', 'u' og 'm' (modsat vor opfattelse hvad 'm' angår). Konsonanter kan ikke udtales undtagen i forbindelse med vokaler. Derfor repræsenterer konsonanterne inden for lydets område det forgængelige og vokalerne det uforgængelige. 'S' og 'h' er derfor henvist til det forgængelige, medens at-U-M forbliver og danner den evige form AUM.

'O' refererer til Sandheden. AUM er den store Gud. Vise mænd når deres mål ved hjælp af AUM. Den, der betragter 'at', den første del af AUM, betragter Gud i den vågne fase. Den, der mediterer over 'U', den anden del af AUM, den midterste fase, opnår glimt af den indre verden og er hånden. Den, der mediterer over 'M', den tredje del af AUM, ser Gud som sig selv, ser det store lys og er straks fri. Meditation over AUM, den højeste form for selvet, omfatter alt og alle. Jeg ser langt ud i lysets store, hvide kosmos. Der står en skikkelse med en enkel kåbe af det reneste lys hyllet tæt omkring sig, og et rent lys, af god vilje, stråler fra hans ansigt. Og fra rummet omkring ham kommer en stemme, der siger ordene: 'Du lever i al evighed'. Han kommer nærmere og nærmere. Stemmen taler igen og siger: 'Denne dag og denne time gives til jer, hele menneskeheden præsteskab, som ikke har nogen begyndelse eller nogen ende!' Det er brændpunktet for de rene lysstråler, samlet for at vise hele menneskeheden deres oprindelse i det guddommelige. Dette er ikke symbolet for en orden eller et broderskab, det er symbolet for menneskeheden i sin oprindelige renhed, før der var tale om noget broderskab. Skabelsesordet var endnu ikke udtalt, - dette er længe, før jorden befandt sig i sin store stjerneåge, længe før denne jord indtog sin bane og tiltrak det stof, der tilhørte den.

Dette er udkastet til den første menneskelige skikkelse, som må fremstå med fuldstændigt herredømme over alle de kræfter, der begynder at binde atomerne i jordens stjerneåge sammen til en form. Lyt. Stemmen omkring ham taler. Befalingen lyder: 'Lad der blive lys'. De skinnende hvide lysstråler vælder frem, skikkelsen bringer dem sammen til et fokus, og jordens stjerneåge bryder frem, og dette fokus er stjerneågens centrale sol. Efterhånden som den centrale kerne tiltrækker atomerne, får de mere lys. Der er en bevidst styrelse bag denne skikkelse, der fremkaster lysstråler til dette brændpunkt.

Nu taler skikkelsen igen, og vi hører ordene. De formes som bogstaver i et gyldent lys. Jeg kan læse dem: 'Jeg kommer fra det store lyskosmos for at våge over dig. Oh jord, drag dine partikler til dig, og indgyd lys i hver partikel, - det lys, der er det evige liv, det lys, som kommer af det store livsprincip, Faderen, skaberen af alt liv. Og jeg siger dig: 'Jeg er Gud'. Nu ser jeg skikkelsen vinke. Stående sammen med den er der andre skikkelser, og fra deres midte er der en, der siger: 'Hvem er denne elskelige, der fremstår af Faderen, lysets kosmos?' Stemmen, der kommer fra rummet omkring dem, taler igen i en hviskende tone: 'Dette er mig selv, som jeg har givet form i en skikkelse, der skal have magt, som jeg har magt, og som gennem mig manifesterer mit herredømme! Se, det er Krishna, Christos og Kristus, alle tre i en. Skikkelsen taler igen og svarer: 'Jeg er Gud, og I er alle Gud med mig.' Stemmen fortsætter: 'Se forbi mig; det er Guds stemme, der taler igennem mig. Jeg er Gud, og I er Gud. Hver sjæl er i sin uberørte oprindelse lig Gud.' Og de tavse tilhørere hører den stemme, der taler gennem skikkelsen og siger: 'Se, mennesket er lig Gud. Igen kommer Guds søn fra det store Kosmos.'

Dette er ikke noget emotionelt eller en forblændelse. Det er et klart, roligt syn, der viser, hvorledes mennesket udgår fra Gud med fuldt herredømme og beherskelse. Dette er hele menneskeheden herredømme; der er ingen, der er udelukket. Bag skikkelsen er der et krystalklart, strålende hvidt lys. Skikkelsen fremstår af rent, hvidt lys, og er skabt af rent, hvidt lys, - derfor er mennesket rent, hvidt lys. Det rene, hvide lys er gudslivet. Kun gennem mennesket kan gudslivets rene stråler skinne frem og manifestere sig. Når vi fastholder og koncentrerer vort ideal gennem meditation, kommer visionen til live, fremstår som en virkelighed, kommer nærmere og nærmere, indtil vor vision

og formen forener sig og bliver ét med os, og så bliver vi det, vi så. Derfor siger vi til hele menneskeheden: 'Jeg er en del af jer selv, der giver udtryk for Gud.' Når den sande moder ser dette i undfangelsens time, finder den ubesmittede undfangelse sted; så finder der ikke nogen genfødsel sted. Dette er kvindelighed og manddom. Menneskelighedens sande guddommelighed. Dette er atma, mandens og kvindens sjæl.

Kvindens sande bestemmelse er sammenfaldende med og koordineret med det sande billede af hende, mennesket er den mand og den kvinde, der følger idealet. Tilsammen er de Darupati, moderskabets stolthed, kvindens ideal, det evige element i menneskeheden skabt som hjælper og medhjælp; ofte udset til at stå alene, men dog sammen i helhedsplanen for kosmos. Ifølge kvindens sande bestemmelse ofrer hun sit legeme på fødselens alter, så det kan bruges til at ernære og bringe kristusbarnet frem for verden. Dette er den sande opfattelse af den ubesmittede undfangelse, og når barnet frembæres i sand tanke, ord og handling, er det ikke undfanget i synd eller født til uretfærdighed, men rent og helligt, undfanget af Gud, født af Gud, et Guds billede eller en kristus. Et sådant barn behøver aldrig at gennemgå nogen genfødsel. Det er kun ved tanken på det fysiske, at barnet fødes til det fysiske, hvorved det antager de ældres, eller forældrenes, fysiske eller kødelige tanker om synd og disharmoni. Kun dette gør en genfødsel nødvendig.

Når kvinden tillader Kristus at fremstå fra hendes indre, så er hun ikke blot selv Kristus, men barnet er også Kristus og lig Jesus. Og da ser hun Guds søn ansigt til ansigt.

Når kvinde-mennesket, som er det væsen, der har bragt det mandlige og det kvindelige sammen, udsender sit sående kald, er hendes uberørte legeme rede til den uberørte handling - undfangelsen af Jesusbarnet - og at præsentere det for verden. Dette legeme blev forberedt og udtænkt for kvinden længe, før verden blev skabt.«

Mester Puriji sluttede sin tale. Han inviterede os til at ledsage ham til en stor grotte, hvor der sad mange yogi'er i Samadhi. Vi boede i templet og i denne grotte i ni dage. Mange af yogi'erne har levet her i årevis, og når de kommer ud fra denne afsondring fra omverdenen, gør de forunderlige ting blandt deres landsmænd.

Vi fik at vide, at der var flere, der efter dette møde skulle tilbage til Indien via Sansrawar-søen og Muhtinaht. Dernæst ville vi i ro og mag tage til Darjeeling fra Muhtinaht.

Dette var godt nyt, og vi var meget opløftede over udsigterne til at skulle rejse sammen med disse store personligheder.

Vi gik fra grotte til grotte og talte med mange af yogi'erne og sadhu'erne. Til vor forbauselse opdagede vi, at mange af dem var der både sommer og vinter. Da vi spurgte, om de ikke var generede af sneen, svarede de, at der aldrig faldt nogen sne der omkring, og at der aldrig var uvejrlig eller tåge. Tiden fløj afsted, og snart oprandt aftenen før vor afrejse.

Kapitel XIII.

Den morgen, vi skulle af sted, blev det lille samfund vækket klokken tre af chela'ens syngende kalden. Vi blev klare over, at der var noget usædvanligt på færde, da han bad os om alle at komme udenfor et øjeblik.

Da vi trådte uden for templet, strålede lyset fra Pora-tat-sanga så stærkt, at hele området syntes at gløde. Chela'en stod i et hjørne af templet og bad os alle om at stå stille i meditation. Vi kunne se hundreder af skikkelser stå med opløftede arme.

Stilheden blev brudt af ordene: »Hil, hil, hil, mester Puriji synger«. Og tusinder af stemmer sluttede sig til sangen. Ekkoet forstærkede effekten, så det syntes at være endnu flere tusinder af stemmer. I morgenens stilhed kunne hvert ord høres.

Disse var hans ord: »Kunne der være en Gud for hinduer, en Gud for mongolerne, en Gud for jøderne og en Gud for de kristne? Der er kun ét sandt universelt princip, én styrelse, ét overhoved, som er uendeligt og guddommeligt. Det

centrale lys i dette princip kaldes Gud. Gud må omslutte alt og alle, og det gør Han også. Alle er Gud. Dette betyder visseligt, at der ikke er en Gud for hver især, men én Gud for alle.

Når vi siger Gud, så taler vi om én og om alle, for alle, i alle, gennem alle og af alle. Hvis hinduen taler om sin gud og siger, at der er ingen anden, så er hans tanke splittet. Skulle mongolen sige, at der er kun hans gud, så er hans tanke også splittet, og det samme gælder for jøden og for den kristne. Et hus, der er i splid med sig selv er rystet og må falde. Men er der enighed, består det for stedse. Vælg I, hvem I vil tjene. Splittelse betyder fiasko og død. Enighed i Fader-Moder-Princippet betyder evig fremgang, ære og herredømme. at-U-M, at-U-M, at-U-M.«

Det var, som om hans at-U-M gav genlyd hele verden rundt.

Vi kunne høre ekkoer af AUM-lyden i mindst ti minutter, som om en tempelgongon havde lydt. Til tider var det, som om selve klipperne udsendte AUM-lyden. Da disse mange lyde gradvis døde hen, samledes alle i det store klippeamfiteater neden for os, og vi sluttede os til forsamlingen.

Da vi havde sat os ned med vores gruppe, løftede yogi Santi sine arme over hovedet, og vi sang alle i kor AUM som tidligere. Igen var det, som om klipperne udsendte vibrationerne. Dette varede, indtil måltidet var forbi.

Da vi rejste os, stod alle stille et øjeblik. Dernæst sang chela'en: »Vi skal byde jer farvel, og vor fulde velsignelse giver vi jer, idet vi forlader jeres liflige selskab. Må vi bede om den ære at blive inviteret tilbage?

Vi tøver med at forlade jer, og vid, at vi med længselsfulde hjerter og øjne ser frem til vor tilbagekomst til jer. Vi byder jer farvel. Må de rigeste velsignelser af alt, hvad der er helligt blive udgydt over jer.«

Svaret kom som med én stemme: »I kære, vi er aldrig adskilt, skønt I tror, vi er det i fysisk forstand. Det er vi ikke. Den fysiske afstand har ingen magt til at adskille, for Gud og I selv gennemtrænger rummet. Vi behøver end ikke at sige farvel, for vi ser jer hele tiden ansigt til ansigt. I kommer ikke, og I går ikke, for I er her hele tiden. Der findes ikke tid, ingen adskillelse og ingen bortgang. Nutiden er her, og derfor også fremtiden. Hvor kan vi befinde os andet end sammen i Gud? Gå ikke bort, men kom herhid, så I altid er her.«

Da de sidste ord kom imod os, var vi allerede godt på vej. Samtidig med at vore skridt gik derfra, var vi der stadigvæk. Der var ikke nogen adskillelse, og vi har faktisk følt, at vi aldrig forlod dette hellige sted.

Hele dagen lo og sang chela'en. Igen løftede hans latter og sang os bogstavelig talt over de vanskelige steder.

Vi ankom igen til Maha Muni, det stille sted, klokken to samme eftermiddag. I stedet for at blive natten over, rejste vi videre, og skønt vi rejste i seksten timer og tilbagelagde over hundrede kilometer den dag, var vi ikke trætte. Således nåede vi til Sansrawar. Her blev vi ført til et smukt tempel nær ved søen, hvor vi hvilede os i to dage, før vi fortsatte gennem Trans-Himalaya-passet. Dette er noget nær et paradys. Søen ligger som en juvel med bjergene som indfatning. Fuglene sang fra de omkringliggende træer.

Her boede størstedelen af rejseselskabet. Vi skulle videre til Muktinath sammen med yogi Santi, og den leende chela fulgte med os. Vi havde ofte hørt, hvor vanskeligt dette pas var, men skønt vi var undervejs i mange dage, mødte vi kun få vanskeligheder og nåede Muktinath til tiden. Der blev vi igen budt velkommen af Emil og en del af vore venner.

Ingen ord kan beskrive vor glæde ved at mødes med dem igen. Vi havde rejst langt og havde modtaget den største gæstfrihed og venlighed, men her oplevede vi den begejstring, man føler ved en virkelig hjemkomst.

Medens vi samme aften fortalte om nogle af vore oplevelser, sagde Emil: »Nu ved I, hvorfor tibetanerne i højder på over 6000 meter tilsyneladende er uberørte af at bære tunge byrder på deres ryg. Nu ved I, hvordan de bestiger Mount Everest, som de påstår, de gør. De går til toppen af bjergenes gud, som de kalder Mount Everest. De overvinder eller kommer op over, bjergets gud, ligesom de overvinder enhver byrdes gud. Med andre ord, de giver slip på byrden, så byrden ikke eksisterer. Man kan ikke lægge en byrde på skuldrene af eller på det

sande, guddommelige menneskes hele skikkelse. Nu ser I måske sandheden i Jesu ord: 'Kom hid til mig, alle I som lider møje og er besværede, så skal jeg give jer hvile'. Det, han egentlig sagde, var: 'Så skal jeg give jer hvile'. Når I hviler i jeres eget jeg, så skifter I fra byrdens gud til Gud selv, som er hvile og fred. I er kommet ud over byrdens gud til hvilens Fader, og derved bærer I ingen byrder. Gud, Faderen, er menneskets evne til at tænke ret og direkte gennem enhver tilstand.

Mennesket er, som støvets ynkværdige orm, ikke sig selv bevidst som Gud, – han er sig kun bevidst og kommer til udtryk som ormen. Hvis I skyder til måls, må I rette hele jeres tanke mod målets centrum, og med hele jeres vilje rettet imod det, må I ikke se andet for jer end målet. Når I har ramt plet, så har I fremkaldt eller fyldestgjort Gud i et vist mål. Gud er jeres guddommelige ideal, det mål, som hver tanke og handling er rettet imod. Det er på denne måde, I fremkalder det guddommelige og åndelige menneske, Gud søn, Kristus; ordet, der blev kød. Kødet er Gud, ligesåvel som Gud er den, der omgiver kødet. Gør det til jeres eneste mål at være en villig og medvidende samarbejdspartner for Gud, Det store Princip. Styr lige mod målet, gør målet ensbetydende med det guddommelige, åndelige liv, som Gud i jer repræsenterer, og som Gud ser som målet for alle. Der er ingen, der nogensinde har nået noget, medmindre han med hele sin vilje fastholdt sit mål (Gud) direkte foran sin tankes rene spejl. Denne tankekraft er mennesket selv, der handler som Gud, idet han kræver af sig selv, at hans opmærksomhed rettes så direkte mod målet (Gud), at det (Gud) straks fremstår. I samme øjeblik, Gud bliver lig jeres mål, fremsæt da jeres ønske, og det vil blive opfyldt. Hvis dette ikke var et absolut faktum, ville I ikke - og kunne heller ikke - have haft tanke for jeres ønsker.

Når jeres ønske fremsættes på denne måde, er det guddommeligt. Når jeres guddommelighed altid holdes i fokus, opstår jeres ønsker i overensstemmelse med den guddommelige orden. Det er helt og holdent inden for jeres muligheder at sige, hvornår jeres ønske skal realiseres. I har altid fuldt herredømme. Det står i jeres magt at tale med autoritet. Til alle ydre indflydelser er jeres befaling: 'Vær stille!' Dernæst kan I klart og fuldt vidende sige: 'Der er ingen magt større end Kristus i mig. Jeg udsender nu det ord, som Kristus har givet mig. Jeg priser, velsigner og udsender det i mangfoldighed, harmoni og fuldkommenhed.' I har allerførst udtalt det ord (Gud), som repræsenterer jeres sande ønske. Gå aldrig tilbage til at bede om noget (den holdning skaber tvivl); men fortsæt og husk på, hvad I har foretaget jer. I har fremsat jeres Kristus-ord, I har magen. Det, I ønskede, er færdigt og komplet, - det er i overensstemmelse med den guddommelige orden. 'Vi takker Dig, Gud, for liv og lys, som gives os fuldt og frit; for fuldendt og endeløs rigdom og magt, for frihed i fulde drag.'

Husk på, at når der er to, der forener deres åndelige styrke, kan de erobre verden, selv om de hver for sig intet kan udrette. Disse to er Gud og dig, forenet i én målsætning. Hvis andre vil slutte sig til jer med samme alvor i målsætningen, bliver jeres styrke så meget større som kvadratet på antallet af personer. Således bliver enhver person, der står frem sammen med Gud og forenet med jer, til en kraft, der forøges fire fold. Hvis to af jer forenes med Gud og beder om en ting, da skal den også gives jer af min Fader. Min Gud bliver jeres Gud, og vi er forenet. Forenet med Gud overvinder mennesket det, der ikke er af Gud. Gå ind i dit lønkammer (dit guddommelige Jeg), luk døren for alt andet, luk de ydre øjne og betragt kun dit sande guddommelige jeg. Derved har du ganske stille bragt dig selv i en modtagelig tilstand. Gudsprincippet er det centrale. Jeg er ét med den universelle livsenergi. Den flyder gennem mig nu. Jeg ved det, og jeg føler det. Jeg takker Gud, min Fader, for evnen til at udrette alle ting.

Når I beder til Gud med jeres guddommelige Jeg i direkte kontakt med den universelle livsenergi, bruger I denne i fuldt mål uden grænser. Gud er det navn, I giver Den alvidende, intelligente Ånd, og denne ånd er både i og omkring hvert menneske. Det er nødvendigt for jer at lade Gud fremstå gennem jer i et

ydre udtryk, - derfor er det ikke nødvendigt at søge viden og hjælp fra ydre kilder, når I ved, at kilden til al viden, ånden i al viden, forståelsen af sandheden er latent i jer selv. Hvorfor søge viden udefra, når Gud, Den universelle Ånd, er i det indre? Med denne forståelse påkalder I dette princip, når I vil opnå noget, og I ved, at Gud i jer selv er den største af alle læremestre.

I bliver klare over, at al den magt, I besidder, først drages til jer og dernæst forstærkes i jeres indre, hvorefter den udsendes for at opfylde, hvad I end befaler den. Dette er Guds måde at udstråle gennem jer på. Det er ikke en personlig Gud, men en altfavnende Gud inden i jer. Når I lader Gud fremstå af jeres eget indre, er I forbundet med Gud, idet Gud gennemstrømmer alt. Ved at dyrke Gud i jer selv og se Ham fremstå gennem jer, dyrker I Gud, hele den menneskelige families guddom. At dyrke en udvendig guddom er det samme som at fremkalde afgudsdyrkelse. At dyrke Gud i jer selv og at se Gud fremstå gennem jer og udgå til hele verden er ensbetydende med at fremkalde og være i bevidst kontakt med Guds udstråling af liv og lys overalt. Der kan ikke være nogen guddom uden for jer, hvis ikke den også findes inden i jer, da alt vibrerer i takt med eller udstråler energi. Derfor flyder disse vibrationer både gennem jeres krop og uden for den, og disse guddommelige vibrationer omfatter hvert atom både i jeres krop og i hele universet. Derfor placerer I Gud alle vegne, foran alt, i alt, omkring alt, omsluttende alt og indhyllende alt. Der er ikke én eneste partikel i verdensaltet, der ikke gennemstrømmes af denne udstrålende lys- og livsenergi.«
Da Emil havde sluttet denne tale, sagde han, at de ville møde os i Hardwar, og dernæst bød han os godnat.

Kapitel XIV.

Da vi nærmede os Hardwar og befandt os cirka en dagsrejse fra byen, besøgte vi en amerikaner, som vi kaldte Weldon, i sit hjem. Han gav os en hjertelig velkomst og insisterede på, at vi skulle blive hos ham i nogle dage. Weldon, som var en kendt forfatter, havde boet i Indien i mange år og var positivt indstillet og dybt interesseret i vort arbejde. Han havde flere gange bedt om at måtte slutte sig til vor gruppe, men omstændighederne havde ikke gjort det muligt for os at tage ham med. Da vi næste dag sad i hans have, bemærkede han pludselig, at han aldrig fuldtud havde accepteret ægtheden i beretningen om denne Jesus af Nazareths eksistens og hans liv. Han havde omhyggeligt studeret alle tilgængelige kilder, men de var forekommet ham vage og mangelfulde i deres konklusioner. Til sidst havde han i sin fortvivlelse opgivet at komme sagen nærmere, da der var alvorlig tvivl i hans sind om, hvorvidt et sådant menneske faktisk havde levet. Vor chef spurgte ham, om han, hvis han blev bragt ansigt til ansigt med denne mand, troede han ville vide, hvem det var, og hvorledes ville han genkende ham?

Weldon svarede: »I har berørt et emne, der har været det største og mest motiverende ideal i hele mit liv. I aner ikke, med hvilken altopslugende interesse jeg har længtes efter et håndgribeligt eller ægte tegn på den mands faktiske og fysiske tilstedeværelse på denne jord. Hvert år er min tvivl blevet styrket, indtil jeg opgav håbet om nogensinde at finde et spor, jeg kunne sætte min fulde lid til. Og dog har der altid været noget dybt nede i mig, som jeg måske kan definere som en uklar tanke eller et glimt af håb om, at jeg, hvis jeg på et eller andet tidspunkt, et eller andet sted, blot kunne møde dette menneske ansigt til ansigt uden nogen påvirkning udefra, ville være sikker på, at det var Ham. Instinktivt vælder dette op i mig nu, og jeg må sige jer - det er noget, jeg aldrig har sagt et ord om til nogen - at jeg ved, jeg ville kende Ham. Dette er den mest oprigtige følelse, jeg nogensinde har kendt, og hvis I vil tilgive, at jeg gentager mig selv, så er jeg vis på, at jeg vil kende Ham.«

Samme aften, da vi forberedte os på at gå til køjs, kom vor chef ind til os og sagde: »I hørte alle samtalen vedrørende Jesus i eftermiddag. I blev klar over vor vens oprigtighed. Skal vi invitere ham til at tage med os? Vi ved ikke, og

vi har ikke nogen mulighed for at finde ud af, om den mand, der er kendt som Jesus af Nazareth vil være til stede på vort bestemmelsessted. Vi kan ikke kontrollere hans bevægelser, - vi ved blot, at han har været der tidligere. Hvis vi inviterer Weldon til at tage med os, og manden så ikke er der, vil det så ikke resultere i en endnu større skuffelse og ikke tjene noget godt formål? Men Weldon synes at være ivrig efter at tage med os. Da ingen af os ved, om Jesus vil komme til stede, så lad os undlade at antyde noget i den retning. Så tror jeg i øvrigt, tiden vil være os gunstig.« Vi var alle enige.

Den følgende morgen inviterede vor chef Weldon til at rejse med os. Straks lyste hans ansigt af forventning. Efter at have betænkt sig et øjeblik sagde han, at han havde noget, han skulle den følgende onsdag, så han ville være nødt til at vende tilbage til den tid. Men da dette var torsdag, havde vi seks dage, og vor chef mente, det var tid nok. Så vi besluttede os for at tage af sted samme eftermiddag. Alt gik godt, og vi nåede vort bestemmelsessted før middag på andendagen.

Da vi ankom, bemærkede vi en gruppe på tolv personer, der sad sammen i haven til det logi, hvor vi skulle bo. Da vi nærmede os, rejste de sig alle, og indehaveren af huset trådte frem for at hilse på os. I gruppen så vi Jesus stående. Før nogen af os kunne få et ord frem, var Weldon trådt frem foran os med begge hænder rakt frem, og med et glædesudbrud ilede han frem, greb Jesu hænder og sagde: »Åh, jeg vidste, det var dig, jeg vidste det. Dette er det mest guddommelige øjeblik i hele mit liv.«

Da vi blev klare over, hvad det var, der var sket, følte vi noget, der lignede en guddommelig glæde feje gennem os, da vi så vor vens glæde. Vi trådte frem og udvekslede hilsener og introducerede Weldon til gruppen. Da vi efter frokost sad i haven, sagde Weldon til Jesus: »Vil du ikke tale til os? Jeg har ventet et helt liv på dette øjeblik.«

Der var stilhed i nogle få øjeblikke, så begyndte Jesus: »I denne stille time ville jeg gerne, om I ville erkende, at Faderen, som jeg taler til, og som bor i mig, er den samme kærlige Fader, der bor i alle, og til hvem alle kan tale, og som I kan komme til at kende lige så godt, som jeg kender Ham.

Der ånder et pust af lyksalighed hen over de strenge, der vibrerer i et menneskeliv, der er rent og guddommeligt. Det er så rent, at den afventende stilhed holder vejret og lytter. Den store, alvidende Gud i jeres indre berører jeres hånd med en fortrolig ømhed, og den indre stemme overbeviser jer om Faderens store og altfavnende kærlighed. Jeres indre stemme siger til jer: 'Jeg ved, du er i mig, og sammen er du og jeg Gud'. Nu fremstår Kristus i jer. Vil I ikke bortvejre alle begrænsninger og stå sammen med mig i ånden? Større tanker er ikke blevet givet til nogen end disse, som jeg giver jer. Hvad gør det, at mennesker siger, det ikke kan lade sig gøre. Hver og én af jer står frem som den guddommelige herre, sejrrig og med fuldt herredømme, akkurat som I har set mig som sejrherren. Tiden er inde, - den altopfyldende rene tanke, som I har udsendt til den guddommelige mester, har båret frugt i jer selv, og jeres sjæl har overtaget herredømmet helt og holdent. Sammen med mig rejser I jer til himmelske højder.

Vi løfter disse legemer op, indtil deres udstråling bliver til en stråle af rent, hvidt lys, og dermed er vi sammen vendt tilbage til Faderen, hvorfra vi alle er kommet.

Gud vor Fader er en udstråling af rent lys, og af dette vibrerende lys fremstår alle. I denne vibration står alle forenet med Gud. I disse vibrerende lysudladninger bliver enhver materiel bevidsthed udslettet, og vi ser skabelser fremstå af det formløse, og alle ting bliver fornyet hvert øjeblik. I det oprindelige kosmos, den flydende substans, som er Gud, eksisterer alle ting, og på grund af denne tilstedeværelse af alt er vibrationerne så høje, at ingen kan opfatte dem. Medmindre mennesker fremstår i ånd, som vi gør det, er det nødvendigt at hæve kroppens vibrationer til åndens vibrationer.

Vi kan nu se, hvordan en skabelse foregår hele tiden, idet skabelsen forårsages

af en udstråling af kosmiske lysvibrationer, der forstærkes i det store Kosmos, og denne udstråling er den store, universielle livs- eller lysenergi, der opretholder alt og kaldes udstrålingens eller vibrationens Fader. Det er udstrålingens Fader, fordi den overskygger enhver anden udstråling eller vibration. I virkeligheden tilsidesætter den kun andre, for at nye former kan skabes og træde i deres sted.

Når vore legemer vibrerer i takt med Åndens vibrationer, er vi i realiteten lysvibrationer, de største af alle vibrationer, alle vibrationers Gud og Fader. Det vil snart blive bevist, at disse kosmiske stråler udgør et så fantastisk bombardement, at de er ødelæggende for såkaldt stof. Disse stråler kommer fra al energis kilde, alle grundstoffernes Fader, den oprindelige kilde, hvorfra alle grundstofferne stammer. Dette er ikke ødelæggelse, det er transmutation – en omdannelse fra et såkaldt stof til åndelig form.

Det vil snart blive kendt, at disse kosmiske stråler har en så voldsom gennemtrængningskraft, at de kan trænge gennem enhver masse og så at sige ryste selve kernen i et såkaldt atom og omdanne det til atomer af en anden sammensætning og derved skabe andre grundstoffer af en højere orden. På denne måde udvikler skabelsen sig til en højere form for udstråling af rent lys eller af selve livet.

Disse stråler, der har en så enorm gennemtrængningskraft, kan let skelnes fra alle andre stråler, der kommer fra jordens eller solens galakse, og de har fuldt herredømme over alle disse stråler eller vibrationer. Det vil snart blive kendt, at disse stråler kommer fra en universel kilde, der ikke kan ses, og at jorden konstant udsættes for et voldsomt bombardement af de stråler, der er så kraftige, at de ændrer og forvandler atomerne i ét grundstof til de små bitte partikler i et andet grundstof. Man vil også finde ud af, at når denne kosmiske stråle rammer kernen i et atom, vil denne blive sønderdelt. Den deler dette atom i små bitte partikler, der indgår i et andet stof, hvorved der sker en omdannelse fra et lavere til et højere stof. Derfor ødelægger disse stråler ikke stofferne, – de omdanner dem fra en lavere til en højere form, fra en materiel til en åndelig.

Dette højere stof bliver til det, som mennesket ønsker, det skal være. Det bliver til et højere stof, når mennesket udtaler ønsket om det og bruger det til et højere formål. Når mennesket lever i åndelige vibrationer, kan det fuldtud styre og regulere disse stråler og deres aktioner. Således sker der omkring mennesker, der lever i åndelige vibrationer, konstante transmutationer. Disse transmutationer – eller omdannelser – er blot skabelsen i en højere forstand. Således skabes alle, hvor de står. Skabelsen ophører aldrig, den er kontinuerlig og uendelig.

Denne stråling fra Kosmos består af lys og er sammensat af såkaldte lysprojektiler, der skyder frem fra Kosmos. Dette større univers er udenom, omfatter og omgiver alle de mindre universer. Det større univers har et sådant omfang, at de mindre universers sole opsamler, opbevarer, koncentrerer og opbygger den energi, der spredes fra de mindre universer, og bringer den tilbage til den centrale sol i det større Kosmos. Denne centrale sol bliver så ladet med vibrerende og pulserende energi, og denne energi bliver så koncentreret, at de såkaldte lysprojektiler udskydes med en sådan strålingsstyrke, at et atom, hvis kerne rammes af dem, bliver sønderdelt, men ikke ødelagt. Dets partikler omdannes til partiklerne i andre stoffer, der endeligt assimileres til det stof, de svarer til, hvorved dette stof er skabt.

Liv er den energi, der udløses ved dette såkaldte bombardement med lysprojektiler, og den del, der absorberes af de frigjorte partikler, kaldes partiklens liv, eller hele stoffets liv, medens den del af energien, der frigøres, men ikke absorberes som liv, koncentrerer og kondenseres igen, indtil den igen kan udsendes til sammenstød med andre atomer, der derved sønderdeles og frigør partikler, der bruges til skabelsen af andre stoffers atomer.

På denne måde er skabelsesprocessen kontinuerlig og evindelig, - med ekspansion

og koncentration og dernæst via reducerede vibrationer fortættet til en form. Denne intelligente og udstrålende energi er Gud, der styrer universet omkring os, ligesom han styrer det univers, vor krop udgør, og som er åndeligt og ikke materielt.

Denne transmutation - eller omdannelse - er ikke nogen nedbrydning. Intelligensen bag det hele styrer på en sådan måde, at kun nogle få af disse lysprojektiler rammer andre atomers kerne, med et sådant tidsforhold og i fuld overensstemmelse med loven, at der ikke sker nogen forrykkelse af balancen. Mennesket kan, når det er ét med denne overordnede intelligens, på en regulær måde accelerere denne påvirkning (disse kollisioner), så dets behov opfyldes øjeblikkeligt. På denne måde fremskynder mennesket naturens langsomme proces. Det griber ikke ind i naturen, det arbejder med naturen i en højere vibrationshastighed end den, naturen arbejder med på sit lavere opfattelsesniveau. 'Opløft jeres øjne og se, at markerne er hvide til høsten' (Johannes 4.35).

Alt er vibrationer og svarer til det niveau eller det plan, hvorpå vibrationerne sker. Det niveau, der er tale om, har ikke nogen forbindelse med de koncentriske bælter eller lag, der omgiver jorden. Disse koncentriske lag er ioniseringslag, der omslutter jorden og reflekterer de vibrationer, der udgår fra jorden, men de hindrer eller udelukker ikke de kosmiske lysstråler. Det er via dem, transmutationen eller skabelsen hele tiden foregår. Selv vore legemer omdannes fra en lavere til en højere tilstand, og vi bliver bevidst herre over denne forandring ved at holde vore tanker og derfor også kroppen bevidst indstillet på de højere vibrationer. Således indstiller vi bevidst kroppen på en højere vibrationsakt, og så bliver vi ét med denne vibration.

I denne tilstand venter den, der er herre. Som I nu står, er det jer, der styrer og råder over alle tilstande. Og nu ved I, at æren for og bevidstheden om en guddommelig skabelsesakt ligger langt ud over den materielle tanke. Det første skridt er fuldt og helt at få kontrol over alle ydre aktiviteter i tanken, sindet og kroppen, idet I fastholder den tanke frem for alle andre, at I optræner en fuldkommenhedens holdning eller vane, en Guds- eller Kristusvane.

Gør dette, hvor end I befinder jer, og når som helst I tænker på det under jeres arbejde eller i jeres fritid. Se denne tilstedeværelse af det fuldendte i jer selv. Gør det til en vane at se den fuldkommenhed, denne Guds- eller Kristustilstedeværelse, som jeres egentlige Jeg. Gå så lidt videre. Forestil jer et guddommeligt, hvidt lys af strålende renhed, der stråler frem fra det centrale punkt i jeres væsen. Se, hvordan det stråler frem med glans og styrke fra hver celle, fiber, væv, muskel og organ i hele jeres krop. Og se så, hvordan den sande Kristus fremstår, sejrende, ren, fuldendt og evig. Ikke som jeres egen Kristus, men som jer selv lig Kristus, Guds søn, den enbårne, Guds eneste sande søn, den triumferende og altbesejrende guddom. Træd frem og påberåb jer dette som jeres guddommelige ret, og den vil være jeres.

Hver gang I siger 'Gud', vid da, at I selv repræsenterer Gud, og I vil gøre verden en større tjeneste ved at gøre dette end ved at præsentere mig for den, Kristus, Guds søn. Det er langt større og mere ædelt at sejer selv som Kristus og selv repræsentere Gud for verden og betragte Gud som en del af jer selv. I sætter jer tilrette og beder til mig om at gå i forbøn for jer. Det er kun godt, at I præsentere mig for verden som Guds søn og anerkender de Guds-kvaliteter, jeg repræsenterer, når blot I ikke gør mig til et idol eller et afgudsbillede og så beder til dette idol. I samme øjeblik I gør mig til et afgudsbillede og beder til det, kompromitterer I mig og jer selv. Det er rigtigt, hvis I betragter det ideal, som jeg eller andre repræsenterer, og så at gøre dette ideal til jeres eget. Da er vi ikke adskilte fra hinanden eller fra Gud, og så kan mennesket erobre hele verden. Kan I ikke se det langt større, vi kan opnå ved sammen at stå frem og være et i Gud?

Hvis I dyrker dette med kærlighed, ærefrygt og hengivenhed, bliver det en vane, og snart bliver det en del af jer selv, til hele jeres daglige liv. Om kort tid har I gjort guddommelighed til en virkelighed, og I er endnu engang den

guddommelige Kristus, Guds enbårne søn. I er ét med Den oprindelige Ånd og Energien. Gør det til noget virkeligt at føle, se og holde fast ved dette Store Lys, - I skal acceptere og vide helt og fuldt, at det tilhører jer, da vil jeres krop om kort tid faktisk udsende dette lys.

Til enhver tid, under alle forhold og i hele den store uendelighed har dette ophøjede lys eksisteret, - det er overalt, - det er selve livet. Når noget gøres klart for os, er det ved at betragte dette lys, at tingene går op for os. Lyset stråler frem og oplyser vor bevidsthed. Snart vil livets lys stråle frem for jeres undrende øjne, som det har været tilfældet for alle store sjæle. Mange af disse store skikkelser er portrætteret stående i en stor lysstråle. Skønt I måske ikke ser det, er det lys ægte og udgør selve livet, og det udstråler fra jeres legemer.«

Her spurgte Weldon, om vi ikke kunne tale sammen om nogle af Bibelens læresætninger, og det ville Jesus gerne. Vi rejste os og gik sammen ud af haven. Weldon udbrød: »Tænk blot, at her har Du haft kontakt med disse folk, og jeg har levet i samme nabolag og har aldrig kendt dem. Denne dag har virkelig været en åbenbaring for mig. Den har afsløret en ny verden, et nyt lys og et nyt liv.« Vi spurgte ham, hvorledes han havde genkendt Jesus, og han svarede: »Det undrer jer, at jeg genkendte manden som det, han er. Jeg ved ikke, hvordan det gik til, - jeg ved det bare, og der er intet, der kan rokke mig i min opfattelse.« Hvis han skulle holde sin aftale, måtte han tage af sted den følgende mandag, og vi foreslog, at to af os samme dag tog af sted til Darjeeling og fulgtes med ham.

»Tage af sted,« udbrød han. »Jeg har allerede sendt et bud af sted, som skal bede en anden om at overtage min aftale. Jeg bliver her. Der er ingen, der skal få held til at sende mig bort herfra.«

Kapitel XV.

Efter en højst interessant dag, hvor vi havde været på tur omkring i landskabet og besøgt mange interessante steder, vendte vi tilbage til vor hytte klokken otte og fandt vore venner samlet i haven.

Efter en kort diskussion om generelle emner talte Jesus og sagde, at de var klare over, at Weldon følte sig forvirret. Han fortsatte med at sige: »Jeg skal tale til jer, akkurat som jeg ønsker, I skal tale til jer selv. Hvis I ønsker at gøre disse ord til sandhed eller gøre dem til en del af jer selv, så behøver I ikke andre. Disse ord og sætninger skal på ingen måde bruges som formler. Elever kan bruge dem til at bringe deres tanker i overensstemmelse med Det guddommelige Princip, eller som mange siger: 'til at træne deres tanker til det ene formål'. Vi benytter ordet Gud så ofte som muligt og gentager det mange gange.

Det er velkendt, at jo oftere I siger eller benytter ordet Gud – vel vidende, at det er det højeste princip, der bor i og strømmer igennem jer - jo større glæde vil I få af det. Tillad mig at gentage, at vor tanke er den, at I ikke kan sige Gud eller bruge hans navn for ofte.

Betragt Gud som det skabende princip, der strømmer igennem jer. Koncentrer dette princip og giv det energi, - send det derefter ud med endnu større og dymanisk påvirkning. Da det altid flyder både gennem jer og omkring jer, er I i stand til at give det større virkning ved at sende det ud med hele jeres væsens styrke, idet I med stor kraft driver det frem. Menneskets krop er det medium, hvorigennem denne kraft omdannes og aktiveres for at kunne opnå en større effekt og sendes frem i en højere form.

Der tilføjes således dette princip langt større styrke ved, at millioner forstærker dets udstrålinger og sender dem ud. Og dog kan ét menneske, der står frem i sin fulde almagt, erobre verden. Deraf forstår I, hvad millioner kunne opnå på samme måde.

Jo mere I bruger dette navn i bevidstheden om, at det er det iboende gudsprincip, I etablerer i jer selv, jo højere bliver vibrationshastigheden i jeres krop. Disse vibrationer bliver koordineret og reagerer over for de

guddommelige vibrationer, som ordet Gud indebærer og udvirker. Hvis I bevidst siger ordet Gud én gang, vil jeres krop aldrig vende tilbage til den samme vibrationshastighed, som den havde før I brugte ordet Gud. Med dette i tankerne skal I gøre disse ord til jeres egne. Udtal dem på jeres eget sprog, hvis I vil. De kommer fra jer og ikke udefra. Prøv det blot i nogen tid og se, hvordan det virker. Husk på, at hver gang I tænker Gud, så er I en del af Guds guddommelige plan. Disse ord er ikke mine, men jeres ord, der kommer fra Kristus inden i jer selv. Tænk på, at mennesket Jesus blev Kristus, da han gav lyset udtryk, det lys, som er selve livet eller Gud.

Gud, min Fader, Det guddommelige Princip, flyder igennem mig og er alt. Og alt, hvad Gud er, det er jeg også. Jeg er Guds søn, det guddommelige menneske. Alt, hvad Gud, min Fader, er, det er også menneskets ejendom og må bruges af det. Derfor har jeg'et ret til at bruge alt stof. I virkeligheden udøser Gud, min Fader, alt stof for det guddommelige menneske i ubegrænset mål. Gudsprincippet er min Fader. Jeg er Guds søn, begge to i en fuldstændig og komplet enhed. Alt det, Gud kan, det er Kristus.

Lad os tage ordet Gud. Hvorfor har det ord sådan en magt? Det skyldes de vibrationer, der udløses, når ordet udtales. Disse vibrationer er de allerhøjeste, de er selve Kosmos, den mest virkningsfulde vibration. De kommer ind på Den kosmiske Stråle og danner den største udstrålingszone. Denne zone omfatter alt, gennemstrømmer alt, lever i alt og styrer alt stof. Disse vibrationer er de styrende elementer i al energi og er dem, der opretholder lyset og livet.

Den styrende intelligens bag denne stråling er den eller det, vi kalder Gud, og gennem sin udstråling gennemtrænger denne intelligens alt. Fra denne udstrålingszone udgår både lyset og livet. Når mennesket accepterer disse to, forener han dem i sin krop, de bliver ét. Kroppen reagerer straks på lysvibrationen, og dette menneske kommer ind i Guds vibrationen, - hans krop udstråler lys. Således går det til, at en, der fremstår som Gud, ofte er usynlig for den, der fungerer i et lavere vibrationsområde. Dette er årsagen til, at ordet Gud er så kraftfuldt.

Det er på grund af dette bærende ord, Gud, at jeres Bibel har bevaret en sådan indflydelse og har holdt sig så længe. Tænk på, hvor ofte det ord er skrevet og derfor talt i denne forunderlige bog. Læg mærke til de forskellige former for lysudstråling og deraf følgende liv og energi, der udgår fra hvert ord, hvad enten det er skrevet eller talt. Hvert ord bringer sine vibrationer til selve sjælen hos alle, der taler, hører og ser ordet Gud. Og da sjælen reagerer på den vibration, så løftes og ophøjes den bog, hvorfra udstrålingerne kommer, ligesom sjælen opløftes af vibrationerne. Således får bogen liv, magt og udødelighed. Det er i virkeligheden ordet Gud, der har forårsaget dette, og I kan således sige, at bogen er Gudsordet i dets åndelige forstand og ikke i ordets bogstavelige forstand.

Alt for mange tager Bibelen i bogstavelig forstand i stedet for at lægge vægt på dens sande åndelige værdi. Men denne mangel på forståelse gør ikke så meget, idet de åndelige vibrationer tilsidesætter dem, der er skabt af den anden opfattelse. Når de blot én gang tænker eller udtaler ordet Gud, opvejer vibrationerne herved deres mangel på forståelse.

Det er Bibelens overlevelsessevne, der har vist sig at være en sådan anstødssten for spotteren og kritikeren. Ateisten er fuldkommen ude af stand til at forklare, hvorfor ordet Gud overgår og har magt over ordet »ondskab«. Gentag ordet »Gud« med omtanke i nogen tid, og prøv så at oparbejde en vibration i jeres krop ved ordet »ondskab«. Hvis I ikke allerede har erfaret dette, vil det være noget af en opdagelse for jer. Mange videnskabsmænd hævder, at den teistiske hypotese er umulig. Tag jer ikke af dem, for det, de erklærede for umuligt i går, det finder sted i dag.

Er I ikke klare over, at det er på høje tid at gå ind i jeres hus, bringe det i orden og finde ud af, hvad ordet Gud vil betyde for jer? Tænk opmærksomt et øjeblik, prøv det og læg mærke til, om det ikke vil få jer til at lade alle

uoverensstemmelser og skænderier fare. Sig Gud med hele jeres sjæl og følg den glæde, der får jer til at behandle jeres medmennesker mere kærligt og retfærdigt. Forestil jer Gud foran jer, så vil tidernes tåger blive bortvejret som en røgstribe. Intellectet rynker måske brynet over for dette, men tag jer ikke af intellectet, det har taget fejl så mange gange. Træd frem med ordet Gud som en dominans i jer, så kan en hel verden i strid og forvirring ikke røre jer. Når I ved med positiv sikkerhed, at Gud eller den højeste vibration eksisterer, og at den er almægtig, så kan I bruge den til at opnå alt. Ved hjælp af den kan I transportere jer selv fra sted til sted. Hvis I er ét sted, og der opstår behov for jer et andet sted, så husk på, at det er jer selv, der binder jer til stedet, ikke Gud. I bruger gudskraften på en begrænset måde, hvis I bliver, hvor I er. Giv slip på jer selv, udslet begrænsningen, befal, at I er Kristus, Guds søn, ét med Gudsvibrationen og Gudsmagten. I samme øjeblik I gør det klart, at I er en del af Gudsvibrationen, er I ved målet eller på bestemmelsesstedet. I opnår ikke noget blot ved at tænke på det. Vi må erkende og handle. Og elsk og tilbed så Forudsætningen eller Princippet tilstrækkeligt til at handle. Troen viser vej gennem tanken, men det kræver en reel befaling fra Kristus at blive ét med vibrationen. I samme øjeblik I lader denne vibration have fuld kontrol, stå da op og gør det, I vil. Erkendelsen bliver gennem kærlighed og tilbedelse til præstationen. At I ikke er jer vibrationernes udstrålinger bevidste, betyder ikke, at de ikke er tilstede. Ved at tro på deres tilstedeværelse og dernæst at erkende den bliver I jer bevidst, at de eksisterer, og så kan I bruge dem.

Når I udtrykker en vibration og er takt med vibrationsfrekvensen, er I usynlige for det, der udtrykker sig i en lavere vibrationsfrekvens. Hvis jeres krop således vibrerer ved lysets hastighed, er I usynlige for dem, der ikke kan se lyset. Lys er liv, og hvis I lever helt i lysets vibrationer, er jeres krop ensbetydende med liv. Lys og liv er det samme som Gud. Således er alle, der lever i Gudsvibrationen, lig Gud.

'Ej mer skal solen være dit lys eller månen skinne for dig. Herren skal være dit lys for evigt, din Gud skal være din herlighed' (Esajas 60.19). Guds søn, Kristus, har ikke længere behov for lys, når hans krops vibrationer er i takt med Guds vibrationer. Hans krop er lys, et lys mere skært end middagssolen. Guds søn, eller Guds lov, udtrykt ved rent liv, eller rent lys, gennem Jesus eller mennesket, bliver til Kristus på jorden. Hvert menneske bliver Kristus, når Guds lov bliver forstået og efterlevet.

'Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.'
Da sagde farisæerne til ham: 'Du vidner om dig selv, dit vidnesbyrd er ikke gyldigt!'

Jesus svarede og sagde til dem: 'Om jeg også vidner om mig selv, er mit vidnesbyrd dog gyldigt, thi jeg ved, hvorfra jeg kom, og hvorhen jeg går, - men I ved ikke, hvorfra jeg kommer, eller hvorhen jeg går. I dømmes efter det udvortes, jeg dømmes ingen. Men om jeg også dømmes, er min dom ret, thi jeg er ikke ene om den, men sammen med mig er han, som sendte mig. Der står også skrevet i jeres lov, at hvad to mennesker vidner, er gyldigt. Om mig aflægger jeg selv vidnesbyrd, og også Faderen, som sendte mig, vidner om mig.' 'De spurgte ham da: 'Hvor er din Fader?' Jesus svarede: 'T kender hverken mig eller min Fader, - hvis I kendte mig, ville I også kende min Fader.' (Johannes evang. 8. 12-19).

Hvorledes kan I vandre i mørket, hvis I vandrer hånd i hånd med Gud? Hvis I lader Gud sejre, er jeres gerninger og resultater evige. I fremstod med denne vibration, og så længe I lever i trofasthed mod dette lys, vil I aldrig gå til grunde eller forandre jer, - disse vibrationer varer evigt. Der er mange, der har levet et ædelt liv og fuldført ædle handlinger, alt sammen gennem Gudsvibrationer. De har således skaberevnen, idet de ved at sænke disse vibrationer lader det flydende stof fortættes og tage form. Det flydende stof er den substans, der indeholder alle grundstoffer. Videnskaben vil opdage, at alle grundstoffer kan opløses til denne flydende eller dampformige tilstand. I denne

tilstand vibrerer eller udstråler alle stoffer ved den samme vibrationsfrekvens. Derfor kan man ved at sænke vibrationerne til den hastighed, hvorved stoffets partikler fortættes eller samles, frembringe det stof, man ønsker. Her spiller de kosmiske stråler en vigtig rolle. Det er på dette punkt, transmutationen finder sted.

Mange store skikkelser har levet, og deres livsværk er gået i graven med dem, fordi de ikke var sig den kraft bevidst, der bar dem frem. De og andre med dem var sig ikke deres præstationer bevidste, hvorfor de glemtes. Hvis de havde erkendt denne kraft og dernæst ved afklaret tænkning og handling havde befæstet og givet disse præstationer fast form, ville deres dåd have stået så urokkeligt som et bjerg, man ikke kan overse, - akkurat som de kæmpepræstationer, der i dag kan betragtes af menneskeheden som f.eks. de ægyptiske pyramider.

Er det ikke langt større at leve Kristuslivet? Er det ikke umagen værd at gøre dette til jeres ideal? Udsletter det ikke fuldkommen livets småsorger og småproblemer? Ser I ikke, hvilke præstationer, der blev nået af dem, der vovede at stå frem og leve Kristuslivet?

Når I når til dette punkt, står I på Forklarelsens bjerg. Menneskenes love og profetier forsvinder og den sejrende Kristus står tilbage, alene, men ikke forladt. I kan gøre det, og alle kan gøre det, hvis I blot vil. I ved nu, at I og Faderen er ét. Dette er et vidnesbyrd aflagt af to, der står sammen som én lov, og det vidnesbyrd er sandt. Derfor, hvis I vidner om, hvorfra I kommer, da vidner I sandt, thi I ved, at I er sammen med Faderen, I går aldrig til grunde, I kender altid Faderen. 'Hvis de havde kendt Faderen, havde de også kendt mig', for vore vibrationer ville have været i fuldkommen harmoni. Jesus råbte da, mens han lærte i helligdommen, og sagde: 'Ja, I kender mig og ved, hvorfra jer er! Og dog er jeg ikke kommen af mig selv, men han, der har sendt mig, er sanddru, han, som I ikke kender. Jeg kender ham, thi fra ham er jeg kommen, og han har udsendt mig'.

De søgte så at gribe ham, dog lagde ingen hånd på ham, thi hans time var endnu ikke kommet. Men mange af folkeskaren kom til at tro på ham og sagde: 'Når Kristus kommer, mon han da vil gøre flere tegn, end denne har gjort'. Da sagde Jesus: 'Endnu en kort tid er jeg hos jer, så går jeg bort til ham, som sendte mig. I vil lede efter mig og ikke finde mig, og dér, hvor jeg er, kan I ikke komme.'

I ved, at det åndelige og det materielle smelter sammen i Kristus. Ånden ved, at 'jeg er ikke kommet af mig selv, men af Faderen'. Templet (kroppen) må blive en ren kanal, hvorigennem Kristus stråler frem. Når Kristus genopstår i den enkelte, da vil han gøre større mirakler end dem, jeg har gjort. Som I søger, skal I finde Kristus i mig, og Kristus i jer selv, - vi er alle brødre. Jeres time kommer, når Kristus går op for jer hver især helt personligt. Da vil I blive opløftet i Kristusbevidstheden og herliggøre Faderen, ligesom jeg har herliggjort ham.

Det står skrevet, (Matthæus 27.46), at mine sidste ord på korset var: 'Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?' Dette er en fuldstændig forkert oversættelse. Ordene var i virkeligheden: 'Min Gud, min Gud, Du har aldrig forladt mig eller nogen af dine børn, for dine børn kan komme til dig, som jeg er kommet til dig. De kan se mit liv, sådan som jeg har levet det. Og således kan de ved at leve det samme liv, og legemliggøre Kristus og bliver ét med Dig, Gud min Fader'.

Der var aldrig så meget som tanken om nogen svigten eller adskillelse. Kristus stod klart frem længe før dette tidspunkt. Hvis de havde brændt min krop, havde jeg kunnet samle den igen af de samme partikler, der blev frigjort ved den tilsyneladende tilintetgørelse. Og hvis de havde delt enhver partikel i min krop, kunne de også være blevet samlet øjeblikkeligt, - der ville ikke være sket nogen ændring.

Mennesket er sammensat på en sådan måde, at det, når det træder frem med

forståelsen af Kristus, frigiver en tilstrækkelig mængde af intelligensenergi, og denne energi og intelligens omslutter mennesket så fuldstændigt, at skulle det ske, at livselementet adskilles fra partiklerne, så vil dets intelligens- og livsprincip være i stand til at samle og konsolidere disse partikler til den samme form, hvori det tidligere har bragt sig selv til udtryk. Formen eller skabelonen er til stede, – den er opbygget af og med det stof, der ikke kan nedbrydes. Det ville blot være nødvendigt at samle stoffet og fylde formen, så den blev gennemtrængt af det samme livselement, så ville man have den samme fulde form eller skikkelse som tidligere.

I kan derfor forstå, at korsfæstelsen ikke gjorde mig noget, den gjorde kun dem fortræd, der forsøgte at skade Kristusprincippet. Den var et eksempel på den opfyldelses lov, der er skabt af Det store Princip. Det er en sti, som hele menneskeheden kan følge. Når menneskene følger den, bliver de selv Kristus, ved at deres ideal gives en fast form, der ikke kan tilintetgøres. Ikke engang dette legeme blev ødelagt. Dets vibrationer var så høje, at selve fæsteisen til og ophængningen på korset blot var et symbol på, at de, der korsfæstede mig havde fuldført alle de begrænsninger, som det dødelige kan sætte for det legemlige. Det var nødvendigt for helt at tilendebringe opfyldelsen af legemets begrænsninger at lægge legemet i graven, rulle en stor sten for og forsegle den. Derfor råbet: 'Det er fuldbragt'.

Når det legemlige er tilendebragt, er udødeligheden fuldkommen. Derfor er det umuligt at fastholde menneskets udødelige legeme selv i en klippegrav. Klippen kunne være blevet nedbrudt, så legemet var blevet frigjort, hvis dette var blevet nødvendigt. I ser således, hvorledes det hele var iscenesat som et symbol på menneskets arv.«

Kapitel XVI.

Disse møder fortsatte i nogle dage. Det blev bestemt, at Gordon Weldon og jeg skulle blive hos disse mennesker, medens vor chef og de andre skulle tage tilbage til Darjeeling, hvor gruppen ville etablere et hovedkvarter for at samle og opstille de data, vi havde sikret os.

Efter at de var taget af sted etablerede vi vor lejr mere permanent, idet dette ville være vort hovedkvarter, indtil chefen vendte tilbage i december. Lejren befandt sig ved toppen af en højderyg, der strakte sig ud i dalen fra en udløber af hovedmassivet og lå i en højde af cirka 150 meter over dalens bund. Placeringen var højst fordelagtig for en hovedlejr, da den var let tilgængelig i forhold til mange forskellige steder, som vi ønskede at besøge. Lejren lå midt i en stor lund med høje statelige træer. Grunden faldt jævnt fra højderyggen ned mod vor lejr, hvilket fik det til at se ud, som om lejren lå i centrum af et halvmåneformet amfiteater med dalen som et stort vægmaleri, der afgrænsede den anden halvdel. Hen over dette vægmaleri gik solen ned i et hav af flydende guld. Hver aften blev denne farve reflekteret på den opadskrånende flade på højderyggen, der tjente som baggrund for vort amfiteater, idet den badede den øverste kant i et hav af pulserende farver og stod som en gigantisk glorie.

Når man stod i stilheden, netop som solens sidste stråler blev afbrudt af horisonten, kunne man forestille sig en vældig skikkelse, der stod med armene udstrakte i skulderhøjde og med en klædning af purt guld draperet omkring sig i de mest kunstfærdige folder og med en aura af rent, hvidt lys, der skød milevidt frem.

En aften, da vi sad nær ved lejrbalet lige før solnedgang, syntes solen at stråle med den mest forunderlige glans. Dette usædvanlige fænomen var så udtalt, at alle i vort selskab var grebet af det. Der var en, der bemærkede til en Sanyasi, der var ankommet nogle minutter forinden, at det så ud, som om solen forsøgte at overgå sig selv, før den bød os godnat. »Der forestår en glædelig

begivenhed,« svarede Sanyasien. »Et møde af store sjæle, der ledsager den højeste vil samles her om kort tid. Vær stille.«

Straks syntes der at falde en stilhed som fra det ydre rum over scenen. Pludselig brød en himmelsk stemme gennem stilheden med den skønneste klang. Dernæst faldt tusinder af Kokila'er ind med en fortryllende høj kvidren, der blandede sig så harmonisk med stemmen og sangen, at man ikke kunne tro andet, end at denne kantate kom fra himlen. Hvis De, kære læser, havde været vidne til sceneriet og hørt denne sang, så er jeg vis på, at De havde tilgivet mine superlativer.

Et øjeblik efter forstummede fuglenes kvidren, men sangen flød videre mere majestætisk end nogensinde. Da viste der sig på bakkeskråningen to kvindeskikkelser klædt i sølvskinnende klædninger, som svagt aftegnede omridset af mystisk smukke skikkelser. Så smukke var deres træk, at man blot kan sige: »Hvorfor krænke dem ved en beskrivelse i ord?«.

både vi og Sanyasien sad fortryllede og glemte et øjeblik at trække vejret. Pludselig stemte tusinder afstemmer i og deltog i koret, og nogle skikkelser begyndte at samle sig i en kreds omkring de to centrale skikkelser. Sangen hørte op lige så pludselig som den var begyndt, og skikkelserne forsvandt. Der herskede fuldkommen stilhed, og en stor skikkelse viste sig som før, men i en større farveglans. Eftersom solens stråler forsvandt, blev skikkelsen gradvis mindre, indtil der foran os stod en velskabt mandsskikkelse med et fuldendt og symmetrisk ansigt og langt hår i en ubeskrivelig farve. Hans krop var hyllet i en skinnende hvid klædning, der faldt fra hans skuldre i store artistiske folder. Omkring taljen havde han et løst sølvhvidt bælte, og sømmen af hans klædning berørte græsset, da han gik frem imod os med statelige skridt. En græsk gud kunne ikke have set mere majestætisk ud.

Da han kom helt hen til os, standsede han og sagde: »Vi har ikke behov for nogen præsentation, - vi behøver ikke at være formelle. Jeg hilser jer som sande brødre. Jeg rækker hånden frem og trykker mig selv i hånden. Tøver jeg med at omfavne mig selv? Nej, for jeg elsker jer, som jeg elsker mig selv. I samdrægtighed med gudsprincippet elsker vi hele verden. Jeg er som I, navnløs, uden alder, evig. I ydmyghed står vi sammen i guddommeligheden.«

Han stod i tavshed et øjeblik. I samme øjeblik blev hans klædedragt forandret, og han stod foran os klædt som os, og ved hans side stod en stor Rajputanatiger. Det var et smukt dyr, hvis pels skinnede som silke i solens efterglød. En momentan frygt foer igennem os. Vi havde været så opslugt af det, der skete, at vi ikke havde lagt mærke til tigerens tilstedeværelse. Pludselig trykkede dyret sig mod jorden, men på en kommando fra vor gæst rejste den sig, gik frem og lagde snuden i mandens fremstrakte hænder. Den bølge af frygt, der havde grebet os, forsvandt, og vi var rolige. Vor gæst satte sig ved ilden, medens vi trak sammen omkring ham. Tigeren gik et lille stykke bort og strakte sig på jorden i sin fulde længde.

Vor gæst sagde: »Jeg er kommet for at tage imod jeres gæstfrihed i nogen tid, og hvis jeg ikke trænger mig på, vil jeg gerne blive hos jer til den store mella.« Vi forsøgte alle at gribe hans hænder samtidigt i vor iver efter at byde ham velkommen.

Han takkede os og begyndte med at sige: »I behøver ikke at frygte noget dyr. Hvis I ikke frygter dem, vil de ikke gøre jer fortræd.

I har set en menneskeskikkelse, der lå inaktiv foran en landsby for at beskytte dens beboere. Det er kun et fysisk tegn til disse folk. Kroppen ligger udsat, men inaktiv, og er prisgivet dyrets barmhjertighed. Men når skikkelsen er inaktiv, forbliver den også urørt, og det lægger folkene mærke til. Derfor mister de al frygt for dyret, og i samme øjeblik de har mistet deres frygt, bliver der ikke udsendt frygtvibrationer. Når dyret ikke modtager nogen frygtvibrationer, ser det ikke menneskene som et bytte, men som det ser træerne, græsset eller hytterne omkring dem, som heller ikke udsender frygtvibrationer.

Dyret passerer måske lige igennem den samme landsby, hvor det før udvalgte sig et menneske som bytte, nemlig den, der udstrålede den største frygt. I har selv oplevet dette. I har endog set, hvorledes det samme dyr har trådt lige hen over den udstrakte skikkelse på jorden for at gå direkte gennem landsbyen på jagt efter nogen, der frygtede det.

I kan se det samme dyr passere lige midt imellem to små børn med mindre end seks meters afstand for at angribe en ældre person, der frygter det. Børnene var ikke gamle nok til at kende til frygt, derfor så dyret dem ikke.«
Minderne om disse hændelser kom væltende ind over os, og vi blev klare over, at vi ikke havde funderet dybt nok over spørgsmålet om frygten til at have registreret dens dybere mening.

Han fortsatte derefter: »Hvis I elsker et dyr, vil det gengælde jeres kærlighed. Hvis det modstår kærligheden, vil det ødelægge sig selv, før det kan gøre jer fortræd. Dyret er sig dette forhold langt mere bevidst, end mennesket er.«
Med et blik på tigreren sagde han: »Lad os vise vor brøder her kærlighed og se, hvordan han reagerer.«

Vi reagerede på denne anmodning efter bedste evne, og øjeblikkelig rullede tigreren sig om, rejste sig og gik hen imod os med alle tegn på glæde i hver bevægelse. Rishi'en fortsatte dernæst: »Hvis I nærmer jer et dyr som jeres fjende, så har I en fjende for jer, men nærmer I jer som en brøder, har I en ven og beskytter.«

Den Muni, der havde ledsaget os fra Tau-kors-templet i Tibet, rejste sig og sagde, at han måtte forlade os og vende tilbage til Hardwar for at hjælpe pilgrimmene, der skulle samles til mella'en. Med en udveksling af hilsener forlod han os. Skønt han havde været meget stille, havde vi nydt hans kammeratskab mere, end vi kunne beskrive. Der er mange som han i dette storartede land, – de behøver ikke at sige noget, man føler dog deres store personlighed.

Efter at Muni'en var taget af sted, satte vi os ned, men vi havde næppe sundet os, før ind i lejren vandrede Emil, Jast og Chander Sen. Efter at have udvekslet hilsener satte vi os ned og udarbejdede en rejseplan, der dækkede et stort område af landet. Da dette var gjort, fortalte Emil mange af de interessante legender, der knyttede sig til de steder, vi skulle besøge. Af disse skal jeg blot fortælle én, der har forbindelse til det distrikt, hvor vores lejr lå, og som havde en interessant og nær tilknytning til Maha Kumba mulla'en, der afholdtes i dette distrikt hvert tolvte år. Til dette møde og til områdets helligdomme strømmer der hvert år flere pilgrimme end til noget andet distrikt. Der mødes her så mange som femhundredtusind mennesker til én mulla. Da begivenheden i denne sæson ville blive af stor betydning, ventede man, at antallet ville blive forøget med flere hundredtusind. Forventningerne til denne glade begivenhed lå allerede i luften.

Under mulla'en sørges der for gratis bispising af alle pilgrimme. Hardwar er kendt som Det store, hellige Sted. Sri Krishna levede i Brindavan og voksede op i denne dal til sine manddomsår. Området er et sandt paradys. Det er hjemsted for Kokila'en, fuglen med den vidunderlige stemme.

I dette område står de juvelbesatte landemærker, der fremstod der, hvor der faldt dråber af den evige nektar, der blev spildt fra Amris krukke. Denne nektar var blevet skyllet op af havet efter striden mellem guden Devatos og dæmonen Asura, med andre ord mellem det spirituelle og åndelige og det groft materielle. Dette kendetegner den periode, hvor Indien vågnede op til at indse det åndelige livs betydning. Denne krukke med nektar var så kostelig, at der blev udkæmpet endnu en kamp om besiddelsen af den. Og så stor var gudens hastværk med at distancere dæmonen, at han spildte nogle dråber ud af krukken, og dér, hvor de faldt, rejste der sig juvelbesatte landemærker.
Dette er en legende, der tilslører den dybere spirituelle mening. At betydningen af disse legender er permanent, vedvarende og vidtrækkende vil senere blive bekræftet.

I dette område vandrede vi omkring og besøgte mange templer i selskab med Den store Rishi. I december stødte vor chef til os, og vi rejste sydpå til Mount Abu. Derfra returnerede vi til Brindavan og Hardwar og besøgte igen mange templer, hvor vi blev begunstiget med det næreste og mest hjertelige forhold til disse mennesker og deres liv. Disse nære forhold, læren, vi modtog, og begivenhederne, vi deltog i, kan ikke offentliggøres. Den eneste begrænsning, man pålagde os, var ønsket om, hvis vi ville give disse fra os, da at gøre det personligt til små grupper. De anmodede os i virkeligheden om ikke at nedskrive disse ting, men at give dem fra os mundtligt og udelukkende til mennesker, der bad os om det.

Det møde, der her fandt sted mellem denne store skare af hellige mænd og troende, er en oplevelse, vi aldrig vil glemme. Der føles intet hastværk, ingen forvirring eller trængsel i denne vældige skare, der alle rejser ad én direkte rute, til ét bestemt sted og med ét formål. Man ser velvilje og venlighed alle vegne og hører navnet på Den Højeste eller Den Almægtige på alles læber med den dybeste respekt. Det er som et åndeligt ekko ned igennem den uendeligt lange korridor, som man i den vestlige verden kalder: tiden. Den har ikke nogen betydning i hele Østens udstrækning.

Man kan kun forestille sig en stor forsamling af fire eller femhundredtusind mennesker, man kan ikke tælle dem.

Da vi sad foran lejrålet aftenen før den sidste dag inden den store mella, forklarede Rishi'en os formålet med denne store begivenhed.

Næsten alle disse møder i Indien har en langt dybere betydning, end det ser ud til på overfladen, eller end det, en gentagelse af legenden ville antyde.

Kapitel XVII.

Rishi'en fortsatte sin tale: »Men der står skrevet: 'Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham'. (1. Kor. 2.9) Der skulle have stået: 'For dem, der elsker og fremstiller Kristus, Guds søn'.

Der er kun få, der forstår livets princip eller formålet med livet. Forståelsens princip er det, der bærer alle ting og er det væsentlige. Derfor er det et sandt ordsprog, der siger: 'Af alle ting prøv at erhverve forståelsen'. At forstå en bevidst målsætning er basis for alt. Det var denne forståelse, der lå bag Salomos dygtighed. Han bad om, at forståelsen måtte blive ham givet, og at han måtte få forståelse for andre. Dette åbnede op for et sådant væld af visdom for ham og bragte ham i en sådan magtposition, at han blev begunstiget med sådanne rigdomme og en sådan hæder, at han blev kendt som kongen med de tusind storslåede vidundere. Dette er symbolsk blevet omtalt som Salomos 'tusind hustruer'.

På Salomos tid var en hustru symbolet på en stor rigdom, en overvældende forståelse, der forudså hele Universets historie og dets klare forbindelse med menneskeheden og alle dens forskellige folkeslag. Da Salomo gav disse rigdomme til sit folk og brugte dem til gavn for dem, blev der til hans forråd føjet 'tretusind flere', og tallet på hans sange 'var ettusind og fem'. 'Og Gud skænkede Salomo visdom og kløgt i såre rigt mål og en omfattende forstand, som sandet ved havets bred'. (1. Kongebog, 4. 29-32).

Salomo var ikke nogen konge i ordets bogstavelige eller verdslige forstand, han var konge over sig selv og sin husholdning. Det var hans kongerige, og fra den trone udøste han kærlighed, forståelse, visdom, retfærdighed og overflod til alle, der bad om hans råd.

På den tid var det hele menneskeheden, der bad om råd, og til svar modtog den kærlighed, forståelse, visdom, retfærdighed og overflod i tusindfold. Skønt Salomo herskede over dem med en 'stav som af jern', var det et symbol på loven,

der aldrig svigter. Når det, han havde udsendt, blev forstørret ettusind gange titusind og blev returneret med den samme kraft, så kunne det kongerige, Salomo styrede, selv om det havde omfattet hele jorden, ikke rumme den rigdom, der fulgte af den lovens eller herrens belønning til den, der kendte til Kristus, Guds søns skatte, når han adlød befalingen om, at Selvet må stå frem og adlyde Gud eller princippet.

Giv uden tanke om at modtage noget til gengæld, da vil I ikke kunne fatte den belønning, der følger med. Elsk først Gud og dernæst hele jorden. Når den kærlighed vender tilbage, har den omfattet hele jorden og er forøget tusind gange titusind, idet den har passeret gennem tankerne hos millioner af mennesker, og hver har forøget den ettusind gange titusind fold. Når den vender tilbage, er der da plads for dens fylde på jorden?

Dette alene har forløst jorden, og himlen er resultatet heraf. Harmonien er enestående. Salomo forlangte afsig selv, at han skulle gøre dette med forståelse, visdom, retfærd, overflod og stor glæde. Og hvad skete der? Jorden kunne ikke rumme denne overflod, - det var ikke længere en jord, det var himlen. Undrer det jer, at man på Salomos tid kaldte ham en stor konge, en gud? De faldt ned og tilbad Salomo, da de troede, han kunne skaffe dem alt, hvad de behøvede. Men her tog de fejl, -de forstod ikke, at Salomo var det eksempel, de skulle følge. Gud sagde til Salomo: 'Der skal ikke findes din lige på hele jorden'.

Der kunne ikke findes nogen som han på jorden, thi han havde frigivet det jordiske rige, - det himmelske rige var hans, og hans folk regerede dér lige så kongeligt som Salomo. Han frembragte Gud, menneskets arv, hvilket de måtte følge ham i.

Kunne en sådan konge dømme en af sine konger til døden når han ved at gøre dette dømte sig selv til den samme død multipliceret ettusind gange titusind? En sådan konge herskede retfærdigt, ikke over andre konger, men med dem, og der var ikke noget behov for udvendig pomp og pragt. Han behøvede end ikke nogen krone, thi hele menneskeheden kender den. En sådan konge er en sand hersker, ikke over nogle få, men over alle folkeslag, thi de hersker sammen med ham. Dette er mennesket og Gud, der sammen råder over alt. Dette er Israels hus, når huset bliver til træet, røden, grenen, kvisten, bladet, blomsten og blomstens duft, alle racers sande ånd.

Sådan en race herskede virkelig på jorden og vil igen komme til at bebo denne jord. Jeg siger jer, I behøver ikke at tøve, himlen er her, hvis hvert folkeslag blot ville lade det ske.

Når mennesker nægter at adlyde kaldet, vil de vandre ud og vende tilbage gennem fødselen til livet med dets prøvelser og trængsler, og dernæst vil de gå gennem døden igen og igen, indtil de endelig har lært, at hele den menneskelige familie er bygget på den klippe, der er den absolutte åndelige forståelse.

For en sådan slægt eksisterer døden ikke og kan heller aldrig komme til det. Derfor findes der ikke nogen karma. Karma er blot en gengældelse for at bringe strid og disharmoni ind i tilværelsen. Erstat gengældelse med fornægtelse, så har I korrigeret årsagen bag Karma, thi den eksisterer kun i tankerne hos dem, der ønsker at fremkalde Karma. Fjern årsagen eller erstat den med en højere tilstand, hvorved den lavere tilstand udslettes. Så har I hævet jeres krops vibrationer over dem, der tillader Karma at eksistere.

Døden fjerner ikke på nogen måde Karma, ej heller kan den dræbe eller udslette den. Døden forøger og forstørker blot Karma mange fold, så den i store bølger skyller ind over hvert folkeslag og hver familie. I samme øjeblik I giver slip på død og genfødsel, bliver I befriet fra døden og fra Karma, begge udslettes. Udslettes de, bliver de også glemt, glemmes de, bliver de også tilgivet. Hvis man på dette stadium ikke kan forstå livets absolutte vedvaren, således som det undfanges og bringes til verden, da er der en alternativ løsning for den fejltagelse, døden repræsenterer, og det er reinkarnationen.

Reinkarnationen er ikke andet end et fyrtårn på dødens blindspor. Når dette lys viser vej, kan døden overvindes ved nye gentagelser af jordiske erfaringer.

Gennem den lære, mennesker drager af disse erfaringer, når vi til den afklaring, at vi giver slip på de menneskeskabte trosforestillinger og dogmer, som er blevet os pånødt. Og da kan vi igen træde ind i Guds fulde herlighed, ind i det lys, der skinner lige så klart som før, men som har syntes sløret, fordi vi har vandret længere borte fra Faderens bolig, den bolig, hvor vort sande jeg har hjemme usmittet af menneskeskabt tro og overtro.

Når vi igen nærmer os Faderens bolig, skinner lyset klarere for hver skridt, vi kommer nærmere, og når vi træder ind, finder vi huset badet i lys og med den samme varme og skønhed, som kun sås uklart fra vort synsfelt. Der finder vi igen stilhed, fred og ro, og vi kan glæde os over dette og feste, så meget vi lyster. Det samme havde været til vor rådighed, hvis vi var gået ind i vor Faders bolig, før vi vandrede ud bundet af indlært tro og overtro. Når vor søgen ender, er alt glemt og tilgivet, ligesom det kunne have været fra begyndelsen.

'Vær stille, og se Herrens frelse i jert indre'. Stå fuldkommen stille rent fysisk og se den fuldkomne frelse, der gives jer, når Herren, Kristus, fremstår som jeres sande jeg. Således forstod jeg og berettede om den lov, Abraham anvendte for så længe siden. Den er akkurat lige så gyldig i dag, som den var dengang. Manifestationer finder sted på samme måde som de opfattes i tanken og udtrykkes i ord og handling efter jeres tro derpå. Hvis tanken ikke er god, da er løsningen: 'Tænk nye tanker. Nævn de ting, der ikke findes, som om de findes'.

Der er mange oversættelsesfejl fra de originale tekster til jeres bibel, og der er også mange falske profetier. Mange af disse skyldes en mangel på forståelse af de skrifte tegn og symboler, oversætterne havde at arbejde med. Disse ting er tilgivelige, for oversætterne var samvittighedsfulde, og deres konklusioner blev fremsat så godt, som det var dem muligt at forstå dem. Men størstedelen var grundlæggende forfalskninger, der med vilje blev forøvet for at mystificere, vildlede og undergrave huset Israels oprindelige budskab.

Det første navn var Israel, der betyder den krystalklare eller hvide race eller slægt, - den første slægt, der nogensinde beboede jorden, den oprindelige eller grundlæggende race, hvorfra alle andre racer udgik. Denne race var også tænkt som en ren lysstråle, idet ordet 'race' i mange tilfælde på engelsk kan betyde 'ray' = stråle. Ud fra denne race udsprang den ariske race.

Størstedelen af den undergravning af Bibelen fandt sted eller begyndte i første og andet århundrede før Kristi fødsel, og dette anslag blev især rettet mod Daniels, Ezras og Nehemias' bøger. Disse misfortolkninger blev udstrakt til de tidlige værker af Josefus og andre bøger. De viser helt afgørende, at de med forsæt blev forøvet for at skjule velkendte oplysninger, der eksisterede på den tid, og begivenheder, der skete forud for den periode. Disse forfalskninger blev også foretaget for at ødelægge det bestemte kronologiske system og den historie, der var blevet bevaret af israelitterne fra tidernes begyndelse. Tusinder af falske historier om sande begivenheder blev skrevet og sat i stedet for de oprindelige, og store mængder sande historiske data blev forvansket og udslettet.

Den ariske race, der var en direkte udløber af denne race, brugte det samme kronologiske system, og det er blevet bevaret uforfalsket hos dem. Via dette system kan disse forfalskninger og substitutter let spores. Derfor er vi i besiddelse af en sand og fuldstændig hebraisk kronologi. Vi ved, at disse forfalskninger blev udstrakt til Salomo og til hans husholdning af hustruer ligesom til mange andre af de ti stammer i Israels hus, dets ledere, lærere og dommere.

Efter at de ti stammer var blevet delt i to, blev det oprindelige kongerige kendt som huset eller kongeriget Israel. Det andet var kendt som Juda stamme. Selv om denne stamme var af Israel, var den på ingen måde hele Israel. Når der refereres til Abraham, Isak og Jakob som jøder, er det ikke blot en gemen fejl, men en forfalskning, da kun efterkommere efter Juda og de, der fulgte efter disse, kan kaldes med hans navn »jøder«. Betegnelsen 'jøde' blev aldrig anvendt på Israels ti stammer og ej heller på Israels tolv stammer.

Israelitterne var ikke jøder, men jøderne var en stamme af den israelske nation. Da Juda stamme forlod Palæstina og gik i fangenskab, blev navnet 'jøde' anvendt på deres stamme. De, der i dag kaldes 'jøder', er resterne af Juda stamme, der vendte tilbage til Palæstina, efter at de var blevet frigivet fra fangenskab. Mange af dem havde blandet sig med de omkringboende nationer. De, der i dag kalder sig 'jøder' er mindre end en trediedel af samme blod som den oprindelige Juda stamme.

Hvor som helst jøderne har levet og blandet sig med israelitter eller arier, har de trivedes, og det er disse nationer, de kan takke for deres hårdførhed. Som tiden går vil jøderne indse, at det er disse nationer, de vil blive nødt til at ty til om hjælp, og det vil tjene dem vel at holde deres eget hus i orden. Den del af Juda stamme, der sluttede sig til israelitterne i disse vandringar gennem Europa, tilhører ikke den race, der nu om dage kendes som 'jøder'. Den sektion kan på ingen måde skelnes fra de andre israelitter, der slog sig ned på De britiske Øer og andre steder samt langs Middelhavets kyster, idet de gennem giftermål og miljøet har mistet deres stammekarakteristika. Jeg var selv af denne race, derfor ved jeg det.

Jøderne er med os. Vi kan spore deres historie skridt for skridt ned gennem tiderne fra huset Juda til Juda stamme og frem til i dag. De er et stående eksempel på den storslåede race der har været med til at bevare Gudsidealet, indtil alle racer igen kan blive samlet til én slægt med Kristus, Guds søn, som den styrende faktor i hver gren af denne race, ligesom det var tilfældet, før den store slægt begyndte at spredes og splittes.

Det er ikke vanskeligt at efterspore Israels vandringar fra Jerusalem. De ruter, der blev fulgt af dem, der slog sig ned på De britiske Øer, kan let identificeres, og det samme gælder stammen Dan. Deres navn og historie samt de steder, hvor de slog sig ned, afslører dem. Donauploden, som er opkaldt efter denne stamme, er i dag en åben rute, hvorigennem grene af slægten – efter at have delt sig i stammer - senere passerede for til sidst at komme til England under navne som daner, jyder (oprindeligt en germansk stamme), pikter og andre.

Således tog de også til Skandinavien, Irland, Skotland og andre lande, og det var altså under disse forskellige navne, de kom til England og derfra senere til Amerika. Da de nåede Amerika, befandt de sig i deres tidligere hjemland. I dette deres oprindelige hjemsted er de hurtigt ved at miste deres stammepræg og er ved at ændre deres sprog til ét sprog, der er det samme som det, de talte, da de drog ud.

De har været undervejs i lange, lange tider, men nu er de tilbage i deres hjemland, og det udstrækker sig til Sydamerika, Australien, New Zealand og Sydhavsøerne og så langt som til Japan og Kina. Japanerne og kineserne har kun vandret lidt. De er grene af en vital race, der udvandrede fra Moderlandet Mu længe før den katastrofe, der fik moderkontinentet til at synke i havet. De kaldtes Uigar eller vandrende stammer og er stamfædre til de store mongolracer. Det var i dette hjemland, den hvide race nåede sin højeste civilisation. De anvendte strålingsenergi og frigjorde atomenergi til nyttigt arbejde. De udviklede også levi-tationen, og således transportererede de sig selv fra sted til sted. Deres filosofi var helt fri for hedensk dyrkelse, trosopfattelser, dogmer og overtro. De dyrkede det sande princip, der gennemstrømmer hele menneskeheden, mennesket lige så guddommeligt som Gud.

Israel – Arien er symbolet på det enkeltstyrede og kloge kongedømme og den tilhørende kultur. Fra denne race udgik bibelen, og til denne race er dens højeste forskrifter henvendt.

Kristus i mennesket var deres ideal. Dette var den fakkell, der bar det lys, der altid brænder, sceptrets øverste krone. For at holde denne flamme vedlige og at få den til at gløde stadig stærkere, så at mennesket aldrig skulle glemme dens forskrifter, blev disse ikke blot nedskrevet i én, men i tolv bibler.

For at beskytte dem mod ødelæggelse eller forfalskning byggede man tolv lignende

bibler i sten og placerede dem rundt omkring i hele moderlandet. For at bringe dem sammen på ét sted og derved gøre forskrifterne evige byggede de den store pyramide. På denne måde ville de bevise, at Kristus, civilisationens grundlag, var solidt etableret på jorden blandt menneskene og ikke kunne stilles i skyggen eller udslettes. Den ville være for evigt ikke blot som en ledestjerne eller et fyrtårn, der ville holde lyset højt hævet, men som en reflektor for dette lys. Den ikke blot reflekterede lyset, men gav den ofte gentagne befaling: 'Hvis menneskeheden har mistet sit lys, gå da indenfor, dér vil I finde optegnet de forskrifter, der vil forny lyset, så det kan skinne for jer, de vildfarne får, der vandrer omkring berøvet deres lys'.

Hos Gud er alle, der vandrer uden lyset (livet) som får, der har forvildet sig bort fra folden. Men folden er der altid at vende tilbage til. Kristus, hyrden, venter med tændt fakkel på dem, der vil vende tilbage dertil. Skønt den har været skjult ned gennem tiderne, er den der altid for dem, der kommer i deres søgen efter lyset.

Det er den første ytring fra Kosmos. Stemmen, Guds ord, toner frem. Her er lyset. Lad der blive lys, flammede det frem fra vibrationen, og med disse vibrationer kom livet. At livet aldrig er adskilt fra Gud bevidnes af den kendsgerning, at denne store pyramide med dens fundament vel forankret på jorden løfter sit hoved ukronet mod himlen.

Når mennesket accepterer sin sande arv, Kristus, og den kendsgerning, at Kristus er menneskets sande jeg, da vil kronen eller slutstenen blive bragt på plads, og da vil den stå som et evigt vidnesbyrd om, at mennesket aldrig mere vil vandre bort fra folden.

Den store pyramide er en bibel i sten, en uudslettelig bibliografisk beretning, der afbilder de begivenheder, præstationer og vandringer, der er foretaget af Guds udvalgte folk. Dette betyder ikke blot ét folk, men alle folkeslag, som accepterer Kristus-lyset. Den giver ej heller disse folkeslag ret til at handle eller leve på et plan, der er lavere end det, hvorpå Kristus levede. Den står som et vidne, hvis menneskeheden eller dens folkeslag skulle fare vild eller glemme, og hvis det sande lys sløres for dem, om at der fra deres midte skal fremstå en, der har den sande vilje til at stå frem som Kristus, og som med faklen højt hævet med et flammende lys vil lede dem, således som Kristus i dem selv burde gøre det.

I århundreder har civilisationen været på tilbagetog. I virkeligheden har den store race betrådt den mørke sti så længe, at det en overgang så ud, som om den ville miste sin identitet og helt vende tilbage til vildskab og barbari. Det blev erkendt, at kun nogle få holdt fast ved menneskehedens rene lære, og at disse få måtte trække sig tilbage i afsondrethed, for at de lettere kunne komme sammen, koncentrere og udsende det lys, der skulle sikre hele menneskeheden. Gennem den gruppe udbredtes den lære, at verden trængte til en frelser, et Gudsmenneske, der kunne og ville stå frem og gennem tanke, ord og handling belære og vise grupper – senere på verdensbasis - at Kristus stadig levede i dem og var lige så vital som tidligere, skønt i øjeblikket inaktiv. Kristuslyset var blevet skjult for dem på grund af deres uvidenhed og uvilje til at leve et liv som det, Kristus levede. Gennem det talte ord, profetien, og forkyndelse til små grupper og enkeltmennesker blev der sendt en proklamation ud til menneskeheden om, at den Højeste havde udpeget en frelser, som igen ville leve i sand overensstemmelse med menneskehedens højeste idealer, og at denne frelser ville fremstå på et særligt forudbestemt tidspunkt.

Dette var en kundgørelse fra den Højeste, som Gud udsendte gennem en gruppe stammeenheder. Disse enheder indså, at man for at vække menneskers interesse for frelseren, der skulle komme iblandt dem, måtte sætte et bestemt tidspunkt for hans komme, og at alle skulle instrueres om den måde, hvorpå han ville komme og formålet med hans komme. Og man fastlagde den nøjagtige dag, måned og år for hans fødsel og også den nøjagtige dato for korsfæstelsen.

Dette var ikke blot nødvendigt for at give hans lære større vægt og vitalitet,

men også for at bringe menneskehedens tanker tilbage til et centralt punkt, thi størstedelen vendte sig helt til fremmede guder. Menneskeheden var kommet så langt bort fra sin bestemmelse, at den var truet af en åndelig død. Det blev således proklameret, at denne Messias eller frelsers legeme skulle ihjelslås og ville blive lagt i en klippegrav, samt at en genopstandelse ville følge derefter. På denne måde ville det gå op for menneskeheden, at den igen kunne vende sig fra at være menneskers sønner til at være Gudssønner eller lig Kristus, som altid er et med Gud. Og ved således at leve gudslivet ville mennesket ikke mere have grund til at vende tilbage til kaos, men fred og god vilje ville herske på jorden. Det stod også skrevet, at denne tilstand var en realitet og eksisterede før alle ting, og at han, frelseren, ville belære dem om deres sande arv. Han var således en realitet og var ned gennem tiderne »den, der var tilstede i det skjulte«. Og gennem det, han lærte dem, fremsprang kilden til Guds forsyn og jordens fylde, der frit var til menneskets rådighed.

Disse profetier var blevet gjort hedenske og forfalsket i tiden op til Jesu komme, og den undergravning er fortsat lige til i dag, hvor man får mange til at tro, at kristendommens grundlæggende elementer er lånt fra tidligere religioner i stedet for at erkende, at den altid har eksisteret og udgjort menneskehedens højeste idealer.

Moderskikkelsen, som skulle føde og opfostre dette Kristus-barn, og faderen, der skulle stå som den fysiske beskytter, var også beredt for denne ubesmittede fødsel, hver af dem komplet i sig selv, og dog forenede i et fællesskab, der skulle vogte over dette barn, der skulle vokse sig moden blandt dem, han senere skulle belære.

Moderen var Maria og faderen Josef, begge efterkommere efter David, den sande bærer af lyset, af Abrahams sæd, hvilket er det samme som Ah Brahm, der betyder bæreren af det fuldkomne lys fra det store kosmos.

Menneskenes børn var sunket så dybt, at deres vibrationer var lavere end dyrenes. Ved at stå frem og præsentere den forlængst glemte Kristus vidste han kun alt for godt, at de ville forsøge at ødelægge hans legeme på en måde, som var lavere end dyrets. Når menneskenes idealer ikke ledes af Kristuslyset, synker de lavere end dyret.

Han vidste, at han i så afgørende grad måtte være ét med Kristus, at de ikke kunne røre ham, medmindre han selv ville det. Han var frygtløs, da han valgte denne rolle. Den, der vælger den rolle, må være ydmyg og gøre sig helt klart, at det er den rolle, alle har fulgt gennem deres kristusliv.

Det møde, der skal afholdes her, bekræfter og forstærker denne tanke, så den står endnu mere klart. I vil kunne observere den tavse påvirkning, der udgår gennem de tusinder af ydmyge sjæle, der samles her. I kan vurdere dette fuldtud ved at tage udgangspunkt i det faktum, at ét menneske, der fremtræder i sin guddommelighed, og som udstråler den i fuldt mål, kan erobre verden, og døden eksisterer ikke for ham. Føj så til denne påvirkning endnu et menneske med samme kraft, og de to øver sammen en påvirkning, der er fire fold større. Multipliser I dette med det antal mennesker, der er samlede her, da vil I indse, hvilken kraft der stråler frem til hele verden fra denne store forsamling. Med et sådant kraftcenter under fuld udstråling vil verden kunne genfødes, bringes til live igen og straks blive fornyet, hvad enten menneskene forstår det eller ej. Sådanne forsamlinger har fundet sted på navngivne steder hele verden over hvert tolvte år ned gennem tiderne siden længe, før planeten Neptun fødtes.

Deres antal var mere beskedent i tidligere tider, men de udstrålinger, der udgår fra en sådan gruppe, har tiltrukket andre, uden at et ord er blevet talt. Den første lille gruppe blev til en stor forsamling, og dernæst var der én af forsamlingen, der dannede en ny gruppe, og således fortsatte det, indtil der var dannet tolv grupper, og dette er den tolvte eller sidste gruppe, således at der er tretten grupper i alt. Denne gruppe er forsamlet for at forene de tolv nye med den første gruppe, så de tretten forenes til én komplet gruppe, idet man dog mødes som de oprindelige grupper på forskellige steder for at gøre det lettere

at nå frem til mødestederne.

Der gøres ikke noget forsøg på at skabe en fast organisation, og der er heller ingen stive eller faste regler, der skal følges. Den eneste form for organisation er den, der findes i hvert enkelt menneske, og det er den, der er bestemmende for, hvilken gruppe den enkelte føler sig tiltrukket af. Mødestederne for disse forsamlinger er aldrig blevet afsløret for folk i almindelighed, hvilket beviser, at man ikke har gjort forsøg på at skabe nogen organisation.

Den forsamling, der mødes i morgen klokken tolv, vil omfatte alle grupperne under første gruppe, idet de tolv vil bygge en pyramide, der symboliserer fuldendelsen af Kristusidealet i mennesket, medens den trettende vil danne slutstenen eller kronen på værket.

Alle de tretten grupper vil mødes hver for sig på de samme steder som tidligere, og dog vil hver gruppes møde være som et møde mellem alle grupperne og sammen med hovedgruppen, hvilket vil finde sted i morgen.

Foruden det at samles for at forene de tretten grupper til én gruppe, vil der drage tolv ud fra hver af de tolv grupper for at hjælpe med til at danne tolv grupper mere. Multipliser dette med tolv, så bliver det ethundredeogfireogfyrre grupper. Når disse grupper vokser ved tilgang fra andre dele af menneskeheden, vil de igen dele sig i grupper på tolv. Således vil der blive skabt en pyramide ud fra grupper på tolv, indtil den omfatter hele jorden.

Den eneste forudsætning for at kunne være med i disse grupper er først at opstille Kristusidealet for jer selv og dernæst give Kristus til den øvrige verden i tanke, ord og handling. I er da ét med hele den store gruppe, og dér, hvor I møder Gud, må de mødes med jer, i jeres hjem, i jeres lønkammer, om så det er på de fjerneste steder på jorden, på bjergenes top eller på de travle handelsmarkeder. At være ét med Gud er altid den afgørende faktor. I samme øjeblik I løfter jeres tanker til Kristus, reagerer jeres krop på Kristusvibrationen. Da vil I også reagere på den samme vibrationspåvirkning, som udgår fra denne store forsamling, og den energi, der multipliceres med forsamlingens antal af mennesker, opfanger jeres Kristusideal og rundsender det til hele verden, så den påvirkning, I udøver, fortsætter videre og videre sammen med hele denne fællestanke, der er som en vældig flodbølge.

På denne måde vil disse forskrifter blive et verdensanliggende i stedet for som tidligere at forblive noget isoleret. En sådan gruppe har ikke behov for noget andet overhoved end hele menneskeslægtens guddommelige styrelse. Der er hverken behov for nogen ydre form, nogen sekt eller dogmer.

Erklær jer (indre/sanne-) **selv** for at være Kristus og befal jer selv at leve i trofasthed mod denne opfattelse af idealet både i tanke, ord og handling. På den måde vil I forstå og frembringe Kristus. Når disse vibrationer én gang er etableret, vil de aldrig aftage i styrke, omend gruppen eller den enkelte er sig deres tilstedeværelse ubevidst. Men hvis I til stadighed holder fast, vil I blive jer disse vibrationer bevidst - og det er en oplevelse og en begivenhed, der overgår enhver anden. Det centrale punkt, der er skabt, er noget regulært og sandt og kan aldrig udslettes. Og enhver del af menneskeheden må før eller siden komme til dette punkt. For sådanne mennesker åbner sig hele universets synskreds, og for den enkelte vil der ikke eksistere nogen former for begrænsning. Dette udsyn, der åbner sig for mennesket, falder måske uden for disse vibrationers rækkevidde, men det kan bringes inden for vibrationsfeltets område.

Det kan forekomme, at et menneske tilsyneladende ikke er inden for vibrationskredsen efter, hvad det menneskelige syn kan opfatte, men alle er dog tilstede, og vi genkender den enkelte. I, som har vandret eller redet hele vejen, har til tider set glimt af dette fænomen, ellers ville I ikke befinde jer her hos os.

Når menneskeheden er forenet på en sådan måde, kan der så udkæmpes nogen kamp

mellem Gog og Magog eller Armaged-don? Kan menneskeskabte love frembringe en kraft, der vil nedtrampe Guds lov, der råder over og sammen med alle magter? Her behøver blot ét gudsmenneske at sige 'Nej', da vil det opfyldes, idet alle er enige og reagerer i enighed. Der behøver ikke anvendes nogen magt. Den skadepåvirkning, som mennesker med lavere vibrationer udsender, kan koncentrerer og sendes tilbage til dem med kærlighed og velvilje. Hvis de står imod, vil de blot ødelægge sig selv. Og de, der returnerer kærlighedens påvirkninger, behøver ikke engang løfte en hånd.

Disse grupper står som den store pyramide har stået - uudslettelig ned gennem tiderne - som et vidne, i sten, for menneskene om, at Kristus inden i mennesket var fuldt etableret, længe før der var mennesker på jorden, og at mennesket ligesom Kristus aldrig har været skilt fra Gud. At denne store pyramide er et sådant vidne er bevist ved dens alder og renhed i form, konstruktion og intellektuel værdi. Den er blevet bevaret og omtalt som Den Store Pyramide gennem årtusinder. **Alle de videnskabelige informationer, der rummes i denne vældige masse, blev ikke anbragt der for at fremme videnskaben, da man må være særdeles velbevandret i videnskaberne for at kunne tyde dens viden.**

Dens høje alder og vidunderlige bygningsstruktur har skilt den ud som et mysterium for menneskeheden. I dens masse eksponeres universets hemmelighed. Hver linieføring er i præcis overensstemmelse med den eksakte videnskabs betingelser og metoder. Dette var forudbestemt og arbejder hen imod den harmoniske fuldbyrdelse af menneskets bestemmelse: at fremstå som Kristus i fuldkommen enhed med Gud. Kulminationen af denne fuldbyrdelse vil anbringe slutstenen på Den Store Pyramide.«

Kapitel XVIII.

Netop som Rishi'en sluttede, kom en gruppe mennesker gående hen imod vores lejr, og Jesus var én af dem. Vi havde lagt mærke til, at de havde samlet sig på skråningen ikke ret langt fra lejren, men vi mente, de samledes til et privat møde, da sådanne møder fandt sted overalt i landskabet.

Da de kom nærmere, rejste Weldon sig og gik frem og greb begge Jesu hænder. Nogen præsentation var ikke nødvendig, da de alle var nære venner af Rishi'en og Jesus. Hvad os angår følte vi os som små organismer, der var parat til at slå rod i en hvilken som helst sprække, hvor der fandtes lidt jord. Alle samledes omkring vort lejrålbål. Weldon bad Jesus, om han ville tale til os om bibelen. Dette mødte stort bifald hos alle, og Jesus begyndte: »Lad os se på Davids bøn i den treogtyvende salme: 'Herren er min hyrde, mig skal intet fattes'. I vil bemærke, at det ikke var nogen bønfuldelse. Forstår I ikke, at den egentlige mening er, at Det store Princip leder os ad den vej, vi skal gå, eller at Det store Princip går foran os på vejen og således gør de krogede

steder lige? Dette princip bereder vore veje, ligesom en hyrde gør det for sine får, der er tillidsfulde og afhængige af ham. Vi kan derfor sige: 'Der, hvor vor Fader leder os, er jeg uden frygt'.

Den gode hyrde ved, hvor han skal finde det, der er godt for fårene, derfor kan vi sige: 'Mig skal intet fattes'. Med David kan vi sige: 'Intet kan mig fattes', for jeg'et er værnet mod alt ondt.

Alle vore fysiske fornødenheder bliver der sørget for. Vi vil ikke blot blive bispist i de grønne vange, men der vil endda blive overflod. Vi hviler i fuldkommen tryghed ved at vide, at alle vore ønsker på forhånd er opfyldt og sørget for. Vi kan lade enhver bekymring falde og sige med David: 'Han lader mig ligge på grønne vange, til hvilens vande leder han mig'. Stilheden i deres blå dybder giver os stor fred i sindet og stiller vor bekymrede sjæl.

Med kroppen og sindet i hvile gennemstrømmer den himmelske inspiration, der udgår fra det højeste princip, vor sjæl med livets lys og kraft. Lyset inden i os stråler med Herrens herlighed, den lov, hvori vi alle er ét. Dette åndens skinnende lys fornyer vor forståelse. Vi står ansigt til ansigt med vort sande jeg, så vi erkender os selv som værende ét med det uendelige, og hver især fra dette princip sendes ud for at manifestere fuldkommenheden i Faderprincippet. I vore sjæles inderste ro vender vi tilbage til renheden i os selv og véd, at vi nu er blevet gjort hele. Deraf ordet: 'Han genskaber min sjæl. Ja, skal jeg end vandre gennem dødsskyggens dal, da vil jeg ej frygte noget ondt.' I hele denne Gudsprincippets fylde og overdådighed, hvad er der at frygte? Her hviler vi vore jordiske legemer, Gud giver os ro i sindet og i sjælen, han bringer os lyset, så vi bedre kan tjene. Og derfor, med denne beredelse i vort indre, hvilke ydre prøvelser skulle give os anledning til at frygte, at noget ondt kunne ske os? Gud er midt inde i hver af os, og for hver af os er han en altid tilstedeværende hjælp i nødens stund. Det er i ham, vi lever, færdes og eksisterer, og vi siger med én stemme: 'Alt er vel'.

Nu kan hver af jer sige: 'Gudskærligheden leder mig direkte ind i folden. Den rette sti bliver vist for mig, og jeg bliver hentet tilbage, når jeg kommer bort fra folden. Gudskærlighedens kraft holder mig fast i det gode, derfor kan intet ondt røre mig'.

Nu kan alle sige med David: 'Thi du er med mig, din kæp og din stav trøster mig'.

Når I første gang tager dette arbejde op, opfatter de sandheder eller fundamentale videnskabelige fakta, der ligger bag alt liv og måden at opnå det på, da tager I det første skridt, og den jublende glæde og forklarelse, der følger med, er i den grad ud over alt, hvad I tidligere har oplevet, at I beslutter at fortsætte. Derpå kryber tvivlen og frygten og skuffelserne ind, og det synes, som om I sinkes i jeres fremadstræben. I kæmper jer frem, først i den ene, så i den anden retning, men I taber tilsyneladende terræn. Anstrengelserne synes at overstige det menneskeligt mulige, og I begynder nu at skæve til alt det håbløse omkring jer.

I siger: 'Guds børn dør omkring os, og ingen i vor generation har realiseret det ideal om fortsat og evigt liv, fred, harmoni og fuldkommenhed, som jeg har sat mig'. I siger, at idealet først kan realiseres efter døden, og så giver I slip og finder for en tid, at det er meget lettere at flyde med strømmen, der for hele menneskeheden er på vej mod kaos.

Igen har menneskebevidstheden lidt et nederlag. Der var igen et menneske, der havde modtaget en stor åndelig afklaring, og som kunne have fuldført løbet, men har opgivet, og igen har menneskebevidstheden strammet sit greb om menneskeheden. Den ene generation efter den anden lader den få et stadigt fastere og mere indædt tag i sig. Er det så underligt, at den menneskelige natur bliver svag og skrøbelig, og at den ene følger den anden i den evindelige trædemølle, hvor blinde leder de blinde og så fremdeles ind i den store glemsel og den store malstrøm, hvor ikke blot kroppen tvinges til opløsning og forfald, men hvor sjælen males mellem den menneskelige opfattelse og de menneskelige fejls ubarmhjertelige møllesten?

Hvis I som jeg og så mange andre med mig blot ville indse, at det er langt nemmere at løse sine egne problemer i én jordisk livserfaring, end det er at gå videre og videre og akkumulere menneskebevidstheden om godt og ondt, som hurtigt bliver til en tyk skal. Denne skal bliver tykkere og tykkere, da der bliver tilføjet lag på lag for hver fortløbende erfaring, indtil der skal en overmenneskelig kraft med en styrke som en forhammer til at bryde gennem skallen og frigøre jeres sande jeg.

Indtil I gør alvor af at bryde skallen og frigøre jeres sande jeg, vil I fortsætte med at blive slynget rundt i den samme malstrøm. I kan arbejde, indtil I har forløst jer selv så meget, at I kan se et glimt af horisontens 'større udsyn'. Da vil I igen indstille kampen, - jeres mentale syn er blevet afklaret, men jeres krop er stadig indkapslet i skallen. I ved nok, at en nyfødt kylling, hvis hoved er fri af skallen, må fortsætte med at kæmpe sig ud. Den må frigøre sig helt fra sin gamle skal og sine tidligere omgivelser, før den kan vokse ind i det nye, som den har forudset og følt, så snart den prikkede et hul i den skal, der tidligere afgrænsede det æg, den kom af.

I kan slet ikke forstå, at jeg som dreng, da jeg arbejdede ved tømrerbænken med min far, fandt ud af, at der var et højere liv for det gudsfødte såkaldte menneske end at fødes til et menneskeliv af kort varighed og gennem hele denne tilværelse blive malet mellem de møllesten, der udgøres af menneskabte love, overtro og traditioner, og således kæmpe sig frem gennem tilværelsen måske i halvfjerds år og dernæst gå til en himmel med en vidunderlig belønning i form af harpespil og salmesang, der ikke har nogen logisk mulighed for at eksistere undtagen i tankerne hos de godtroende stakler, der blev udnyttet af min tids præsteskab.

I forstår slet ikke, at det efter denne store opvågnen eller erkendelse inden i mig selv tog lange dage og nætter med kamp i afsondrethed og stilhed, helt alene at finde frem til dette inden i mig selv og med mig selv. Og da jeg først havde overvundet mig selv, krævede det langt mere og medførte bitre erfaringer i den personlige kontakt med mine kære, som jeg så gerne ville vise det lys, jeg selv havde set, og som jeg var overbevist om som det lys, der brænder så klart og oplyser vejen for hvert Guds barn, der skabes eller kommer til verden. I forstår heller ikke den store fristelse, det var for mig at fortsætte den tømrergerning, jeg kunne have gjort til mit liv, og så leve de åremål, der tildeles mennesket ifølge hierarki og ortodoksi, i stedet for at tage det liv op, som jeg kun havde anet i et glimt, men som havde ladet mig gennemskue overtroens, disharmoniens og vantroens morads.

I kan slet ikke begribe den fysiske angst, jeg følte, den forsmædelige spot, der blev udøst over mig blot af min egen familie foruden de andre, jeg forsøgte at vise det lys, jeg havde set. I forstår ikke, at dette krævede en vilje, der var stærkere end min, og som støttede og opretholdt mig gennem disse prøvelser. I aner ikke, hvilke prøvelser og kampe, fristelser og nederlag, jeg måtte lide. Hvorledes jeg til tider desperat kæmpede videre med knyttede hænder og sammenbidte tænder, fordi jeg så og vidste, at lyset var der, selv om der kun syntes at være en blafrende flamme tilbage, og det til tider så ud, som om den sidste glød var gået ud, og der kun var en skygge i dens sted. Selv da var der noget i mig, der var stærkt og sejrende, og som fik mig til at tro, at bag skyggen var lyset stadig så klart som før. Jeg gik videre og trængte skyggen til side, og dér fandt jeg lyset igen, der skinnede endnu klarere efter denne midlertidige formørkelse. Og selv da skyggen viste sig at være korset, kunne jeg på den anden side af det se den endelige morgenrøde, der oprandt med en sejr, der overgår al menneskelig forstand, medens menneskeheden stadig er holdt nede af frygt, tvivl og overtro. Det var selve kraften i denne dybere forståelse, der fik mig til at fortsætte, besluttet på at drikke bægeret til sidste dråbe, så jeg vidste af erfaring, hvad det var, jeg talte om, nemlig at mennesket af Guds vilje, men ved sine egne tanker og rene motiver kan bevise for sig selv, at Gud er guddommelig. Og at dette menneske, Guds sande søn, født i hans billede og i hans lighed, er lige så guddommeligt som Faderen, og at denne guddommelighed er den sande Kristus, som hvert menneske ser og opfatter, og som er inden i ham selv og i alle Guds børn.

Denne sande Kristus er det lys, der oplyser hvert barn, der kommer til verden. Det er Kristus, Guds og Faderens søn, i hvem, gennem hvem og ved hvem vi alle har evigt liv, lys, kærlighed og sandt brøderskab, det sande faderskab og det sande forhold mellem søn og fader, mellem Gud og menneske. I lyset af denne forståelse af sandheden behøver I ikke nogen konge, dronning, fyrste, pave eller præst. Når I har den sande opfattelse, er det jer selv, der er konge, dronning, pave og præst, – I og Gud står alene. I udvider denne sande opfattelse til at omfatte hele skabelsens univers, og med jeres gudgivne skabende evne, omgiver I det hele med fuldkommenheden, som Gud ser den, og som han omgiver alt med.«

TILLÆG.

Ordet: 'arya' eller 'arisk' betyder kultiveret, forfinet, ædel. 'Aryavarta' var det land, hvis befolkning lagde stor vægt på racekultur. 'Arya-bhava' var den ældgamle betegnelse for den højeste dyd. 'Arya-marga' var den vej, der fører til et ædelt liv.

Disse forestillinger var blevet overleveret gennem æoner af tid. I det antikke Indien var kulturen højst menneskelig i sit udsyn, idet tanken, der lå bag, var: »Ædle mennesker i et ædelt land«. Derfor finder vi et ædelt folkefærd, et fuldkomment brøderskab, sand kærlighed og respekt for hver menneskelig enhedsgruppe, virkeligt ydmyge sjæle, der ved, at alle er lig Gud. Dette kunne på ingen måde blive en anden betegnelse for strid og ufred. Det måtte blive den dominerende faktor i nationens grundlæggende forhold til opbygningen af en sand verdensbevidsthed.

Arierne drømte og filosoferede, men deres drømme var realistiske. De ikke blot drømte om Gud, de vidste, at Gud faktisk hørte til og befandt sig i hele menneskehedens hjerter og liv og repræsenterede det sande og smukke i alle menneskets forhold.

Er der noget menneske med sin forstand i behold, der ikke anerkender en sådan filosofi, et sådant synspunkt eller holdning over for verden? Hvilken holdning kan være bedre end at betragte verden gennem Gudsmenneskets øjne? Er det ikke takket være denne holdning, at hele menneskeheden lever et rigere og mere harmonisk liv?

Det ariske budskab er: »Opbyg jeres eget jeg som mænd og kvinder, så opbygger I hele menneskeheden«. Ved at gøre dette undgår man de såkaldte fysiske synder. Ved opnåelsen af dette ideal realiserer man den højeste opfyldelse af jordens pilgrims færd, og med den rette sans for proportioner lægges ungdommens rige kræfter som en ofring ved Den store Moders helligdom. Således finder man nøglen til himmerige i sin egen sjæl, akkurat som man gjorde det for tusinder eller millioner år siden og vil gøre det i årene fremover. Dette kan opnås her og nu, eller man kan fortsætte og pløje sig gennem det materielle ad dets labyrint af veje og gennem dets labyrint af tanker, indtil man igen når frem til det samme centrale, hvide lys, som igen er Ånden, Kristus i hvert menneske, sandheden virkeliggjort for mennesket. Dette er det højeste for alle racer, alle trosretninger, alle religioner, Guds faderskab og moderskab.

Når først man har opnået beherskelsen af selvet, leder Mesteren én videre og videre i al fremtid.

De ariske mænd vogtede den ariske kultur, men de ariske kvinder har været de største vogtere af denne kultur. Hele vejen ned igennem tiderne har kvinden næret det moralske, samfundsmæssige og politiske liv, hendes intuition og det mystiske element i hendes medleven har altid stået som et vældigt bolværk om det ariske ideal.

Aristoteles bad om, at en indisk lærer, der var bevandret i Indiens antikke lære

og kultur, måtte blive bragt til ham, - en lærer, der i den ædleste forstand kunne kaldes et sandt menneske, psykisk stærkt og intellektuelt og moralsk forfinet.

Det er Guds løfte, at bønner altid bliver besvaret. »Dette siger jeg jer: bed, og der skal gives jer; søg, og I skal finde; bank på, og der skal lukkes op for jer, For enhver, der beder, skal modtage, og den, der søger, skal finde, og den, der banker på, for ham skal der lukkes op.«

Med andre ord, Kristus påminder os om, at »når Princippet siger: 'ja', nægt da at acceptere et 'nej'. 'Nej'et kommer ikke fra Gud, men stammer fra vor egen svigtende tro på Guds løfte. Guds løfte til menneskene svigter aldrig, men hvor er der få, der virkelig erkender det. Hvor er der få, der kan møde enhver prøvelse med bevidstheden om at kende til Gud, hvis ikke Kristus er blevet forløst i dem selv.

Hvilken opfordring til at erkende Gud, og hvilken opmuntring til at stå klart og stå fast.

Gudsprincippet bærer skid over med sine egne, med dem, der er rede til at modtage den højeste erkendelse. Når de råber om hjælp til at blive udfriet af deres vanskeligheder, ved de, at de bliver det med henblik på deres fremtidige renselse eller lutring og større erkendelse. På denne måde erkender de, at modgangen er en ven, fordi den tvinger dem til idel og uophørlig søgen efter og kontakt med Gudsprincippet.

Løftet består deri, at »Princippet ikke kan bryde sin egen lov«.. Vi beder om styrke til at udslette den onde tanke, at loven kan brydes, eller at der er en kraft, der kan modstå Guds kraft. Da Gud er al magt, må Gud også opfylde enhver bøn.

Gud er det eneste ord. Det kan ikke svigte.

B.T.S.

baksidetekst på bogen:

MU - SOLENS IMPERIUM.

En forsvundet kultur, som beherskede vor verden for 25.000 år siden ...
ET FORSVUNDET KONTINENT, som oberst JAMES CHURCHWARD igennem et livslangt arbejde eftersporede. Fra gravhvelvinger i et indisk tempel til Australien, fra Sibirien til øerne i Sydhavet.

Som officer i den engelske hær i Indien blev Churchward nær ven med en højtstående præst, der lærte ham at tyde nogle stentavler, skjult gennem tiderne i templets hvelvinger. Her fandt han beretninger om en civilisation, som opstod, blomstrede og forfaldt - længe før vor: KONTINENTET MU.

Denne bog er skildringen af, hvordan Churchward fulgte sporene efter MU, bogstaveligt talt helt til verdens ende, og hvordan det til sidst lykkedes ham at sammenflikke et billede af en civilisation, forsvundet i tidens tåge.

89